BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLSEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! · Bütün ülkelerin ülkeleri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerê[illegible]welatan yekbin! · Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

■ Sayı/Hejmar : 85 ■ 15 Kasım / Gelêrezan 1993 ■ 10.000 TL.

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

KAWA "Kongre Belgeleri"nde "sosyalizmin sorunları" ve çarpıtmalar...

TKP/ML ve TKP/ML(H) kongreleri üzerine...

Yeni Ekimler için

BOLŞEVİK PARTİLER ÖRGÜTLEYELİM!

İÇİNDEKİLER

Halkların kardeşliği için
TEK YOL DEVRİM! **3**

Emperyalist barbarlığa karşı-sosyalizm için;
YENİ EKİMLER GEREK! **9**

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin
(KSE) deneyim ve derslerinden
öğrenelim! -XVI- **13**

KAWA "Kongre Belgeleri"nde
"Sosyalizmin sorunları" ve çarpıtmalar... **16**

Oportünizm cephesinde değişen birşey yok!
• TKP/ML(H)'nin 5.Kongresi üzerine...
"HEP AYNI NAKARAT!" **29**

• TKP/ML Olağanüstü Parti Konferansı
Tanıtma Toplantısı üzerine...
BİR ADIM DAHA GERİYE! **32**

• Bir okuyucu mektubu...
KAFAMA TAKILAN SORULAR! **33**

Örgütü güçlendirmenin en önemli
araçlarından birisi:
PARTİ YAYINLARININ DAĞITIMININ
GENİŞLETİLMESİ... **37**

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN
• TKP/ML-Hareketi "kadınlara karşı şiddet"
sorununda hatalarına sarılıyor! **39**

Bildiriler-Haberler
• 1 EYLÜL:
Emperyalist savaşa karşı mücadele günü... **41**

• 3 Ekim 1993:
Almanya'nın birleşme gününde
emperyalist birliğe karşı
anti-faşist birliği geliştirelim! **44**

• İşte emperyalist Alman devletinin görevi;
Faşistleri korumak,
komünistleri yargılamak! **45**

• Yurtdışında II. Kürdistan Festivali yapıldı! **46**

• Hollanda'nın Utrecht şehrinde
yapılan bir toplantı:
Filipinler'de mücadele ve
Filipinler Komünist Partisi Genel Sekreteri
Sison'un Hollanda'ya ilticası üzerine... **47**

Okuyucu Mektubu
Kuzey Kürdistan doğumluya
Ankara yasak! **48**

İbrahim Kaypakkaya:
Li Tirkiyê pirsgirêka netewî... **50**

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-80074 München

Fiyatı:
10.000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

Lice katliamı... *Yine kan, yine barut... Faşist Türk ordusu tarafından yakılmış, yıkılmış, kurşunlanmış bir ilçe daha! Ve yine göç!...*

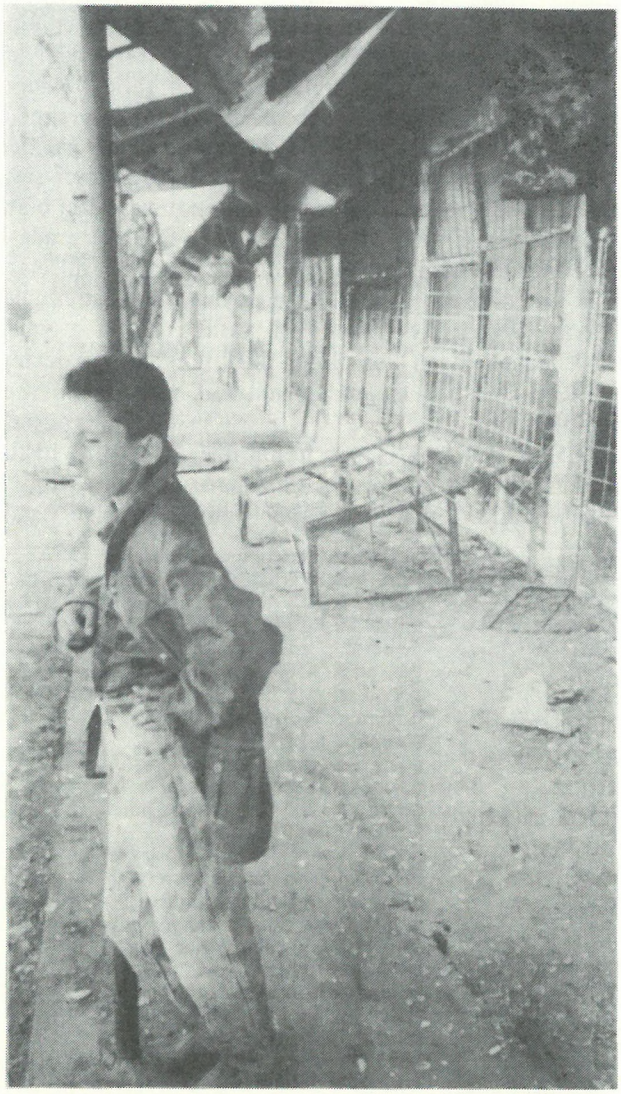

Lice yerle bir edildi!

Hiçbir katliam Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini durduramaz!

Faşist TC var oldukça gerçek çözüm yok!

Çözüm devrimdedir!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

YİNE kan! Yine barut! Yine ateş! Yine yüzlerce ölü, yaralı, sakat Kürt emekçisi! Yine bir ilçe, onlarca köy yerle bir! Yine göç!

Faşist devlet 1992 Eylül'ünde Şırnak'ta yaptığını, şimdi Diyarbakır'ın Lice ilçesinde yineledi. PKK'nın ilçeyi bastığı ve bu arada Jandarma Bölge Komutanı bir generali vurduğu haberleri ile birlikte ilçenin dış dünya ile bağı kesildi. Faşist devletin askeri işgal güçleri 3 gün, 3 gece boyunca ilçeye kendi sivil siyasetçilerini bile sokmadılar. Bir heyetle ilçeye gitmek isteyen CHP başkanı Baykal yoldan geri çevrildi.

Sokağa çıkma yasağının kaldırıldığı ilan edildikten sonra da, ilçeye giriş çıkış askeri güçlerin denetimi altında tutuldu. Öyle ki, "Cumhuriyet Bayramı" dolayısıyla Lice'ye gidip gösteri yapmak isteyen Başbakan Tansu Çiller'e bile *"münasip bir dille"* oranın *"tehlikeli bölge"* olduğu hatırlatılarak, Başbakan ve heyeti katliam ertesinde de Lice'ye sokulmadı. Katliam izlerinin kabaca da olsa silinmesi gerekli çünkü...

Lice'nin dünya ile bağının tümüyle koparıldığı üç gün içinde faşist Türk devleti, Lice içinde ve köylerinde dizginsiz, azgın bir terör estirdi. Lice'liler, onlarca kişinin gözleri önünde kurşuna dizildiğini; yüzlerce kişinin evlerinden çıkartılarak, dövüldüğünü;

evlerin devlet güçleri tarafından lav silahları ile ateşe verildiğini, dükkanların asker-polis-özel tim sürüleri tarafından *"Allah Allah"* nidaları ile yağmalanıp, ateşe verildiğini anlatıyor. Ölü ve yaralı sayısı kesin belli değil.

Sokağa çıkma yasağı kalktığı anda Lice nüfusunun büyük bir bölümü canını kurtarmak için ilçeyi terketti. Yüzlerce genç "kayıp". Hakim sınıf sözcüleri ilçe merkezinde deprem sonrası yapılmış olan prefabrik evler içinde tamamen veya kısmen yanmamış olan ev kalmadığını kendileri söylüyorlar. Diyarbakır hastaneleri yaralı dolu. Birçok yaralı kör olmuş durumda! Kimyevi silah kullanıldığının açık işaretleri var.

Hakim sınıfların boyalı basını üzerinden hasarın, ölü ve yaralıların sorumlusunun PKK olduğu yalanı pompalanıyor. Boyalı basın Lice'de kör olmuş bir küçük çocuğun resmini, bunu PKK'nın lav silahı ile yaptığı yalanı ile basıyor. PKK'nın Lice'ye baskın düzenlemedikleri, Lice'ye ilçenin konumu nedeniyle baskın düzenlememe kararları olduğu yönündeki açıklamaları hakim sınıf medyası tarafından yok sayılıyor. Medya, faşist TC'nin karşıdevrimci savaşında, TC devletinin savaş aracı olarak işlevini sürdürüyor.

Bu arada katliamı yaşayan Lice'liler kesin olarak gerilla saldırısının söz konusu olmadığını söylüyor. Hakim sınıfların yalanları ayaklarına dolanıyor, yüzlerine bulaşıyor.

Yalanlar o kadar açık ki: Örneğin PKK tarafından öldürüldüğü konusunda tüm hakim sınıf medyasının ağız birliği ettiği jandarma generalinin nerede ve nasıl öldüğü konusunda tam dört ayrı açıklama var! Örneğin, gerillalar tarafından basıldığı söylenen Lice'de gerilla saldırısının ne zaman olduğu konusunda da hakim sınıfların medyasındaki açıklamalar birden fazla! Ve bunlar, haber kaynağı yalnızca "Olağanüstü Hal" yönetimi, ve Genel Kurmay olduğu halde böyle!

Katliamın üstündeki şal o kadar kaba ki, hükümet ortağı SHP'nin yeni başı M. Karayalçın bile, *"Lice'deki olaylarda sivil yerlerin ve işyerlerinin çatışma dışında tahrip edildiği ve bunun PKK'dan kaynaklanmadığı yolunda bilgiler var." (Hürriyet, 1 Kasım 1993)* açıklamasını yapmak zorunda kalıyor.

"Askeri çözüm"i... *Faşist devlet bu katliamla bir kez daha "askeri çözüm" dedikleri çözüm için, yani Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin bugünkü öncü gücü PKK'yı askeri olarak ezip yok etme yoluyla "çözüm" için bütün gücüyle yükleneceğini göstermiştir.*

NEDEN KATLİAM? NEDEN LİCE?

Lice'de olan, Eylül 1992'de Şırnak'ta olduğu gibi, faşist TC devletinin bilinçli, planlı, programlı bir katliamıdır. Hiçbir demagoji ve yalan bu gerçeği değiştiremez. Faşist TC, Lice halkı şahsında, tüm Kürt ulusuna ve tüm emekçilere hunharca saldırmıştır. Faşist Türk hakim sınıflarının "askeri çözüm"cü kanadı, açıkça "ya devlet başa, ya kuzgun leşe" demektedir!

Lice katliamı, yükselen Kürt ulusal mücadelesine, Kuzey Kürdistan'ın bir çok alanında PKK'nın gerçek iktidar olduğunu gösteren kimi girişimlerine karşı, devletin kanlı yanıtıdır. Ve önümüzdeki dönemde savaşın daha da yoğunlaştırılacağının açık ilanıdır.

Lice'deki son kitle katliamı, Batman'da DEP milletvekili M. Sincar'ın katlinin devamıdır. Batman'da halk oyu ile seçilmiş bir milletvekili katledilerek verilen gözdağı; Lice'de 10 bine yakın bir nüfus esir alınarak, topa tutularak verilmektedir.

Son gelişmeler bütünlük içinde izlendiğinde Lice'deki katliamın mantığı ortaya çıkmaktadır:

Bir yanda uluslararası konjonktür vardır. TC faşist devleti şimdi uluslararası arenada en fazla *"Kürt sorunu"* ile sıkıştırılmaktadır. Her platformda "Kürt sorunu" TC temsilcilerinin karşısına çıkmaktadır. TC temsilcileri her platformda bir "Kürt sorunu" değil, bir *"terörizm sorunu"* olduğunu anlatmakta; ve fakat bu konuda kendine inanan bulmakta her geçen gün daha fazla zorlanmaktadır.

Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın PKK ile devlet arasındaki savaş olmaktan çıktığı; Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin kitlesel boyutlarının büyüdüğü, görmek isteyen herkesin

görebileceği bir gerçekliktir. Bütün *"ezdik, yok ettik"* palavralarına rağmen, PKK'ya katılımların arttığı, PKK'ya kitle desteğinin arttığı ve Kuzey Kürdistan'ın önemli bir bölümünde PKK'nın gerçek "iktidar" durumuna geldiği olgudur.

"Terörist" ilan edilen ve kendisi ile görüşme kategorik olarak red edilen bir ulusal kurtuluş hareketi ile, bunu red eden devletin, askeri olarak sorunun çözümünün mümkün olmadığının görüldüğü noktada oturup anlaşmak zorunda olduğu, son olarak İsrail-Filistin Kurtuluş Örgütü örneğinde yaşanmış, görülmüştür. TC hakim sınıfları orta-uzun vadeli bir süreçte, kendilerinin de Rabin-Arafat gibi *"Vaşington'a davet edilebilecekleri!"* korkusu içindedir. Bu yüzden, henüz PKK uluslararası planda FKÖ gibi bir konuma kavuşmadan, "askeri çözüm"ü sonuna dek denemek istemektedir. Bunun için savaşı yoğunlaştırmaktadır.

Diğer yanda ülke içinde Kuzey Kürdistan'daki savaşın uzaması ve bu savaşta TC'nin kayıplarının artması, hakim sınıfları çileden çıkarmakta; sorunun askeri radikal çözümü yönünde istekleri artırmaktadır.

Hakim sınıfların bundan ne anladığı medya üzerinden açıkça ortaya konmaktadır: Buna göre gerekirse sıkıyönetim ilan edilecektir. Yeni yasal düzenlemelerle PKK'ya ve Kürt ulusal mücadelesine en dolaylı desteğe bile bugünden de ağır cezalar getirilecektir.

Örneğin, PKK'nın çağrısı üzerine kepenk indiren bir esnafın 1 yıl hapsi, dükkanının altı ay kapatılması vb. öngörülmektedir. Bütün TC'ye muhalif legal basın tamamıyla susturulacaktır. Savaşta "ortada" kalan da PKK'dan sayılacak, devlete açıkça destek vermeyen, düşman kabul edilecektir. PKK'nın yok edilmesi için bütün araç ve yöntemler kullanılacak; Kuzey Kürdistan'da savaş olabildiğince yoğunlaştırılacak; gerillaya karşı seçilmiş faşolardan bir kontrgerilla ordusu oluşturulacak ve PKK'nın lider kadrosunu yok etmek için "sınır ötesi" eylemler de düzenlenecektir.

Son MGK toplantılarında bu yöndeki "askeri cihet" istek ve talepleri, "sivil" yöneticilere "tebliğ edilmiş"tir. Onlar da sahibinin sesi olarak, önce "olağanüstü hal"i uzatmışlar, sıkıyönetim vb.'ni de açıkça seslendirmeye başlamışlardır.

Lice katliamı, hakim sınıfların "askeri çözüm"ü sonuna kadar zorlama yönündeki kararlarının bir yansımasıdır.

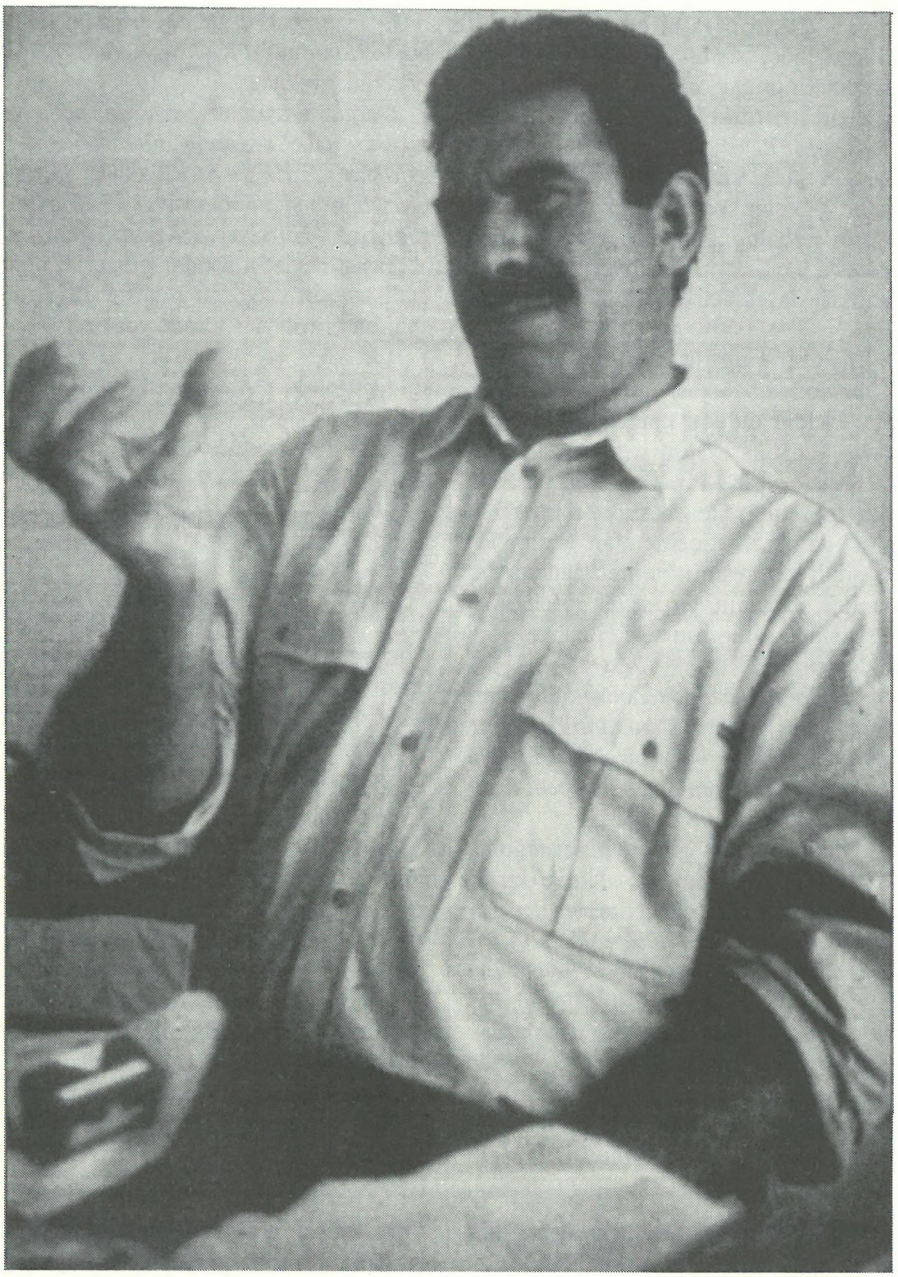

Kuzey Kürdistan'da iktidar kimin elinde?! *Burjuva basının bürolarının kapattırılması, partilere uygulanan siyaset yasağı... bunlar Kuzey Kürdistan'da, PKK'nın "iktidar benim" dediği eylemlerdir. Eylemlerin doğruluğu-yanlışlığından bağımsız olarak, bu eylemler PKK'nın TC'ye en açık meydan okuduğu, Kuzey Kürdistan'da TC'nin değil, PKK'nın sözünün geçtiğini ilan ettiği eylemlerdir.*

KUZEY KÜRDİSTAN'DA İKTİDAR KİMİN ELİNDE?

Batman ertesinde, Lice öncesinde, PKK'nın Kuzey Kürdistan'da iktidarın TC'nin elinde olmadığını gösteren eylemleri vardır. Karakol baskınları ve çatışmalarda TC'ye indirilen askeri darbeler vardır. Fakat bundan da önemlisi TC'nin en büyük basın/yayın kuruluşlarının Diyarbakır bürolarına verilen, *"büroları kapatma"* ültimatomu; ve buna söz konusu basın yayın kuruluşlarının uymak zorunda kalması durumu; ardından hakim sınıfların tüm siyasi partilerine PKK tarafından konulan *"siyaset yasağı"* vardır.

Bunlar Kuzey Kürdistan'da, PKK'nın *"iktidar benim"* dediği eylemlerdir. Eylemlerin doğruluğu-yanlışlığından bağımsız olarak*[*]* (Dipnot arka sayfadadır), bu eylemler PKK'nın TC'ye en açık meydan okuduğu, Kuzey Kürdistan'da TC'nin değil, PKK'nın sözünün geçtiğini ilan ettiği eylemlerdir.

Bütün Kuzey Kürdistan'da boyalı basının dağıtım sayısının 12500 olduğu bilindiğinde, bunların da nerdeyse tamamının zaten TC temsilcisi durumunda olan asker, polis, devlet memu-

ru vb. takımı tarafından okunduğu bilindiğinde, sorunun Kuzey Kürdistan halkının bu basının kusmuklarından kurtarılması, "beyinlerin kazanılması" vb. değil; bir yanı ile burjuva basının çifte standartlılığının teşhiri, diğer yandan ve esas olarak iktidar gösterisi olduğu açıktır. Aynı şekilde burjuva partilerinin faaliyetinin yasaklanması da esasta bir iktidar gösterisidir.

Lice bir yanı ile faşist devletin, PKK'nın iktidar gösterisine cevabıdır. Kimin iktidar olduğu konusunda Lice'de devlet "gösteri" yapmıştır.

Faşist devlet bir ilçe halkını esir alıp, topa tutarak, yakarak "iktidar benim" demiştir. Lice'de olan budur. Lice'nin seçilmesinin temel nedeni de, bu ilçe halkının yurtsever niteliğidir. Bu konuda sahibinin sesi Hürriyet şöyle diyor:

"Bu arada çarşıda dolaşırken yanımıza gelen bir polis kulağımıza «Her şeyin bir bedeli var. Lice de şimdiye kadar yaptıklarının bedelini ödedi.» diye fısıldıyor. ...

Polis kanadına göre, Güneydoğu'da PKK'ya en çok yardım eden ve kırsal alana en çok militan gönderen ilçe Lice. Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan bunu her fırsatta söylüyor. Erkan: «Dokuz bin nüfuslu ilçede beş büyük un deposu var. Bu depolardan birinde bulunan un miktarı bütün ilçenin bir senelik un ihtiyacını karşılayacak durumda. Ama yine de dükkanların çoğu un dolu.» diyor. Lice'de görevli askeri yetkili de depolardaki unun büyük kısmının PKK'ya yardım olarak gittiğini söylüyor.

Gergin durumda bekleyen polis ve askerle halk arasında hiçbir iletişim kalmamış. Lice'de herkes devlet görevlileri tarafından potansiyel PKK'lı görülüyor." (Hürriyet, 1 Kasım 1993)

Faşist devletin iktidar gösterisi olan katliam için Lice'nin seçilmesinin nedeni bu "itiraf"lar içinde vardır.

"ASKERİ ÇÖZÜM" YOK! "SİYASİ ÇÖZÜM" DEDİKLERİ, GERÇEK ÇÖZÜM DEĞİL!

Faşist devlet bu katliamla bir kez daha "askeri çözüm" dedikleri çözüm için, yani Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin bugünkü öncü gücü PKK'yı askeri olarak ezip yok etme yoluyla "çözüm" için bütün gücüyle yükleneceğini göstermiştir.

Sözcülüğünü bugün "cumbaba" Demirel'in yaptığı ve "Kürt sorununun" çözümünü, öncelikle "askeri ezme"de gören bu "çözüm" savunucularına göre, *"demokratikleşme"*nin de, *"ekonomik gelişmenin"* de, her şeyin de önündeki temel engel *"bölücü eşkiya"*dır. *"Bunlarla hiçbir pazarlık olmaz", "Dağdaki silahlı adamlar indirilmeden hiçbir şey çözülemez"* ve *"Güçlü devlet dağdakileri zorla indirecektir."*

Bunlar düne kadar *"bir avuç eşkiya"*dan söz ederken, yavaş yavaş *"kalkışma"* vb. kavramları telaffuz etmeye başlamışlardır. Korkunç bir şoven kampanya ile yığınları da *"topyekün mücadele"*ye; *"seferberliğe"* vb. çağırmaktadırlar. Bugün hakim sınıfların uygulamada olan siyaseti olan bu siyaset çok kanlı bir savaşı; bu arada komşu devletlere sınırlı askeri saldırıları ve gerekirse savaşı göze almış görünmektedir.

Bu siyasetin açıklanmış temel hedefi yukarda da belirtildiği gibi PKK'yı askeri olarak ezmektir. Örgütlü, öncü gücün ezilmesi halinde, *"Kürtlerin 19. isyanı"*nın da bastırılmış olacağı hesapları yapılmaktadır. Bunlar "evde" yapılan, çarşıya uymayan hesaplardır.

Şöyle ki: Önce ezilen Kürt ulusunun ulusal uyanış ve mücadelesi, Kuzey Kürdistan baz alındığında tarihinin hiçbir döneminde ulaşmadığı boyutlardadır. Bu "isyan" bu konumu ile bundan önceki "isyan"lardan çok ileridir; ve öncü gücünün yenilmesi halinde bile, TC'nin şimdiye kadarki yapısında değişiklikler olmadıkça, bu "isyan" –biçimleri değişse de– sürecektir.

İkincisi, PKK'nın kitleselleşmesi o boyutlardadır ki, PKK ile halkın birbirinden ayrılabilmesi Kuzey Kürdistan'ın birçok alanında imkansız hale gelmiştir. Kürt halkının çok yerde yükselttiği ve savaşın artık çoktan PKK / faşist devlet çatışması sınırlarını aştığını gösteren *"PKK halktır, biz PKK'yız"* şiarları, faşist devletin "askeri çözüm"ünün olmazlığını göstermektedir. Faşist devlet PKK'ya askeri darbe vurabilir ve fakat PKK'nın yok edilmesi hedefine varamaz.

"Askeri çözüm" yönündeki bütün girişimler, baskılar, katliamlar vb., bu yüzden esasta yalnızca Kürt ve Türk emekçilerini birbirine düşman etmeye yaramaktadır. Gözünü kan bürümüş olan hakim sınıflar bugün Kürt-Türk emekçileri arasında saçılan düşmanlık tohumlarını katliamların kanı ile sulamaktadır. Kuzey Kürdistan'da ölen askerlerin cenaze törenleri, sivil ve resmi faşistler tarafından Türk-Kürt düşmanlığını geliştirmek için provokasyonlara dönüştürülmektedir.

Bu yılki 29 Ekim "Cumhuriyet Bayramı" gösterileri, her yılkinden daha azgın bir Türk şovenizmi gösterileri olmuştur. Erzurum'da binlerle kitle, ırkçı faşist kışkırtmalarla sokağa dökülmüştür. Ege'de birçok beldede Kürtler gettolara tıkılma durumundadır. Ankara, İstanbul, İzmir gibi büyük şehirlerde de bir anti-Kürt hava

---

[*]: Hakim sınıfların medyası tam kendilerine uyan bir ikiyüzlülükle, bu gazete ve siyaset yasağını *"demokrasiye saldırı"*, *"basın özgürlüğüne saldırı"* vb. olarak niteleyip, yaygarayı basmıştır. Muhalif basına uygulanan baskıları alkışlayan veya buna ses çıkarmayanların, yasak kendilerine yöneldiğinde *"basın özgürlüğü"*nü savunur görünmeleri ne sahtekarlıktır!

HEP'in yasaklanmasına oy verenlerin; DEP'i yasaklama hazırlıkları içinde olanların vb. *"siyaset özgürlüğü"* adına konuşmaları ve yakınmaları nasıl bir ikiyüzlülüktür! Biz PKK'nın bu "iktidar benim" ilanlarını, kendi gücünü abartan ve PKK'ya doğrudan sempati duyan kesim dışındakileri karşısına alan bir yanlışlık olarak görüyoruz. Bu yanlışlık kendini son dönemde hakim sınıflar tarafından iyice körüklenen, kızıştırılan, kullanılan Dersim olaylarında da göstermektedir.

PKK Kuzey Kürdistan'da "iktidar benim" iddiasını yalnızca faşist TC'ye karşı değil; PKK'dan olmayan ve PKK'ya teslim olmayan diğer devrimci gruplara karşı da gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

Dersim'de 6 TDKP'linin öldürülmesi bu çerçevede bir eylemdir ve yanlıştır. Bu yanlışlar milliyetçi ve fay dacı bir çizginin andaki yansımalarıdır.

Bu bağlamda, tüm solu, bu arada PKK'yı sağduyulu ve sorumlu davranmaya çağırıyoruz. PKK ile diğer sol arasında bir çatışma yalnızca hakim sınıflara yarar. TDKP ve diğerlerinin şimdiye kadarki açıklamaları, sorunu kan davasına dönüştürmemeye çağıran, doğru tavırlardır. Fakat bunların da bu konudaki geçmişleri bilindiğinde, bugünkü tavrın ilkelerden yola çıkan bir tavır değil, anlık bir tavır olduğunu düşünmek için yeterli neden vardır. Biz oportünistlerin bu konuda ilkede PKK'dan ayrı olduğunu düşünmüyoruz. PKK'nın gücüne eriştiklerinde, diğer oportünistlerin de kendileri dışındakilere hayat hakkı tanımayacağı bizce açıktır.

yaratılmak için her araç kullanılmaktadır. Bu kışkırtmaya utanmaz bir *"binlerce yıllık kardeşlik"* edebiyatı eşlik etmekte; halkları birbirine kırdırmak için her şeyi yapanlar, halkların kardeşliğinden söz edebilmektedir. Ne sahtekarlık!

"Askeri çözüm"ün olmazlığını gören kimi hakim sınıf sözcüleri, gayet alçak sesle de olsa yavaş yavaş *"siyasi çözüm"*ü de telaffuz etmeye başlamışlardır. "Siyasi çözüm"den anladıkları, son çözümlemede, yerel yönetimlere şimdiden daha fazla yetkiler tanıyan bir idari yapılanma içinde TC'nin varlığının korunmasıdır.

Kürt ulusu için "siyasi çözüm"de öngörülen en ileri yer, TC içinde kavuşulacak kimi kültürel ve siyasi haklardır. Kürtçe radyo, TV, okullarda Kürtçe de okutulması, vb., Kürt kimlikli siyasi partilerin açıkça kurulabilmesi vb. gibi. "Siyasi çözüm"cüler, bugün oluşan baskı ortamında bu çözümü, askeri çözümün alternatifi olarak savunma durumunda değillerdir. Onlar bunu askeri çözüme ek, onun tamamlayıcısı olarak görmektedirler. Bu tavıra son örneklerden biri, TÜSİAD'ın şimdiki başkanı Halis Komili'nin 31 Ekim tarihli açıklamasıdır. Bu açıklama *"Patronlardan sivil muhtıra"* başlığı altında yansımıştır boyalı basına. Yürüyen, özde birleşenlerin yöntem üzerine tartışmasıdır!

PKK da kendisinin "siyasi çözüm" den yana olduğunu defalarca ilan etmiştir. Bunun için "ateşkes" şartlarında kendisi ile oturulup, pazarlık edilmesini istemektedir. Onun da "siyasi çözüm"den anladığının, TC'ci siyasi çözümcülerden farkı, ikincilerin nihai çözüm olarak gördüğünü, PKK'nın kazanılacak legal mücadele imkanları ile yeni mevziler kazanmak için kullanılacak bir aşama olarak görmesidir.

Her iki "siyasi çözüm"ün de ortak noktası, faşist TC'nin varlığını –kuşkusuz biçimde kimi değişiklikler yapılarak– sürdürmesidir. "Askeri çözüm"ün olmazlığının hakim sınıfların çoğunluğu tarafından görüldüğü yerde, "siyasi çözüm" gündeme gelecektir. Nasıl ki İsrail, FKÖ ile oturup anlaşmak zorunda kaldı ise, TC de PKK ile, veya adı ne olursa olsun, içinde PKK'nın da, hem de belirleyici olarak yer aldığı Kürt ulusunun temsilcileri masaya oturacaktır. Süreç bu yönde gelişmektedir ve gelişecektir.

Fakat "askeri çözüm"ün olmazlığının görülmesi, faşist devletin marifeti sonucu daha çok göz yaşına, kana, kine, düşmanlığa mal olacaktır. Hakim sınıfların bir bölümünün ve PKK'nın

Gerçek çözüm... *Burjuvazinin çözümsüzlük olan "çözüm"lerine karşı, işçi-emekçi alternatifini; işçi sınıfı önderliğinde sosyalizmin yolunu temizleyecek olan demokratik devrim alternatifini yükseltelim.*

"siyasi çözüm"ü de, ulusların eşit ve özgür bir temelde yanyana yaşaması olmayacak, ulusal düşmanlıkları ortadan kaldırmayacak, gerçek bir çözüm olmayacaktır.

Kürt sorununun gerçek çözümüne ancak şovenizmin ve milliyetçiliğin anti-tezi olan proleter enternasyonalizmi temelinde varılabilir.

Kürt sorununun gerçek çözümü, eşit, özgür ulusların emekçilerinin istekleri temelinde oluşacak olan gönüllü birlikteliktedir.

Bunun için ön şart, Kürt ulusunun ayrılma hakkının kayıtsız-koşulsuz kabulü; Kürt ulusunun bu hakkı özgürce kullanabileceği şartların yaratılmasıdır.

"Vatanı ve milleti ile bölünmezlik" ilkesi üzerine kurulu TC devleti var oldukça, Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabilmesinden söz etmek, "Kürt sorununun gerçek çözümü"nden söz etmek, bilinçli sahtekarlık değilse, büyük bir yanılgıdır.

Kürt sorununun gerçek çözümünde atılacak ilk adım, faşist TC devletinin yıkılması adımıdır. İşçi sınıfı önderliğinde, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarını hedefleyen DEVRİM, ülkemizde ulusal sorunun çözümünde de tek gerçek alternatiftir.

Emperyalizm çağının tüm deneyimleri bir gerçeği açıkça göstermektedir: Ulusal sorunun milliyetçi-burjuva temelde çözümü, "ulusal devlet"lerin kurulması sonucunu doğursa bile, ulusun esasını oluşturan işçilere, köylülere, emekçilere gerçek kurtuluşu getirmemektedir. "Ulusal" anlamda kazanılan "bağımsızlık" da –eğer kazanıldı ise– kısa zamanda emperyalizme bağımlılık biçiminde yine yitirilmektedir. Burjuvazinin önderliğindeki ulusal devletler, sürekli kendi içlerinde ulusal baskı ve dışa karşı saldırganlık temelinde var olmaktadır.

Sosyal-emperyalist kampın yıkılması sonucu ortaya çıkan "ulusal" çatışmalar, burjuva milliyetçiliğinin çözüm değil, barbarlık olduğunu çok açık göstermektedir. Ulusal sorunun gerçek çözümü çok açık olarak sosyalizme bağlanmıştır. Ulusal sorunda da alternatif, *"Ya barbarlık, ya sosyalizmdir!"*. Sosyalizmin yolunu açacak olan, işçi sınıfı önderliğinde DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ'dir!

İşte "Kürt sorunu"nun çözümünde, Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratmak için gerçek alternatif, gerçek çözüm budur. Görev bu çözüm için mücadeledir. Katliamlara son vermek isteyen, halkların kardeşliğini isteyen herkes, bu yüzden faşist TC devletini yıkmak, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarını kurmak için DEVRİM mücadelesine katılmak, bu mücadeleyi yükseltmek zorundadır.

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler, Lice katliamını lanetlerken, bütün milliyetlerden işçi ve emekçileri, Komünizmin, Enternasyonalizmin kızıl bayrağı altında birleşmeye çağırıyoruz.

Barbarlığa karşı tek gerçek alternatif sosyalizmdir! Bu alternatif için birleşelim!

Burjuvazinin çözümsüzlük olan "çözüm"lerine karşı, işçi-emekçi alternatifini; işçi sınıfı önderliğinde sosyalizmin yolunu temizleyecek olan demokratik devrim alternatifini yükseltelim.

1 Kasım 1993 ●

7 KASIM 1993, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 76. yıldönümü. 7 Kasım 1917'de dünya emperyalist sistemi, bir daha iyileştiremeyeceği derin bir yara aldı. 7 Kasım 1917'de Bolşevik Parti önderliğinde Rusya proletaryası, sömürücüleri devirerek iktidarı ele geçirdi. Böylece uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların mücadelesine ışık tutarak onlara ilham kaynağı oldu. Ekim Devrimi ile birlikte sosyalizm, bir hedef olmaktan çıktı, elle tutulur bir gerçeklik haline geldi.

• Ekim Devrimi, Stalin'in deyimi ile sadece ulusal çerçevede öneme sahip olan bir devrim değildi, o *"herşeyden önce uluslararası çapta, dünya çapında bir devrimdi, çünkü dünya tarihinde eski kapitalist dünyadan yeni sosyalist dünyaya doğru insanlık tarafından meydana getirilmiş köklü bir dönemeci"* kaydediyordu.

• Ekim Devrimi, kendisinden önceki devrimlerden ilkesinde ayrılan bir devrimdi. O, *"kendine amaç olarak bir sömürü biçiminin yerine bir başka sömürü biçimini, bir sömürücüler grubunun yerine bir başka sömürücüler grubunu getirmeyi değil, insanın insan tarafından her türlü sömürülmesini ortadan kaldırmayı, proletarya diktatörlüğünü kurmayı, sosyalist toplumu örgütlemeyi"* almıştı.

• Ekim Devrimi, emperyalist ülkelerde proleter devrimin ilk örneği olarak, emperyalist ülkelerde proleter devrimleri çağını başlatan devrimdi.

• Ekim Devrimi, kendisi bir dizi

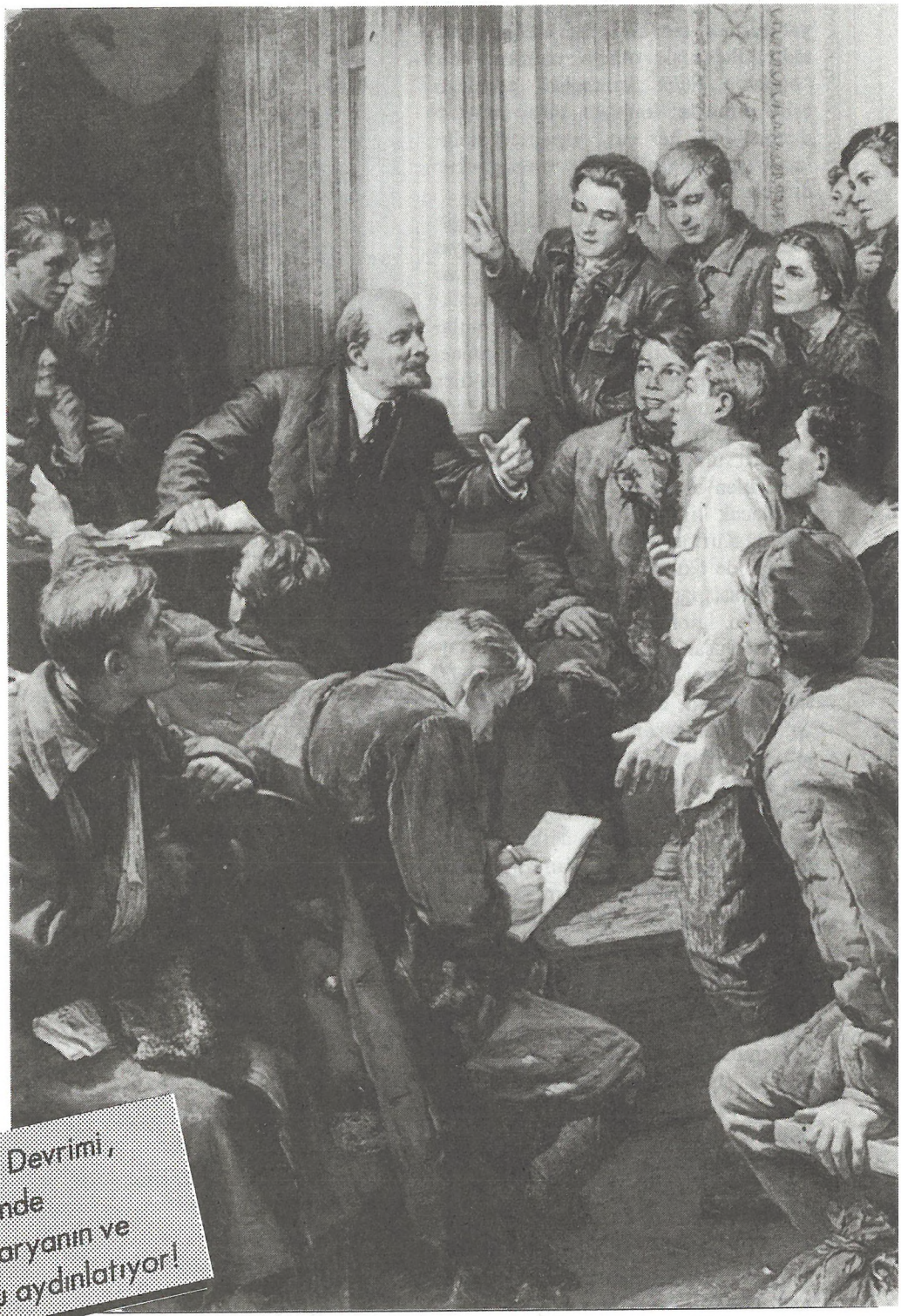

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, 76. yıldönümünde uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların yolunu aydınlatıyor!

EMPERYALİST BARBARLIĞA KARŞI-

Yeni Ekimler

ezilen ulusu içinde barındıran Rusya'da, ezilen ulusların kurtuluşu için burjuva milliyetçiliğinin yerine proleter enternasyonalizmini, burjuvazinin önderliğinin yerine proletaryanın önderliğini geçirerek bu alanda da çağ açtı.

• Ekim Devrimi, bir kez daha, burjuvazinin egemenliğine ancak proletaryanın ve emekçi yığınların silahlı devrimi ile, şiddete dayanan devrim ile son verilebileceğini gösterdi.

• Ekim Devrimi, bir kez daha *"emperyalist savaştan ve onu kaçınılmaz olarak yaratan emperyalist barıştan, bu cehennemden bolşevik mücadele, bolşevik devrim olmaksızın kurtulunamayacağını" (Lenin)* gösterdi.

• Ekim Devrimi, bir vuruşta tüm feodal mülkiyet ilişkilerine son vererek köylülüğün, en başta da yoksul köylülüğün özgürlük ve toprak taleplerine en doğru cevabı verdi.

• Ekim Devrimi, kadının kurtuluşu sorununda, kendinden önceki hiçbir devrimin yapamadığını bir vuruşta gerçekleştirdi. Kadın ve erkek arasında olan tüm yasal eşitsizlikler Ekim Devrimi ertesinde bütünüyle tasfiye edildi. Ekim Devrimi, kadının yasal kurtuluşunu tam olarak sağladığı noktada duraklamadı, tüm önlemleri alarak kadının gerçek kurtuluşunun yolunu açtı.

• • •

Ekim Devriminin doğrudan sonuçlarından biri olarak, halkların özgür birlikteliği temelinde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği kuruldu. Tek tek cumhuriyetlerin her zaman bu birliktelikten ayrılma haklarının Anayasa hükmü olduğu bu özgür ortamda, çarlık baskısı altında ulusal kimliğini yitirmiş yeni uluslar ve ulusal azınlıklar ortaya çıktı.

Bu gönüllü katılım ile oluşan birliğin ne kadar sağlam olduğu en iyi biçimde İkinci Dünya Savaşı sırasında görüldü; emperyalistler Sovyetler Birliği'nde halkların zorla birarada tutulduğunu, en ufak bir saldırının bile bu zoraki birliğin parçalanmasına yeteceğini savunuyorlar, emperyalistlerin beşinci kolu troçkistler de bu konuda onlara teminat veriyorlardı.

Fakat gelişmeler tam tersini gösterdi; Polonya, Belçika, Hollanda, Fransa'yı işgal altına alan, Avusturya'yı yutan, İngiltere'ye kök söktüren faşist Alman orduları, kahvaltıyı Brest'te, öğlen yemeğini Minsk'te, akşam yemeğini de Moskova'da yeme planları ile proletaryanın anavatanı Sovyetler Birliği'ne saldırdılar. Tarih, Stalingrad'da Ukrayna'da, Moskova önlerinde en büyük meydan muharebelerine tanık oldu ve sonuçta Sovyetler Birliği halklarının çelikten birliği, sadece nazi sürülerine alışık olmadıkları yenilgi üstüne yenilgi tattırıp, onları Sovyetler Birliği dışına atmakla kalmadı, Avrupa'yı ve Dünya'yı bu faşist beladan kurtarmak için onları, faşistlerin ana kalesi olan Berlin'e kadar kovalayıp yerle bir etti ve orak-çekiçli kızıl bayrağı Berlin'e dikti.

Bu zafer, proletarya diktatörlüğünün ve halkların özgür birliğinin emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı zaferinin bir ifadesiydi.

• • •

Ekim Devrimi ile sömürücü sınıflar iktidardan alaşağı edildiklerinde Rusya, geri bir tarım ülkesiydi, okuma-yazma oranı çok düşüktü, kültürel faaliyetler sömürücülere ve soylulara mahsus ayrıcalıklı bir alandı, kadınların, işçi ve yoksul köylü çocuklarının yüksek öğrenim yaptıkları görülmüş şey değildi. Ekim Devrimi, bu alanlarda da ülkenin durumunu temelden değiştirdi.

Geri bir tarım ülkesi olan Rusya, otuzlu yılların sonunda dünyanın en gelişmiş ve önde gelen sanayilerinden birine sahip olan Sovyetler Birliği'ne dönüştü. Sadece 1931 yılında iki milyon kişiye yeni işyeri açıldı. Cehalete karşı savaş açıldı. Ülkede okur-yazar olmayan kalmadı. Kültürel faaliyetler belli bir azınlığın tekelinden kurtarılıp tüm halka sunuldu. İşçi tulumlu, yoksul kıyafetli insanlar operalarda, tiyatrolarda sık sık görülmeye başlandı ve bu durum sadece batılı turistlerin garibine gitti! Kadınlar, işçi ve köylü çocukları üniversite sıralarını doldurdular.

Tüm Sovyet vatandaşları için, şimdi bile en gelişmiş kapitalist ülkelerin sahip olmadıkları bir sosyal güvenceler ağı oluşturuldu. İşsizlik tarihe gömüldü, herkese iş bulma devlet güvencesi altına alındı. Sağlık, eğitim ve kültür hizmetleri, herkese parasız olarak sunuldu. Sırf bu alanlarda bile şimdinin en gelişmiş kapitalist ülkeleri, Sovyetler Birliği'nin otuzlu yılların sonunda vardığı yere fersah fersah uzaktır. Şu anki orta ve geri kapitalist ülkelerin sözünü bile etmiyoruz.

• • •

Ekim Devrimi ile sömürücüleri alaşağı eden, proletarya diktatörlüğünü kuran, sosyalizmi inşa eden, komünizme doğru dev adımlarla ilerleyen, dünyayı faşizm belasından kurtaran bu sovyet insanının muazzam ilerleyişi ne yazık ki 1956 yılında ağır bir darbe yedi. 1956 yılında yapılan SBKP 20. Parti Kongresi ile revizyonistler SBKP içinde yönetimi tümü ile ele geçirdiler. Revizyonistler, yüzlerine sosyalizm maskesi geçirdiklerinden, sosyalizme karşı açık saldırılarını başlan-

-SOSYALİZM İÇİN;

gerek!...

Rusya... *Parlamento baskını ertesinde Yeltsin, muhalefet üzerinde terör estirdi... Geniş çaplı tutuklama kampanyası başlatıldı...*

gıçta gizli oturumlarda yaptıklarından, SBKP, en fedakar, en iyi üç milyon üyesini İkinci Dünya Savaşında kaybetmiş olduğundan ve varolan Komünist üyelerin büyük bir bölümü de ya tasfiye edilmiş ya da sürgüne gönderilmiş olduğundan ülke içinde kayda değer bir direniş ile karşılaşmadılar.

Revizyonistlerin gerçek yüzleri ile halkın karşısına çıkmaları mümkün değildi, o yıllarda sosyalizmin presteji ve halk arasında sosyalizmin yenilmezliğine olan güven doruktaydı. O yıllarda kimi batılı burjuva partileri bile belaların ve kötülüklerin kaynağı olarak faşizmi doğuran kapitalizmi görüp, programlarına hedef olarak sosyalizmi yazmak zorunda kalıyorlardı.

Revizyonistler kendilerine yaraşır bir biçimde kötü bir mirasyedi gibi davrandılar, kendilerinden önce yaratılan muazzam eseri yirmi yılda çarçur ettiler.

Ellili yılların sonunda dünyanın en ileri ekonomilerinden birine sahip olan ülke seksenli yılların başında IMF'den borç dilenen bir ülke haline geldi. Yanlış planlama yüzünden, silah ve uzay sanayiinde dünyanın en gelişmiş ülkesi olan Sovyetler Birliği'nde bakkallarda hıyar ve lahanadan başka sebze bulunmaz olup, ekmek kuyrukları bir türlü bitmek bilmedi.

Planlama halkın maddi ve manevi ihtiyaçlarını en üst düzeyde karşılamak için değil, bürokratların ve genel kurmayın ihtiyaç ve tasarımlarına göre yapılıyordu. Halkların gönüllü birliği revizyonistlerin şoven tutumları sonucu zoraki birliğe dönüştü. Seksenli yılların ortasına gelindiğinde sistem bütün yönleri ile tıkandı. İlk başlarda sistemin bu tıkanıklığını aşmak için, *"sosyalizmin dinamiklerini harekete geçirmek"*, *"Lenin'e geri dönmek"*, *"perestroyka"* ve *"glasnost"* lafları ile ortaya çıkan Gorbaçov, zamanla sosyalizmin lafzını da bırakıp sadece adı "sosyalist" olan Sovyetler Birliği'nde üstten reformlar ile kapitalist piyasa ekonomisine "sancısız geçişin" planlarını yapmaya başladı.

Fakat bu sancısız geçiş Ağustos 91'de eski durumu korumak isteyen Brejnev yanlılarının darbe girişimi ile sekteye uğradı. Darbecilere karşı *"Parlamentoyu savunmak"* ve *"demokrasiyi savunmak"* adına tankların üstüne çıkan Yeltsin önderliğindeki açıktan ve hemen kapitalist piyasa ekonomisine geçişi savunan taraf, bu olaylardan za-

Parlamento baskını...
Baskın sırasında, tanklar da kullanıldı...

ferle çıktı. Bunun sonucunda sosyalizmin lafzından da vazgeçilip Sovyetler Birliği dağıtıldı. Yerine "Rusya Cumhuriyeti" ilan edildi, Rusya etrafında kalan ülkeler ile de "Bağımsız Devletler Topluluğu" kuruldu.

Böylece varolan gerçek durum hukuki ifadesine de kavuşmuş oldu, çünkü Sovyetler Birliği, çoktan beri sosyalist bir ülke değildi, uygulanan sosyalizm adına devlet kapitalizmi idi. Ağustos 91'den sonra Bağımsız Devletler Topluluğu'nda kapitalist piyasa ekonomisi açıktan uygulamaya konuldu, fakat sorunlar çözülmek yerine daha da derinleşti.

Bir yanda topraktan fırlarcasına dolar milyonerleri türer ve batılılardan aşağı kalmayan ve fakat görgüsüz bir lüks içinde yaşarken; diğer yanda işçiler, emekçiler, memurlar, köylüler, emekliler, sabit gelirliler gittikçe daha kötü bir duruma sürüklendiler, işsizlikle, açlıkla karşı karşıya kaldılar, fuhuş arttı, halkın yaşam düzeyi iyice düştü ve ülke içindeki siyasi kriz gittikçe yoğunlaştı.

Eylül 1993'ün ikinci yarısında Yeltsin kendisine belli ölçülerde ayakbağı olan, 1990'da seçilmiş parlamentoyu dağıttığını ilan etti. Buna karşı parlamento 21 Eylül 1993'de Yeltsin'i görevden aldığını açıklayıp yerine Ruzkoy'u atadı. Böylece resmen de iki iktidar odağı ortaya çıkmış oldu, bir yanda Yeltsin ve onu destekleyen başbakan Çermonirdin, güvenlik bakanı Goluşko, içişleri bakanı Yerin ve savunma bakanı Graçov'un başını çektiği kanat, diğer yanda ise Hazbulatov başkanlığında parlamento ve onu destekleyen Anayasa Mahkemesi kanadı. Bazıları bu durumu *"ikili iktidar"* olarak tanımladılar ve 1917 Ekim Devrimi öncesi Petersburg'da ortaya çıkan, bir yanda sovyetlerin diğer yanda Kerenski'nin gerici hükümetinin durduğu "ikili iktidar" ile paralellikler kurdular. Fakat 1993 Eylül'ünde ortaya çıkan "ikili iktidar"ın, 1917 yazındaki ikili iktidar ile adından başka hiçbir benzerliği olmadığını unuttular.

1917 yazında bir yanda proletaryanın önderliğinde sovyetlerin iktidarı, diğer yanda doğrudan burjuvazi ve toprak beylerinin iktidarı olan, birbirinden nitelik olarak farklı iki ayrı sınıfın iktidarı vardı. Fakat 1993 güzünde yaşadığımız "ikili iktidar" gerçek anlamda iki ayrı sınıfın iktidarı değildir, tam tersine aynı sınıfın (burjuvazinin) iki ayrı kanadının; açık kapitalizme tüm sonuçlarıyla ve Yeltsin takımının istediği tempoda geçilmesine kendi çıkarları açısından karşı olanlar, Rus milliyetçileri, açık anti-semitler, Brejnevciler, vb. ile; kapitalizmi tüm sonuçları ile hemen uygulamak isteyen yeni yetme zenginler, Kilise, Batı yanlıları, mafyanın bir bölümü, vb.'nin "ikili iktidarı"dır. Bunların aralarındaki fark özde değil, sözdedir, ikisi de sosyalizm düşmanı olup, aralarındaki fark, emekçiler üzerinde kurulacak olan diktatörlüğün farklılığından oluşmaktadır.

İki tarafın da birbirine karşı getirdikleri suçlamalar demagojiden öteye geçmemektedir. Yeltsin'in dağıttığını açıkladığı parlamentoyu 1990 yılında halk seçmiş ve görev süresi hala dolmamıştır. 1991 yılında Yeltsin'i de halk seçmiş ve 1993 Nisan'ında yapılan bir referandum ile onun başkanlığı halk tarafından yeniden onaylanmış, fakat ona parlamentoyu dağıtma yetkisi verilmemiştir. 1993 Eylül'ünde dağıttığı ve *"demokrat olmamak"* ile suçladığı parlamentoyu 1991 Ağustos'unda darbecilere karşı *"demokrasi kalesi"* olarak savunan ve o zamanlar parlamento önünde tankın üzerine çıkıp şov yapan yine Yeltsin'in kendisidir. İşine gelince iyi, işine gelmeyince tu kaka. Yeltsin, revizyonist SBKP içinde eğitimini görmüş olduğu ikiyüzlülük konusunda epey ilerlemiştir!

Parlamentodakilerin de halka olan dostluğu sahtedir, bunların bir bölümü Brejnev okulunda yetişmiş, Gorbaçov döneminde olgunlaşmış, 1991 Ağustos'unda sözümona "darbeciler"e

Gösteriler, göstericiler... *Parlamento baskını öncesi ve sırasında, Brejnevcilerin de içinde olduğu bir dizi akımlar gösterilerde bulundular, parlamento kanadına destek verdiler...*

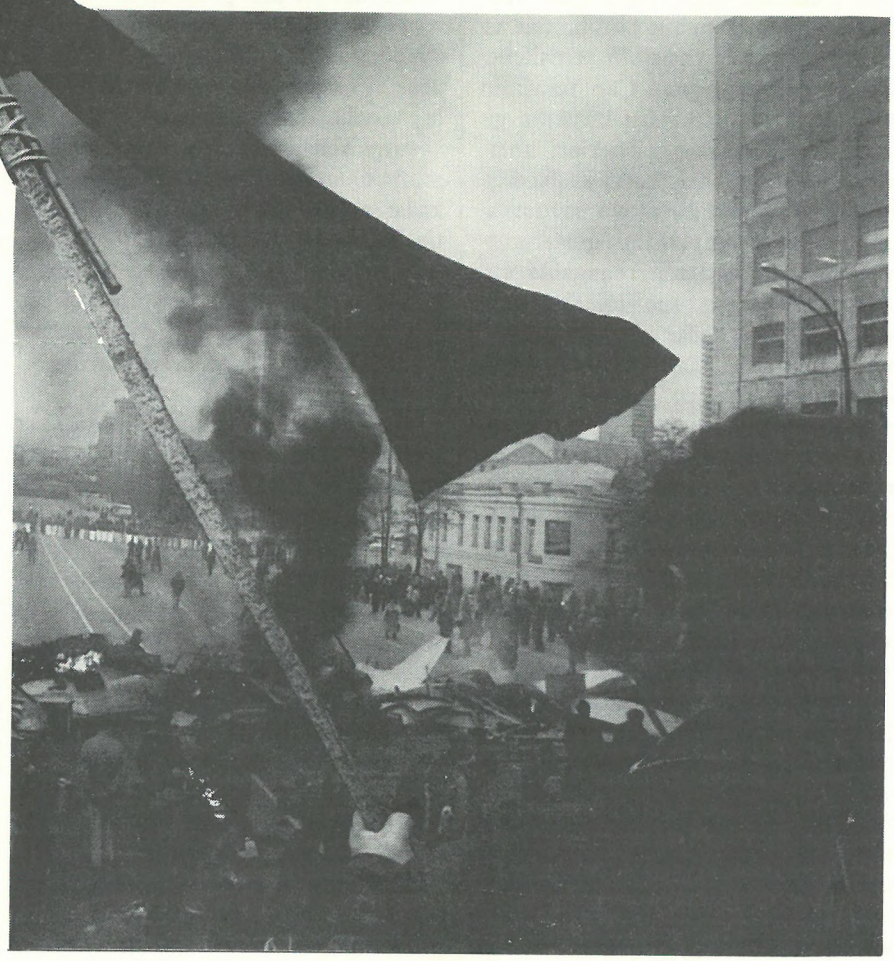

Bolşevik bir Parti...

Son olayların da gösterdiği gibi ülkede gerçekten eksik olan gerçek anlamda bir BOLŞEVİK PARTİdir. Böyle bir parti Rusya emekçileri ile birleştiğinde, başında Yeltsin olsun ya da bir başkası olsun emekçiler açısından hiçbir şey farketmeyen gericilerin iktidarını yıkacak ve Lenin ve Stalin' in yarım kalmış eserini tamamlamaya devam edip komünizme doğru yürüyecektir.

karşı Yeltsin ile birlikte karşı koymuş, sahip oldukları imtiyazlara iyice alışmış olan halk düşmanı bürokratlar ve Rus "milli" burjuvazisinin temsilcileridir. Batı hayranı yeni Çar Yeltsin'in onları devre ve yetki dışı bırakma girişimi ile başlarına gelecekleri anlamışlar ve birdenbire "halkı keşfetmişlerdir". Fakat parlamentoyu savunmada bile yeterli yürekliliği gösteremişlerdir. İlk başlarda mangalda kül bırakmayan, *"son mermilerine, son damla kanlarına kadar savaşacaklarını"* ilan eden ve halkı *"Yeltsin'e karşı ayaklanmaya çağıran"* bu bürokratlar iki hafta sonunda ordu Yeltsin'den yana tavır koyup, parlamento binasını topa tutunca tıpış tıpış teslim olmuşlardır. Halbuki 1991 Ağustos'undaki darbeden sonra teslim olan askerlere ve o zamanki darbenin elebaşlarından savunma bakanı Yasov'a *"eğer sen bir subay ve erkek isen teslim olacağına intihar et daha iyi"* diyen Ruzkoy idi.

Yeltsin'in arkasında yeni yetme zenginler ve serbest piyasa ekonomisinin hemen ve bütün sonuçları ile uygulanmasını isteyen katmanlar ve Batılı emperyalist devletler vardır. Hasbulatov ve Ruzkoy önderliğindeki parlamentonun arkasında ise, açık kapitalizme derhal ve tüm sonuçlarıyla geçilmesine karşı olanlardan, Brejnevcilere, Rus milliyetçilerine ve yahudi düşmanlarına kadar bir dizi grup vardır.

1991 başkanlık seçimlerinde Yeltsin'e karşı aday olan, ancak oyların sadece %3,7'sini alan ve "Ulusal Kurtuluş Cephesi"nin kurucusu olan Makaşov, Yeltsin'i *"uluslararası yahudi mafyasının ajanı"* olarak suçlayarak ne kadar anti-semit olduğunu göstermiştir. Makaşov, parlamentonun baş destekçilerinden biri idi. Anti-semitizm Rusya'da çok yaygındır, taraflar birbirlerini hep *"yahudi"* veya *"yahudi ajanı"* olmakla suçlamaktadırlar.

• • •

Bu olaylar karşısında "demokrasi havarisi" Batılı emperyalistlerin tutumu da ibret vericidir. 1993 Eylül olayları karşısında Batının tutumu, onların demokratlığının ne kadar sahte olduğunu göstermiştir. Batılı emperyalistler, resmen halk tarafından seçilen parlamentoyu yetkisi olmadığı halde dağıttığını açıklayan ve daha sonra topa tutturan Yeltsin'den yana tavır koymuşlardır. Tabii ki onları ilgilendiren demokrasinin ne ölçüde uygulandığı değil, sadece sınıf çıkarlarıdır. Biz bunu daha önce Şili'de, Nikaragua'da, Türkiye'de gördük yaşadık.

İşçilerin ve emekçilerin refahı için mücadele eden, enternasyonal proletaryanın ve ezilen halkların önderi Stalin'e, sınıf karakteri gereği, çok yetkiyi elinde topladığı gerekçesi ile ***"diktatör"*** diyenler, şimdi işçilere, emekçilere kan kusturan ve sınırsız yetkilere sahip Yeltsin'e ***"demokrat"*** diye sahip çıkmaktadırlar.

• • •

Olayların galibi şimdilik kaydı ile Yeltsin'dir. Yeltsin de gelse diğer bir başkası da gelse sorunları temelden hiçbiri çözemeyeceğinden Rusya yeni çatışmalara gebedir. Bundan sonra da halkın üzerindeki yük ağırlaşacak ve zenginler zenginliklerine zenginlik katacaklardır.

Son olayların da gösterdiği gibi ülkede gerçekten eksik olan gerçek anlamda bir BOLŞEVİK PARTİdir.

Böyle bir parti Rusya emekçileri ile birleştiğinde, başında Yeltsin olsun ya da bir başkası olsun emekçiler açısından hiçbir şey farketmeyen gericilerin iktidarını yıkacak ve Lenin ve Stalin' in yarım kalmış eserini tamamlamaya devam edip komünizme doğru yürüyecektir.

Bu anlamda Rusya'lı komünistlerin görevi gerçek bir BOLŞEVİK PARTİ' nin yaratılmasıdır!

KAHROLSUN YENİ ÇARLAR!
YAŞASIN SOSYALİZM!

14.10.1993 ●

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim! – XVI –

Komünist Enternasyonal 7. Dünya Kongresi'nin sendikal hareketin uluslararası birliği yönündeki tespitlerini destekleyen gelişmeler, Kongre öncesinde bir dizi ülkede, özellikle de İspanya ve Fransa'da somut olarak görülmüştür. İspanya'da kralcılara ve faşistlere karşı savaşım içerisinde komünistlerden, cumhuriyetcilere ve anarşistlere kadar geniş bir yelpaze temelinde bir birleşik cephe ve bu birleşik cepheye dayanan demokratik bir hükümet kurulmuş, devrimci ve reformist sendikaların üst yönetimi birleşik bir sendika federasyonunda birleşme yönünde önemli adımlar atmışlardır.

DÜNYA SENDİKAL HAREKETİNİN BİRLİĞİ İÇİN SAVAŞIM

Uluslararası işçi sınıfının sermayenin saldırıları karşısında geçici yenilgilerinin ve bazı ülkelerde faşizmin zaferinin en önemli nedeni olarak, işçi sınıfının eylem birliğinin olmamasını doğru bir biçimde tespit eden Komünist Enternasyonal 7. Dünya Kongresi, işçi sınıfının ve onun en geniş kitle örgütleri olan sendikaların enternasyonal düzeyde birliği sorununu bir kez daha acil bir sorun olarak gündeme koyar. Komünist Enternasyonal ile Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin dünya sendikal hareketinin birliği için çalışmalarını hızlandıracağını dile getirir.

Komünist Enternasyonal 7. Dünya Kongresi'nin sendikal hareketin uluslararası birliği yönündeki tespitlerini destekleyen gelişmeler, Kongre öncesinde bir dizi ülkede, özellikle de İspanya ve Fransa'da somut olarak görülmüştür. İspanya'da kralcılara ve faşistlere karşı savaşım içerisinde komünistlerden, cumhuriyetcilere ve anarşistlere kadar geniş bir yelpaze temelinde bir birleşik cephe ve bu birleşik cepheye dayanan demokratik bir hükümet kurulmuş, devrimci ve reformist sendikaların üst yönetimi birleşik bir sendika federasyonunda birleşme yönünde önemli adımlar atmışlardır.

Fransa'da, faşistlerin bir darbe ile iktidarı ele geçirme girişimlerine karşı, Fransa Komünist Partisi'nin inisiyatifi ile önce tabandan, kısa süre sonra ortak eylemlerin başarısı sonucunda üstten de Birleşik Cephe kurulmuş ve komünist ve sosyalist parti ile devrimci ve reformist sendikalara üye olan işçilerin ortak savaşımı ile faşist darbe girişimi püskürtülmüştür. Bununla da kalınmamış, her iki sendika birliğinin ortak eylemleri sonucunda ilk defa Fransa'da işçilere kanun tarafından garanti edilen asgari ücret, yıllık paralı izin ve 40 saatlik çalışma haftası elde edilmiş, geniş bir sosyal sigorta kanunu çıkartılmıştır. Birleşik cephenin ve iki sendikal birliğin ortak eylemlerinin işçi sınıfının ne ölçüde yararına olduğunun bir kez daha pratikte ispat edilmesi üzerine geniş işçi yığınları ve birçok yerel sendikalar devrimci ve reformist sendikaların örgütsel birliği fikrini yoğun olarak desteklemeye ve reformist sendika bürokrasisini bu yönde zorlamaya başlamıştır.

Norveç reformist sendika yöneticileri, hem ulusal hem de uluslararası planda Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ne ve Enternasyonal Sendika Bürosu'na (Amsterdam Enternasyonali'ne) üye olan sendikaların örgütsel birliğini destekleyen bir karar almışlardır.

Komünist Enternasyonal'in 7. Kongresi toplanmadan önce Kızıl Sendikalar Enternasyonali Yürütme Bürosu, 7 Mart 1935 tarihinde reformist Enternasyonal Sendika Bürosu'na, 1 Mayıs'ta ortak eylem yönünde 3 maddelik bir öneri getirir. Bu öneriler sırasıyla şöyledir:

"1) Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ne ve Enternasyonal Sendikal Büroya üye örgütlerin faşizme, sermayenin saldırısına ve savaşa karşı 1 Mayıs'ta ortak eylemi.

2) Fransa ve İspanya sendikalarının birleşmesinin desteklenmesi.

3) Almanya'da hür sendikaların yeniden inşaasını desteklemek.

Aynı zamanda, tüm dünyanın işçi sınıfı için en büyük öneme sahip sorunun da, yani uluslararası ölçüde sendika hareketinin birliğinin yeniden oluşturulmasının biçimlerini, metodlarını ve şartlarını görüşmenin çok büyük öneme sahip olduğu inancındayız."("Rund schau" sayı 13, sayfa 715, yıl 1935, Almanca)

Enternasyonal Sendika Bürosu'na başvurusunda Kızıl Sendikalar Enternasyonali Yürütme Bürosu bir yandan, sendikal hareketin örgütsel birliğini gerçekleştirmenin en önemli aracı olarak çeşitli eylem birlikleri önerirken, aynı zamanda örgütsel birliğin doğrudan yolunu açacak görüşmelerin de başlatılmasını istemektedir.

Sovyet Sendikaları Merkez Konseyi Sekreteri Abolin, 18 Mart 1935'de Kızıl Sendikalar Enternasyonali Yürütme Bürosu'nun yaptığı toplantıda, Yürüt-

me Kurulu'nun Enternasyonal Sendika Bürosu'na yaptığı öneriyi desteklediklerini açıklar ve birleşmenin *"sendika demokrasisi ve burjuvaziye karşı savaşım gibi somut şartlarda, yani sınıf savaşımı temelinde mümkün olduğunu" ("Rundschau", sayı 14, sayfa 741, yıl 1935)* vurgular.

Ayrıca Enternasyonal Sendika Bürosu'nun Sovyet Sendikalarını Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nden ayırma ve Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ni yok sayma çabalarına karşı Sovyet Sendikalarının Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin bir parçası olduğunu *"Sovyet Sendikalarını Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin karşısına çıkarmanın boş bir çaba" (aynı belge, sayfa 742)* olduğunu belirtmeyi gerekli görür. Mart 1935'de Enternasyonal Sendika Bürosu Yürütme Kurulu, toplantısında, Kızıl Sendikalar Enternasyonali Yürütme Kurulu'nun önerilerini şu gerekçelerle geri çevirir:

"Enternasyonal Sendika Bürosu ... mektubunuzda önerilen birleşik cephenin 3 noktası üzerine bir konferansın hiçbir pratik sonuç vermeyeceği düşüncesindedir."

"Enternasyonal Sendika Bürosu, 1919'dan bu yana sendikal hareketin birliği uğruna savaşım vermektedir; o, bu birliğin her zamankinden daha fazla gerekli olduğunu açıklar ve Enternasyonal Sendika Bürosu'nun, tüm dünyanın emekçilerinin birleşeceği temeli oluşturduğu görüşündedir. O, bu nedenle birçok defa bütün ülkelerin e-mekçilerine, düzenli örgütlere ve bunlar aracılığıyla Enternasyonal Sendika Bürosu'na katılmalarını talep etmektedir." ("Rundschau" sayı 17, sayfa 869)

Diplomatik dilin ilan ettiği görüş, öz olarak, eylem birliği ve birleşme önerilerinin reddedilmesidir. Enternasyonal Sendika Bürosu, sonuç itibariyle Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin kendisini dağıtmasını ve üye sendikaların Enternasyonal Sendika Bürosu'na katılmasını istemektedir.

Aynı şekilde Komünist Enternasyonal'in Sosyalist İşçi Enternasyonali'ne (Reformist İkinci Enternasyonal'e) 1 Mayıs 1935 için ortak eylem önerisi de "Sosyalist İşçi Enternasyonali" tarafından, *"buna karar verecekler ülke partileridir"* bahanesi ile geri çevrilir.

Kızıl Sendikalar Enternasyonali Yürütme Kurulu Enternasyonal Sendika Bürosu, ortak eylem ve birlik görüşmeleri önerisini geri çevirmesine rağmen, reformist bürokratların birlik düşmanı yüzünü geniş işçi yığınlarına daha iyi kavratmak ve reformist önderleri birlik görüşmeleri yönünde zorlamak için 17 Nisan 1935 tarihinde yeni öneriler getirir.

Yeni öneri olarak *"Eylem ve sendika birliği üzerine tavır almak için, her iki (sendika /BN) enternasyonal(in)e bağlı sendikaların üyelerinin ortak toplantılar"* düzenlemesi ve *"her iki enternasyonalin sendika örgütlerinin üyeleri arasında eylem birliği ve sendikal hareketin birliğinin oluşturulması üzerine referandum" ("Rundschau" sayı 19, sayfa, 966)* yapılması talebini ileri sürer. Bu öneriler de Enternasyonal Sendika Bürosu Yürütme Kurulu tarafından reddedilir. Fakat reformistlerin birlik yönündeki gelişmeleri engelleme oyunlarına rağmen, geniş işçi yığınlarının birlik isteği enternasyonal planda durmadan büyümekte ve somut şekiller almaktadır.

Enternasyonal Sendika Bürosu'nun 6-11 Temmuz tarihleri arasında Londra'da yapılan kongresi öncesinde, İspanya ve Fransa'nın devrimci ve reformist sendikaları faşizme ve sermayenin saldırılarına karşı savaşım ve sendika demokrasisi temelinde birleşirler.

Polonya'da devrimci sendikalar, demokratik hakların garanti altına alınması şartları ile reformist sendika birliğine katılırlar. Avusturya'da hür sendikaların faşist rejim tarafından parçalanması sonucunda devrimci ve reformist sendikaların yöneticileri hür sendikaların yeniden inşaası için ortak bir örgüt kurarlar. Japonya'daki devrimci ve reformist sendikalar kaynaşma yönünde olumlu adımlar atarlar. Enternasyonal Sendika Bürosu'na üye olan Norveç Sendikalar Birliği, Kızıl Sendikalar Enternasyonali ile birleşmenin gerekli olduğu yönünde karar alır. Hindistan'da reformist ve devrimci sendikaların merkez yayın organları ortak eylem ve birlik yönünde propaganda yapmak için ilke anlaşması yaparlar. Birlik sendikalarının kurulduğu ülkelerde sendikal hareket muazzam bir gelişme gösterir. İspanya birleşme öncesinde birkaç yüzbin olan sendikalarda örgütlü işçi sayısı 1936'da bir milyonu geçer. Fransa'da birleşme öncesinde yaklaşık 900 bin olan sendikalarda örgütlü işçi sayısı, 1936'da 3,5 milyona, 1938'de 4,5 milyona yükselir.

O günkü şartlarda reformist sendikaları zorlayarak ve özellikle tabandan eylem birliğini gerçekleştirerek uluslararası sendikal hareketin örgütsel birliğini yaratma yönünde faaliyetlere hız vermek, değişen şartlarda değişik yöntem, taktikler izlemek, evet Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ni dağıtarak sınıf savaşımı temelinde sendikal hareketin uluslararası birliğinin yolunu açmak doğru olsa bile, dağıtmanın bu ölçüde "sessiz" gerçekleştirilmesi yanlıştır.

Sendikal birliğin reformist sendika bürokratlarının bölücü çabalarına rağmen geliştiği bir ortamda toplanan Enternasyonal Sendika Bürosu Londra Kongresi, birleşmeyi açıktan reddetmeyi göze alamaz ve oy birliği ile, *"tüm dünyada sendika birliğinin gerçekleşmesinin sağlamak" ("Rundschau" sayı 32, sayfa 1316, yıl 1936)* amacıyla Enternasyonal Sendika Bürosu üye olmayan sendikalarla görüşmelerin başlatılması kararını alır.

23-26 Kasım 1936 tarihleri arasında Enternasyonal Sendika Bürosu adına bir komisyon ile Sovyet Sendikaları Merkez Konseyi temsilcileri Moskova'da görüşmeler yaparlar ve birleşmeyi destekleyen ortak bir açıklama yayınlarlar.

Bu ortak açıklama fakat Enternasyonal Sendika Bürosu Yürütme Kurulu çoğunluğu tarafından desteklenmez.

Birleşik sendikaların Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ne üye olmalarının mümkün olmadığını, tersine bir çok ülkede sendikal hareketin birliğinin

Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ne üye sendikaların ya da sendika muhalefetlerinin belli şartlarda reformist sendikalara katılmaları ile gerçekleştiğini, reformist sendika bürokrasisinin Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin varlığını, sendikal hareketin birliğini yaratmanın önünde engel olarak ileri sürdüğünü, işçi sınıfının faşizme, sermayenin saldırılarına ve emperyalist savaşa karşı mücadelesinin başarısının, işçi sınıfının eylem birliği ve sendikal hareketin örgütsel birliğinden geçtiğini gören Kızıl Sendikalar Enternasyonali Yürütme Kurulu, yavaş yavaş çalışmalarını durdurmaya başlar.

Birlik görüşmeleri ve ortak eylem ler için anlaşmaların yönetimi artık büyük ölçüde seksiyonlar tarafından ele alınmakta ve pratiğe uygulanmaktadır. Bu şartlarda Aralık 1937 tarihinde Kızıl Sendikalar Enternasyonali Yü rütme Kurulu ve böylece Kızıl Sendikalar Enternasyonali kendi kendini dağıtma kararı alır.

Dağıtma konusunda Yürütme Kurulu'nun kararı elimizde yoktur. Kararın nasıl ve hangi gerekçelerle alındığı, Kı zıl Sendikalar Enternas yonali'ne üye seksiyonlara danışılıp danışılma dığını da bilmiyoruz. Dağıtılan örgüte üye sendikalara ne gibi tavsiyelerde bulunulduğunu da kesin olarak ortaya çıkartmış değiliz. Fakat, Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ne o zamana kadar üye sendikaların sonraki pratiği, Birlik Sendikaları kurma çalışmasına ağırlık verilmesi yönündedir.

O günkü şartlarda reformist sendikaları zorlayarak ve özellikle tabandan eylem birliğini gerçekleştirerek uluslararası sendikal hareketin örgütsel birliğini yaratma yönünde faaliyetlere hız vermek, değişen şartlarda değişik yöntem, taktikler izlemek, evet Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ni dağıtarak sınıf savaşımı temelinde sendikal hareketin uluslararası birliğinin yolunu açmak doğru olsa bile, dağıtmanın bu ölçüde "sessiz" gerçekleştirilmesi yanlıştır. Şimdilik bu kadarını söylemekle yetiniyoruz. 1935 sonrasının daha detaylı bir değerlendirilmesi ve elde olmayan belgelerin ortaya çıkartılması, sorunun boyutunu daha etraflı olarak koyma imkanı verecektir.

Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin dağıtılmasından sonra ülke ve uluslararası düzeyde birlik görüşmeleri her bir ülkenin devrimci sendikalarının doğrudan yönetimi altında yürütülür. Devrimci sendikalar, özellikle Sovyetler Birliği sendikaları birlik yönünde faaliyetlerini reformist sendikaların engelleme çabalarına rağmen artırırlar.

Sovyet Sendikaları Mayıs 1938'de belli şartlar altında Enternasyonal Sendika Bürosu'na katılmaya hazır olduğunu açıklar. Bu şartlar şunlardır:

"1) Enternasyonal Sendika Bürosu'nun işçi sınıfının savaşa ve faşizme karşı savaşımındaki faaliyetini güçlendirmesi.

2) Savaşa ve faşizme karşı propaganda ve ajitasyonun bütün araçlarla (işçi toplantıları, basın, radyo, sinema vb.) kullanılması.

3) Saldırı suçlusu bir devlete karşı (Almanya, İtalya, Japonya...) bütün ülkelerde proleter yaptırımların örgütlenmesi.

4) Saldırganlara karşı (Almanya, İtalya, Japonya.) savaşımında İspanya ve Çin'e aktif yardım.

5) Şu ülkelerde sendikaların birleştirilmesinin desteklenmesi: Birleşik Devletler, Çekoslovakya, Kanada, Güney Afrika, İspanya vb. gibi sendikaların halen bölünmüş olduğu veya bölünme tehlikesinin olduğu ülkelerde.

6) Faşizme ve savaşa karşı savaşımda önceden oluşmuş olan ülkelerde proleter birleşik ve halk cephesinin desteklenmesi." ("Rundschau" sayı 26, sayfa 878, yıl 1938)

Örgütsel önşartlar olarak Sovyet Sendikalarının Enternasyonal Sendika Bürosu'na katılması için, Sovyet Sendikalarının da katıldığı Enternasyonal Sendika Bürosu'nun olağanüstü bir kongresinin toplanması, birisi Sovyet Sendikalarından olan 3 başkanın seçilmesi ve bu üç başkanın rotasyon usulü ana başkanlığı yürütmesi, Sovyet Sendikalarının ödediği aidatın SSCB'ye karşı propaganda için kullanılmaması *(Bkz. aynı yer)* öne sürülür.

1939 yılında Zürih'te yapılan Enternasyonal Sendika Bürosu Kongresi'nde Sovyet Sendikalarının önerisi çoğunluk kararıyla reddedilir.

1 Eylül 1939'da nazi orduları Polonya'ya saldırır. Artık İkinci Dünya Savaşı bütün dünyayı kapsayan bir felaket haline gelmiştir. Faşizme karşı savaşım içinde enternasyonal işçi sınıfının ve dünya sendikal hareketinin birliğinin ne kadar gerekli olduğu bir kez daha çok acı deneyimler temelinde pratikte ispatlanır.

Bu düşünce, savaşın hemen ertesinde örgütsel bir yapıya kavuşur. Komünist ve reformist sendikaların sendika içi demokrasi temelinde birleştikleri Dünya Sendikalar Birliği Ekim 1945' de kurulur. Bu örgütün incelenmesi ve İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki uluslararası işçi ve sendikal hareketin deneyimlerinin incelenmesi başka bir çalışmanın konusudur.

Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin 16 yıllık tarihi büyük bir hazinedir. Bu hazinenin değerini gösteren önemli ipuçlarını bu yazımızla vermek amacımızdı...

Son bölümde, yaptığımız araştırmanın genel bir değerlendirmesini özetlemek ve Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin deneyimlerini ele alan az sayıda bazı araştırmacıların görüşlerini ele almak istiyoruz.

Ekim sonu 1993

DEVAM EDECEK

Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin dağıtılmasından sonra ülke ve uluslararası düzeyde birlik görüşmeleri her bir ülkenin devrimci sendikalarının doğrudan yönetimi altında yürütülür. Devrimci sendikalar, özellikle Sovyetler Birliği sendikaları birlik yönünde faaliyetlerini reformist sendikaların engelleme çabalarına rağmen artırırlar.

KAWA "Kongre Belgeleri"nde "Sosyalizmin Sorunları" ve çarpıtmalar...

BU yazımızda "KAWA KONGRE BELGELERİ"nde sosyalizmin sorunlarına nasıl yaklaşıldığını ortaya koymak istiyoruz.

KAWA'NIN GEÇMİŞİ

İlkönce KAWA'yı tanımayan okuyucular için, KAWA'nın geçmişini, siyasi yaklaşımını kısaca özetlemek gerekiyor. KAWA, 1970'li yılların ikinci yarısında –ilk nüveleri esas olarak 1976'da ortaya çıkmış– oluşan bir örgüttür. Kendilerine hala *"hareket"* demektedirler. 1978'in soruna doğru "KAWA" adında dergi yayınlamaya başladılar.

Bu dönemde uluslararası alanda var olan ÇKP-AEP ve SBKP ayrışmasında KAWA, ÇKP-AEP yanlısı tavır takınmış ve sözde, kendisini revizyonist akımlardan ayırmıştır. O dönemdeki bu tavır –hatalarına rağmen–, modern revizyonizme karşı olma ve bu temelde Rus sosyal-emperyalizmine karşı tavır alma bağlamında olumlu bir tavır olmuştur. Fakat bu olumluluk, KAWA'nın sorunlara genel olarak doğru yaklaştığı anlamına gelmiyor.

KAWA sorunlara yaklaşımda bilim sel bir yaklaşıma sahip olamamıştır. Esas olarak Enver Hoca ve AEP'nin görüşlerinin savunuculuğunu yapmış, yer yer AEP'nin yanlışlarını en uç noktalara vardırmıştır. Örneğin, Mao Zedung yaşadığı dönemde, AEP ve onun görüşlerini savunanlar için *"büyük komünist önder Mao"* olarak değerlendiriyordu. Ölümünden hemen sonra, Enver Hoca'nın "Hatıra Defterleri"ne dayanarak yaptığı *"o hiç bir zaman komünist olamadı"*, *"küçük burjuva devrimcisi"* değerlendirmesini KAWA, hiçbir araştırma ve özeleştiriye gerek duymadan devralmış ve daha da ileriye götürerek Mao'nun *"ezilmesi gereken bir gerici"* olduğu düşüncesini savunmuştur.

Bu dönemden sonra KAWA için *"sosyalizmin tek kalesi"* Arnavutluk, uluslararası komünist hareketin önderi ise Enver Hoca ve partisi AEP olmuştur. Bazı tali sorunlarda AEP'ni eleştirmesi dışında, bütün temel sorunlarda KAWA, AEP'nin çizgisinin savunuculuğunu yapmış, AEP'nin revizyonist çizgisini eleştirmemiştir. Ramiz Alia dönemi ve Arnavutluk'un açık çöküşüne kadar da bu çizgide kalmış-lardır.

1991'in başında *"bazı hatalar"*a rağmen –ki, bu hataları *"düzeltilebilecek"* hatalar olarak değerlendirdiler– AEP'ni savundular. Arnavutluk'taki *"hızlı çöküşün"* ardında kapitalizmin restorasyonunu *"birkaç ay"*a sığdırma idealist yaklaşımının savunuculuğunu yaptılar. Bu *"birkaç ay"*a sığdırılan dönüş sonrasında ise *"teorik araştırmanın, bilimsel çalışmanın"* gerekliliğinin farkına, birdenbire vardılar... İşte, "KAWA KONGRE BELGELERİ"nde *"sosyalizmin sorunları"* ile ilgili takındıkları tavır, bu gelişmeler sonrasında takınılan tavırdır.

Bu tavırın ne kadar *"bilimsel"* olduğunu ortaya koymadan önce, sözkonusu kongreye kadarki dönem için KAWA'yı nasıl değerlendirdiğimizi, tezler halinde ortaya koymak gerekiyor. Çünkü, bu geçmiş değerlendirmesi ortaya konmazsa, KAWA'nın bugün sosyalizmin sorunlarına yaklaşımını anlamak okuyucu için zorlaşacaktır. Değerlendirmemiz kısaca şöyledir:

•KAWA; Marx, Engels, Lenin, Stalin'i Marksizmin-Leninizmin klasikleri olarak adlandırmaktadır. Fakat Stalin savunusu, sağlam bir savunu değildir. Mao konusunda getirilen Arnavutluk Emek Partisi kökenli eleştirilerin önemli bir bölümü aynı zamanda Stalin'e de saldırı anlamına gelmektedir.

•KAWA, modern revizyonizme karşı mücadele bağlamında tutarlı konumda değildir. Kruşçev modern revizyonizmine karşı tavırları AEP'nin tavırlarının da gerisindedir. İdeolojik mücadelenin tamamlanıp/tamamlanmadığı sorunu bağlamında, esasta AEP'nin pozisyonundadır.

•KAWA'nın üç dünya teorisi konusunda tutumu da tutarsızdır. O, aynı AEP gibi, bir yandan üç dünya teorisini red ettiğini söylerken, diğer yandan üç dünya teorisinin temel tezlerinden bazıları olan *"iki süper güç"*, *"baş düşman iki süper güçtür"*, *"Asya, Afrika, Latin Amerika dünya devriminin fırtına merkezleridir"*, *"iki süper güç dünya savaşının başkışkırtıcıları ve baş kaynağıdır"* tezlerini savunmaya devam etmiştir.

KAWA bu bağlamda Leninizm'in emperyalizm teorisini çarpıtmakta, son çözümlemede *"iki süper güç"* dediği güçler dışındaki emperyalist büyük güçleri gözardı etmektedir.

•KAWA'nın Mao Zedung'a yaklaşımı, gerek Mao'yu savunduğunu ilan ettiği ilk dönemde, gerekse Mao'yu red ettiği dönemde yanlış bir temel üzerinde yükselmektedir. KAWA, "Mao Zedung Düşüncesi" ile Mao Zedung'u bir ve aynı göstererek, yer yer Mao'nun savunmadığı görüşleri de Mao'ya mal ederek gerçekte Mao'ya saldırmaktadır.

KAWA, bir dönem Mao'yu *"Büyük Öğretmen Mao Zedung"* diye değerlendirirken; AEP'nin Mao'ya saldırısı ertesi, AEP'nin iddiaları temelinde Mao'nun *"ezilmesi gereken bir gerici"* olduğu değerlendirmesine varmıştır.

KAWA, Mao'yu red ederken de, Dünya Komünist Hareketi'nin tarihini çarpıtmakta, Mao ile Stalin ve Komintern arasında olmayan çelişmeleri var göstermektedir.

•Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca'ya yaklaşımda KAWA, Kürdistan'ı doğrudan ilgilendirmeyen ve ikincil bazı meseleler dışında tüm temel konularda AEP'nin yanlış çizgisini temel almaktadır.

AEP ve Enver Hoca'nın bir zamanlar Marksist-Leninist olan siyasetleri

ile, revizyonistleştikleri dönemde savundukları siyaset arasında ayrım yapılmamaktadır.

•Uluslararası Komünist Hareket'in platformunu yaratma bağlamında KAWA, kendini esasta uluslararası alanda AEPci cephenin bir parçası olarak kavramaktadır. AEP ve Arnavutluk'un açık çöküşünden sonra, bu çöküşü *"birkaç ay"*a sığdırmış, Ramiz Alia'yı suçlamış ama Enver Hoca'nın yaptığı hatalara ise hiç değinilmemiştir. Ayrıca bu çöküş sonrasında yukarıda da belirttiğimiz gibi *"teorik araştırmanın"* gerekliliğini dile getirmeye başlamışlardır.

•KAWA, Leninist Parti öğretisi bağlamında, iki aşamalı parti inşa öğretisini savunmamaktadır. Leninist Partinin yapısı bağlamında ise, Leninist partinin çekirdeğini oluşturan *"devrimciler örgütü"*, KAWA'da yalnızca *"parti öncesi örgüt"* için savunulmaktadır.

•KAWA, Marksizm-Leninizm'in yöntemsel önermelerine, özellikle de teori-pratik uyumluluğu ve özeleştiri yöntemlerine sıkıca bağlılık kıstası bağlamında vahim bir durumdadır.

•KAWA'nın varlığının temellerinden biri olan ulusal sorunda, KAWA'nın tavrını belirleyen Proleter Enternasyonalizmi değil, ezilen ulus milliyetçiliğidir.

Tüm bu olgular, KAWA'nın Marksist-Leninist değil, oportünist bir örgüt olduğunu göstermektedir.

Ortaya koyduğumuz bu oportünist çizgi, KAWA'nın kongresine kadar KAWA'nın tavrını belirleyen çizgi olmuştur. Oportünist yaklaşımı sonucu KAWA, Arnavutluk'un açık çöküşü sonrasında hataları kendi geçmişinde savunduğu düşüncelerde arayacağına, *"bilimsel yaklaşım"* ve *"sosyalizmi savunma"* adına, hataları sosyalizmin kendisinde aramaya yönelmiştir. Bunu nasıl yaptığını ise "Kongre Belgeleri" ne bakarak ortaya koymak gerekiyor. Hemen belirtmek gerekiyor ki, bu belgelerde yapılan bütün çarpıtma ve saldırılara değinmeyeceğiz.

KAWA'NIN YÖNTEMİ

"Sosyalizmin sorunları" bölümünde ilkönce yöntem açısından bir açıklama yapılmaktadır. Soruna *"bilimsel"* yaklaşmanın gerekliliği anlatılmaya çalışılırken şunlar da söylenmektedir:

"Sosyalizmin sorunlarını incelerken geçmişte olduğu gibi, salt ideolojik bir incelemeyle yetinemeyiz. Çünkü sorunların boyutu bunu aşmıştır. Şüphesiz bu "sosyalist" ülkelerin yönetimleri, marksizm-leninizmden sapmışlardı. Bunu tespit etmek önemlidir. Ancak nesnel koşulların incelenmesi bakımından doyurucu bir sonuç veremezler. Geleneğimiz geçmişte bu hatayı yaptı. Fakat bugün baktığımızda, kulandığımız argümanların eksik ve izaha muhtaç olduğunu görebiliyoruz. Yine bugün geçmişte olduğu gibi kendimizi 60'lılardaki bölünme ile sınırlamamalıyız. Hareketimiz genç bir hareketti, bu anlamda bölünmeden fazla etkilenmiş olması normal karşılanabilir. Ama bugün için, yeryüzünde olup bitenlere geçmişteki kalıplarla yaklaşamayız.(abç) Çünkü o kalıpların darlığı yeryüzünü gözlemleyebilmemize engel teşkil edecektir. Bu kısa açıklamadan sonra sorunların kendilerine geçebiliriz." (Kongre Belgeleri sayfa 64)

KAWA'nın bu yaklaşımı kendi geçmişinde varolan hataları aşma yaklaşımı değil, tam tersine geçmişte savunduğu bazı doğruları da reddetme tavrıdır. Alıntıyı özetlersek ortaya şöyle bir tablo çıkmaktadır: Sosyalizmin sorunları ideolojik sorunun ötesine geçmiştir. İdeolojik temeldeki bir yaklaşım nesnel koşulların ortaya çıkarılmasına yetmiyor. O zaman ne yapmak gerekiyor? *"Geçmişteki kalıplar"*ı terk etmek. Peki ama, sözkonusu edilen bu *"geçmişteki kalıplar"* nelerdir? Bunlar, ÇKP ve AEP'nin Kruşçev modern revizyonizmine karşı verdikleri mücadelede savundukları doğrular kimi Marksist-Leninist ilkelerdir. Kruşçev modern revizyonizmine karşı verilen mücadelede yapılan hataları görmemiş ve yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi esas olarak AEP'nin hatalarına sarılmıştır. Şimdi geçmişteki kalıplardan bahsederken, aslında o dönem savunulan doğruları da bir kenara atmaktadır. *"60'lılardaki bölünme ile sınırlamamalıyız"* tavrı ise devekuşu tavrıdır. Çünkü, ÇKP ve AEP'nin Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadelede ve AEP'nin Mao'nun ölümünden sonra takındığı tavırda yapılan hatalar, 1970'li yılların sonlarından başlayarak, Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı komünistler tarafından eleştirilmiş ve bu hatalar ortaya konmuştur. Bu bağlamda *"60'lılardaki bölünme ile"* sınırlı kalınmamış, onun ötesine çoktan geçilmiştir. KAWA, devekuşu misali kafasını kuma gömdüğü için bu gerçekleri birtürlü görememiştir.

Şimdi de çıkıp kendi dar yaklaşımlarının sözkonusu 60'lılardaki bölünmenin ve *"genç hareket"* KAWA'nın bu bölünmeden çok etkilenmiş olmasına bağlanması, siyasi sahtekarlıktan öte bir tavır değildir. Burada üstü kapalı olarak adeta bu bölünmede taraf tutmak "gençlik hatası" olarak görülmektedir. KAWA'nın kopmak istediği kalıpların, bu bölünmedeki taraf tutmada takınılan devrimci tavırdan kopmak olduğu anlaşılmaktadır. KAWA'nın 60'lılardaki bölünmede ÇKP/AEP yanında saf tutarak doğru yapmıştır. Ve fakat o diğer oportünistler gibi ÇKP/AEP'in –öncelikle de AEP'in– yanlışlarını da üzerlenmiştir. Bunun içindir ki, Mao Zedung öldükten sonra AEP'nin kuyruğuna takılmışlardır. KAWA'nın kurtulması gereken kalıplar varsa –ki vardır–, geçmişte AEP'ne dayanarak, araştırmadan devralıp savunduğu oportünist düşünce ve kalıplardır.

Bunun da ötesinde alıntıdaki tavır "özeleştiri" tavrı imiş gibi gösterilmektedir. Ama hatanın nasıl bir ağırlığa sahip olduğu, Marksizm-Leninizm ile ne kadar çeliştiğinin ortaya konması yerine, bu hata *"hareketin "gençliği"*ne bağlanarak *"normal"* karşılanmaktadır. Böylesi bir yaklaşımın Marksist-Leninist özeleştiri yaklaşımı ile hiçbir bağının olmadığı gayet açıktır.

"SOSYALİZMİN SORUNLARI" TARTIŞMASININ BAZI SONUÇLARI

KAWA geçmişi özetlemeye çalıştığı girişte şu tespitleri yapmaktadır:

"1917 Ekim Devrimi'ne kadar, komünistler, devrimi Avrupa ile sınırlı tuttular. (abç) Ekim Devrimi'nden sonra bile Avrupa'da devrim olmaksızın, Rusya'da sosyalizmin zafer kazanmasına az ihtimal veriliyordu. Lenin uzun süre Alman Devrimi'ne bel bağladı. Beklenen devrim gerçekleşmeyince "Tek ülkede sosyalizm gerçekleşemez" teorilerine karşı zorunlu olarak tavır aldı ve SSCB'de sosyalizmi inşa işine koyuldular. (abç)

"Avrupa merkezli devrim teorileri 1905'ten sonra Rusya'ya ve Asya'ya kaydı. Lenin, artık devrimin merkezinin Rusya'ya kaydığına işaret ederek yeni stratejiler belirledi." (abç) (agb. sayfa 65)

Altını çizdiğimiz yerlerde ilk önce KAWA'nın kendi kendisi ile çelişen tespitleri göstermek gerekiyor. KAWA, bir yanda komünistlerin *"1917 Ekim Devrimi'ne kadar devrimi Avrupa ile"* sınırlı tuttuklarını tespit etmekte, diğer

yandan ise *"Avrupa merkezli devrim teorileri 1905'ten sonra Rusya'ya ve Asya'ya kaydı"* diye tespit yapabilmektedir. Bu iki tespit birbirine zıt tespitlerdir. KAWA hangisini savunacağına karar vermelidir.

Sorunun önemli yanı ise, *"tek ülkede sosyalizm"* bağlamında söylenenlerdir. KAWA'ya göre Lenin, Alman Devrimi gerçekleşmeyince ***"zorunlu olarak tavır aldı"***. Yani, tek ülkede devrim teorisi, tek ülkede sosyalizm konusundaki tavır, ***zorunlu*** kaldıkları için ortaya konmuştur. Bu iddia gerçekleri çarpıtmanın yanı sıra idealist bir yaklaşımı da ortaya koymaktadır. İdealisttir, çünkü, Lenin devrim teorisini (tek ülkede) ***zorunlu*** kaldığı için değil, toplumsal gelişmeleri, emperyalizmi analiz ederek ortaya koymuştur.

Tek ülkede devrim teorisi, Lenin'in emperyalizm sorununu araştırdığı, eşitsiz-sıçramalı gelişme yasasının sonuçlarını ortaya koyduğu döneme ait bir teoridir. Bu teorinin ilk olarak açık formüle edilmesi 1915 Ağustos'una denk düşmektedir. Lenin'in sözkonusu tespiti şöyledir:

*"İktisadi ve siyasi gelişmenin eşitsizliği, kapitalizmin mutlak bir yasasıdır. Burdan şu sonuç çıkar ki, sosyalizmin zaferi başlangıçta birkaç kapitalist ülkede ya da tek başına alınan bir ülkede bile olanaklıdır. Bu ülkenin muzaffer proletaryası, kapitalistleri mülksüzleştirdikten sonra kendini diğer, kapitalist dünyanın **karşısına koyacak** ve diğer ülkelerin ezilen sınıflarını kendi yanına çekecek, onlarda kapitalistlere karşı isyanlar körükleyecek ve gerektiğinde sömürücü sınıflara ve onların devletlerine karşı hatta silah zoruna bile başvuracaktır." (aktaran, Stalin, Eserler Cilt 8, sayfa 70-71, İnter Yayınları)*

Evet, Lenin kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasının doğurduğu bir sonuç olarak, tek ülkede devrim, sosyalizmin inşası teorisini 1915'de ortaya koymuştur. Ekim Devrimi'nden sonra, özellikle "Kooperatifçilik üzerine" adlı yazısı ve ülkenin elektirifikasyonu vb. sorunlarda takındığı tavırlarda da bu teori savunulmuş ve uygulanmıştır. Bu teorinin daha da geliştirilmesi görevini ise Stalin yerine getirmiştir. Ayrıca bizzat Ekim Devrimi'nin kendisi bu teorinin uygulanmasıdır. Yani bu konuda Lenin, Alman Devrimi'nin yenilgiye uğramasından sonra değil çok önce tavır takınmıştır.

Ekim Devrimi'nden sonra Almanya Devrimi'nin gerçekleşmemesi bağlamında da gerçekler çarpıtılmaktadır. Lenin'in sadece Almanya'da değil, Batı Avrupa'da devrim beklentisine sahip olduğu doğrudur. Bu beklenti 1920'li yılların başında boşa çıkmıştır. Ama Lenin, tek ülkede devrim teorisini, bu beklentisi boşa çıktığı için ortaya atmamıştır. Sorunu KAWA gibi ortaya koymak Lenin'i çarpıtmaktır.

"LENİNİST" KAWA VE "VOLONTARİST" LENİN(!)

Lenin'in ***zorunlu*** kalarak tavır takındığı iddiası aynı zamanda, Lenin'in objektif gerçeklere dayanmayıp, subjektif davrandığı tezini de içermektedir. KAWA da bu anlayışın kendisini daha da açık bir şekilde gösterdiği tespit ise şöyledir:

*"Lenin iradeci müdahalenin devrim içindeki rolüne işaret ederek, parti olayını öne çıkardı. Sosyalist inşa için Marx'ın öngördüğü kapitalizmin belirli bir aşaması, Lenin tarafından şart koşulmadı. **Devrimin objektif şartlarından çok subjektif şartlarını öne çıkardı.**" (abç) (agb. sayfa 65-66)*

Lenin'in *"devrimin objektif şartlarından çok subjektif şartlarını öne"* çıkardığı, *"Kapitalizmin belirli bir aşaması"*nı şart görmediği vb. iddialar yine gerçekleri çarpıtan iddialardır. Kapitalizmin ***belirli*** bir aşaması nedir? Bu ***aşamanın ölçüsü*** nedir? Bu sorulara cevap verilmediği sürece tartışmanın temeli de yoktur. KAWA'nın bu yaklaşımı bize İkinci Enternasyonal oportünistlerinin yaklaşımını hatırlatıyor.

Somut olgulara gelince durum şöyledir: Rusya'da kapitalizmin vardığı aşama, sosyalist inşaanın asgari maddi temelinin varlığına yetecek düzeydedir. Lenin, Rusya'da kapitalizmin nasıl, ne ölçüde geliştiğini, 1896-99 yıllarında yazdığı eserle ortaya koymuştur. 1917 yılına gelene kadar da Rusya'da kapitalizm daha da gelişmiştir ve Çarlık Rusya'sı aynı zamanda emperyalist bir ülke durumuna gelmiştir. Ayrıca SSCB'de sosyalizmin –bütün zorluklara karşın– inşa edilmesi olgusu bile KAWA'nın yanlış yaklaşımını ortaya koymaya yeter. Yani devrimin objektif şartları olduğu, objektif şartlar subjektif faktörlerle örtüştüğü için devrim başarı kazanmış ve sosyalizm inşaa edilmiştir. KAWA, bu gerçekleri çarpıtıp Lenin'e subjektif davrandığı eleştirisini getirirken, kendisinin ekonomist bir yaklaşıma sahip olduğunu da ele vermektedir.

Devrimin objektif şartları bağlamında KAWA, ayrıca Lenin'in emperyalizm teorisini de çarpıtmaktadır. Şöyle ki bu teoriye göre, emperyalizm çağında, sosyalist devrimin objektif koşulları, tüm kapitalist dünya sisteminde olgunlaşmıştır. 1917'de Rusya da bu sistemin bir parçasıdır.

• • •

Devamla KAWA şu tespitleri yapıyor:

"Demokratik devrimi yapmamış geri ülkelerde sosyalizmin inşası, gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyalizmin inşasından daha sancılı ve zor olacağı açık ve anlaşılır bir şeydir. Lenin bu dezavantajı parti olayını ön plana çıkararak volantarist yaklaşımla gidermeye çalışmıştır. Bu partiyi ve devleti öne çıkaran anlayış Stalin döneminde daha da sistemleşmiştir. Sovyetler Birliği'ndeki hızlı kalkınma ve sanayileşme ve bunun yarattığı sancılar, kapitalizmin henüz yeni girdiği bazı sömürge ülkelerin anti-emperyalist mücadelesi sonucu kurdukları devletlerdeki başarısız sosyalizm çabaları, Doğu Avrupa'da Kızıl Ordu'nun müdahalesi ve giderek işgali ile dayatılan sosyalizm inşası bu volantarist anlayışın bir sonucu olarak ele almak gerekir. Sovyetler Birliği'nde, köylülüğün zorla mülksüzleştirilmesi, muhalefete ve gerekse köylülüğe karşı ikna yöntemleri yerine şiddetin dayatılması iradeci ve zorlama bir yöntem olarak değerlendirmek gerekir. İradi müdahalenin devrimlerde önkoşul ve vazgeçilmez bir öğe olduğu açıktır. Ayrıca inkar edilemez. Bunun aksini savunmak reformizmdir. Pasifizimdir. Ancak iradi müdahalenin objektif şartlara uygun olması şarttır." (agb. sayfa 66)

Bu uzun alıntıda savunulan düşünceler tek tek ele alındığında kitap yazmak gerekiyor. Bu yüzden kendimizi alıntının mantığını ortaya koymakla sınırlayacağız. Bir önceki alıntı ile burada savunulanlar birleştiğinde, KAWA'nın söylemek istediği şey şudur: Rusya' da 1917 Ekim'inde Bolşevikler objektif şartlara uygun davranmamışlardır. Bunun için de, sosyalizmin inşası çabaları başarısız kaldı. Fakat KAWA, bunları açık söylemekten kaçıyor. İradi müdahaleyi de sadece devrim için ön koşul olarak savunuyor. Sosyalizmin inşası, kapitalizmden komünizme geçiş dönemi için ise iradi müdahaleyi, sonuç itibarı ile reddetmektedir.

Bir yandan, devrimin objektif şartlarından çok subjektif şartların öne çıkarıldığı tespiti, diğer yandan ise parti ve devlet olayının öne çıkarılması eleştirisi –ki durum KAWA'nın tespit ettiği gibi değildir–, kapitalizmin belirli bir gelişme aşaması düşün-

cesi ile birleşince, tablo tamamlanmaktadır. Rusya geri kalmış bir ülke olduğu, kapitalizmin az geliştiği ve sosyalizmin inşasına imkan kılacak düzeyde olmadığı bir dönemde, Bolşevikler iradi müdahaleyle parti ve devlet olayını öne çıkararak gidermeye çalışmışlardır... Ama kesin olan birşey var, o da objektif şartlara uygun davranmamışlardır...

KAWA'nın çizdiği tablo işte böyledir. İyi de, o zaman neden açıkça söylenmiyor? Okuyucuların bilinci, önce ispatsız genel tavırla karartılmakta ve gelecekte açık bir şekilde saldırmanın temeli atılmaktadır. Açıkça söylenmemesinin ardında yatan gerçeklerden biri budur. Bir diğeri ise, daha düne kadar "savundukları" Lenin ve Stalin'i bir çırpıda, bütünüyle reddedemedikleri gerçeğidir. Bunun için de yavaş yavaş reddetme tavrı içine girmektedirler.

Bütünüyle reddetme yolunun yarısı, varolan gerçekleri çarpıtmaktır. KAWA yolun yarısını katetmiştir. Lenin, subjektivist ve iradeci olarak değerlendirildikten sonra, sıra, bu subjektif ve iradeci tavrın sonuçlarını ortaya koymaya gelmiştir. Sırası ile ortaya konan sonuçlar şöyledir:

SOVYET TİPİ İKTİDAR: YALNIZCA RUSYA'YA MI ÖZGÜ?

"1917 Ekim Devrimi ile iktidar olan Sovyetler, Rusya'ya ve SSCB'ne özgü olarak ortaya çıkan iktidar organları olarak değil de bütün dünyada geçerli olan ve mutlaklaştırılan bir model olarak kabul edildi." *(abç) (agb. sayfa 66)*

KAWA'nın bu tavrından çıkacak tek sonuç, Sovyetlerin reddidir. Aksi halde, iktidar organı olarak Sovyetlerin uluslararası geçerliliğine karşı gelmesi anlaşılmaz olur. Sovyetler, Rusya'ya özgü olarak ortaya çıkmışlardır. Bunun tersini de kimse savunmamıştır. Sorunun özü, Rusya'da ortaya çıkan Sovyetlerin, burjuva parlamenter biçiminden ileri bir biçim olduğu ve bu biçim bir ülkede ortaya çıkmış olsa da, ***uluslararası genel geçerliliğe*** sahip olan bir biçim olduğunu kabul ya da reddetme sorunudur. KAWA, takındığı tavırla Sovyet tipi örgütlenmeyi reddetme konumundadır.

Bu anlayışı biraz daha açarsak, sınıf mücadelesinin bir ülkede ortaya çıkardığı deney ve sonuçların, başka ülkeler için geçerli olmayan deney ve sonuçlar olarak ele alınması kaçınılmazdır. Sorunun bu yanı ile KAWA, teorinin, tabii ki Marksist-Leninist teorinin *"bütün ülkelerin işçi hareketinin genel biçimi ile ele alınmış"* deneyimi olduğu gerçeğine saldırmaktadır. Her ülkenin deneyimi, kendisi için, anlayışı milliyetçi ve reddedilmesi gereken bir anlayıştır.

KAWA, Sovyetlerin uluslararası geçerliliğine karşı geldikten sora şu tespiti yapmaktadır:

"Sovyetler, Rusya'da Çarlığa karşı mücadelenin ortaya çıkardığı örgütlenme idi. 1921'e kadar demokratik bir şekilde işleyen Sovyetler, giderek, parti organlarına dönüştüler. Devrimde çıkarı olan sınıf ve partilerin temsil edildiği Sovyetler, 1921'den sonra sadece SBKP'B'nin bir yan kuruluşu haline geldiler." *(abç) (aynı yerde)*

KAWA burda; Sovyetlerin 1921'den sonra SBKP'nin yan kuruluşu haline geldiğini iddia ettiği noktada açıkça yalan söylemektedir. İspatsız iddiaları olgu iddiası olarak ileri sürmektedir. İspatsız iddialar için Marksizm-Leninizm'in tavrı açıktır: İspatsız iddialar iftira olarak geri çevrilir.

KAWA, devam ediyor:

"Parti ancak bir sınıfın temsilcisi olarak örgütlenebilir ve parti organları iktidar organı olamazlar. Bolşevikler, Sovyetler içinde çoğunluğu teşkil etseler bile bu böyledir. Proletarya diktatörlüğü bir parti diktatörlüğü değildir. Bir sınıf diktatörlüğüdür ve işçi sınıfı da Sovyetler şeklinde örgütlenmişti. 1917 yazında "Bütün İktidar Sovyetlere" sloganı ile iktidara yürümüştü işçi sınıfı. 1922'ye kadar, Sovyetler delegelerini özgürce seçme ve geri çağırma hakkına sahipti. İktidara doğrudan katılım sözkonusu idi. Daha sonra yasama ve yürütme erkinin birleştirilmesi ile, yürütmeye hakim olan parti yasamayı da denetime aldı ve Sovyet delegelerini parti belirler oldu." *(aynı yerde)*

Bize, bu bilgileri sunduğu ve proletarya diktatörlüğünün bir sınıf diktatörlüğü olduğunu öğrettiği için, KAWA'ya şükran borçluyuz... Bu borcu ödemek için KAWA'ya, bazı noktalarda –öğretmek ne haddimize...– hatırlatmada bulunmak istiyoruz.

İlkönce, parti ve proletaryayı böyle karşı karşıya koyup, parti diktatörlüğü, sınıf diktatörlüğü şeklinde tartışmanın kendisi yanlıştır. Komünist Partisi işçi sınıfının partisidir. İşçi sınıfının partisi demek, o partinin işçinin sınıfı ile et ile kemiğin içiçe geçmesi gibi birleşmesi demektir. Böyle olduğu içindir ki, parti ile sınıf birbirine karşı koymak yanlıştır. Sorunu böyle koymak, Komünist Partisini sınıftan kopuk, işçi sınıfını da KP'den kopuk kavrayan bir düşüncenin savunuculuğunu yapmaktır. Böylesi bir anlayış ise, Marksist-Leninistlerin Parti ve Sınıf ilişkisine yaklaşımları ile çelişen bir anlayıştır.

Bu anlayışın yanlışlığı, kendisini *"Bolşevikler, Sovyetler içinde çoğunluğu teşkil etseler bile bu böyledir"* tespitinde de göstermektedir. Eğer Bolşevikler Sovyetlerde çoğunlukta ise, o zaman karar vermede de bu çoğunluğun verdiği karar geçerlidir ve bu aynı zamanda, partinin de kararı anlamına gelir. İşte parti ile sınıf böyle içiçe geçtiği içindir ki bunlar birbirine karşı konamaz. Ayrıca Bolşevikler Sovyetlere, Partiye üye oldukları için değil, sözkonusu işletmede, üretim alanındaki işçilerin güvenini kazandıkları için seçilirler.

KAWA'nın anlayışı aynı zamanda kapitalizmden komünizme geçiş döneminde Partinin öncü rolünü de reddeden bir anlayıştır. Komünist Partisinin bu rolünü reddetmek, işçi sınıfının öncü müfrezesine gerek kalmadan, komünizme gidileceğini savunan kendiliğindenci bir anlayıştır. Böylesi bir anlayışla da devrim yapılsa da komünizme doğru gidilemez.

"1917 yazında «Bütün İktidar Sovyetlere» sloganı ile" işçi sınıfının iktidara yürüdüğü tespiti ise, Bolşevik Partinin önderliğini dıştaladığı yerde gerçekleri çarpıtan bir tespittir. Çünkü, bu slogan Bolşevikler tarafından ortaya atılmış ve işçi sınıfı da Bolşeviklerin önderliğinde iktidara yürümüştür.

Bu tespitin ardında gelen *"1922'ye kadar, Sovyetler delegelerini özgürce seçme ve geri çağırma hakkına sahipti"* tespiti, hem daha önce Sovyetlerin *"1921'e kadar demokratik bir şekilde"* işlediğini, 1921'den sonra ise demokratik bir şekilde işlemediğini söyledikleri, kendi tespitleri ile çelişmekte; hem de 1922'den sonra Sovyetlerin (daha doğrusu Sovyetlere seçilen delegelerin) delegelerini özgürce seçme ve geri çağırma hakkının olmadığını söyleyerek yine açıkça yalan söylemektedirler.

KAWA, ispatsız, belgesiz tespitlere, bu bağlamda iddia ve çarpıtmalarına devam ediyor. Tek parti ve parti konusunda şu tespitleri yapmaktadır: *"Tek parti bütün doğruların merkezi haline getirildi. "Parti her zaman haklıdır", "parti yanlış da yapsa hakkıdır", "partiye ters düşmek ihanettir" anlayışı hakim oldu ve açıktır ki bu anlayış demokratik bir içerikten yoksundur."*

(agb. sayfa 67) KAWA'nın bu iddiaları Lenin-Stalin döneminin SBKP'si için açıkça iftiradır.

Yasama ve yürütme erkinin birleştirilmesi sorununa gelince: Önce yasama ve yürütme erkinin, yürütme erkinin seçilmiş yasama erkine karşı sorumlu ve onun denetiminde olması anlamında, birleştirilmesi Marksizm-Leninizm açısından istenen birşeydir. KAWA'nın da aynı yazıda bir başka bağlamda belirttiği gibi *"Yasama ve yürütme görevini birlikte yürütmesi"* Komün'ün, onu *"burjuva parlamentolarından bütünüyle ayıran"* bir üstünlüğüdür.

KAWA *"yürütmeye hakim olan parti yasamaya da hakim oldu"* derken bunun, *"yasama ve yürütme erkinin birleştirilmesi"* sonucu olduğunu söylerken, kendi yanlış burjuva düşüncesini sergiliyor. O kadar da değil. Yürütmeye hakim olan partinin yasamaya da hakim olması, eğer söz konusu parti, emekçi sınıflarının çoğunluğunu temsil eden bir parti ise kötü değil, iyi bir şeydir.

"Sovyet delegelerini partinin belirlediği" iddiasına gelince, KAWA'nın birçok iddiası gibi, bu iddia da yeni değildir, burjuvazinin tüm kalemşörlerinin, tüm proletarya diktatörlüğü düşmanlarının, proletarya diktatörlüğü kadar eski iftirasıdır. Parti tabii ki Sovyetlere seçilecek delegeler için kendi tercihini yapacak, ve seçmenlere bunun propagandasını da yapacaktır. Sonucu belirleyen fakat tabii ki seçmenin kendisidir. KAWA o kadar burjuva demokrasisi hayranıdır ki, Sovyetler Birliği'nde burjuva partisi bulunmadığı noktada, seçmenleri hiçe sayıp *"Sovyet delegelerini partinin belirlediği"* iddiasını, üzerlenmektedir.

PARTİ VE DEVLET MUTLAKLAŞTIRILDI MI?

KAWA çarpıtmalara iyice battığı için şöyle devam etmektedir:

*"Parti ve devlet mutlaklaştırıldı ve herşeyin 'kıble'si haline getirildi. Parti ve devlet komünizme varmak için bir araç iken bir amaç haline geldi. Komünizme doğru devletin ve partinin giderek zayıflaması gerekirken, merkezileşti, gelişti, güçlendi ve dev bir aygıt olarak halktan koptu, yabancılaştı, parti ve devlet bürokrasisinin imtiyazlarını koruyan bir araç haline geldi. Parti merkezi halk adına karar veren organ oldu. Revizyonizm bu şartlarda geldi. Parti merkezini ele geçiren revizyonistler Lenin ve Stalin'in kurduğu devlet ve parti aygıtını fazla değiştirmeksizin kendi iktidarlarının bir aracı olarak kullandılar. **Demek ki yabancılaşma, halktan kopma, bürokratlaşma, Stalin döneminde vardı ve revizyonistler zorlanmadan iktidar oldular. 1956 bir sonuçtur."** (abç) (agb. sayfa 67)*

Bütün bu tespitler üzerine tartışmak, sözkonusu noktalarda olguların ne ve nasıl olduğunu ortaya koymak için bir makale yetmez. Fakat, birkaç konuda kısa da olsa tavır takınmak da zorunludur.

Revizyonizmin 1956'da birdenbire ortaya çıktığını Marksist-Leninistler savunmamıştır. Evet, revizyonizm Lenin döneminde de Stalin döneminde de vardı. Bu bir olgudur. Fakat, bu olgu olduğu kadar, Lenin ve Stalin döneminde, bizzat onlar tarafından, onların önderliğinde revizyonizme karşı mücadele verildiği de bir o kadar olgudur. Stalin dönemini ele alırsak: Gerek Tito revizyonizmine, gerekse de bizzat SBKP(B) içinde ortaya çıkan revizyonist eğilimlere –örneğin Politik Ekonomi bağlamındaki tartışmalar vb.– karşı verilen mücadeleler, revizyonizme karşı nasıl mücadele edildiğini göstermektedir. Bu konuda, yani revizyonizmin 1956'da iktidara gelmesi bağlamında Stalin dönemi için tartışılması gereken temel sorun, ***revizyonizme karşı mücadelenin verilip verilmediğidir***. KAWA, bu gerçekleri gözardı ederek yanlış bir konumun savunuculuğunu yapmaktadır. Bu birincisi.

İkincisi ise bürokratizm sorunudur. Bürokrasi, kapitalizmden komünizme geçiş dönemi olan proletarya diktatörlüğü, yani komünizmin ilk evresi olarak tanımlanan sosyalizm döneminde ***bir bütün*** olarak ortadan kalkmaz. Çünkü, bu dönemde –burjuvazi sınıf olarak tasfiye edilse de–, işçi, köylü ve aydın kesim varlığını sürdürmektedir. Bu olgu, hem sınıf mücadelesinin sürdürülmesinin varlığı demektir, hem de devletin –proletarya devleti de olsa– varlığını içerir. Devlet sönmediği sürece de bürokrasi bir bütün olarak ortadan kalkmaz. Sosyalizmde, kuşkusuz "burjuva demokrasisi"ndeki temel özelliği halktan kopukluk, onun üzerinde burjuvazinin hizmetinde bir kast olan tipte, bir nitelikten çıkar bürokrasi. Yine de devletin çeşitli özel eğitim gerektiren işlerini yapan bir kesim uzman insan, bu anlamda bir bürokrasi sosyalizmde de vardır. Bu konuda da esas sorun, bürokrasinin ortadan kalkması ve bürokrasiye karşı mücadele edilip edilmediği sorunudur. Bu konuda Lenin ve Stalin döneminde bürokrasiye karşı büyük bir mücadele verilmiştir. Revizyonistlerin iktidara gelmesinden dolayı, Lenin-Stalin döneminde verilen bu mücadeleyi yok göstermek siyasi sahtekarlıktan başka bir şey değildir.

Üçüncüsü, devletin halka yabancılaşması sorunudur. Bu konuda da KAWA gerçekleri çarpıtıyor. Devlet, en yabancılaşmış biçimi ile kapitalist toplumda kendisini ortaya koyar. Yani varlığından beri devlet, yabancılaşmanın en üst düzeyine kapitalist toplumda varmıştır. Kapitalizmden komünizme geçiş dönemi olan proletarya diktatörlüğü döneminde proletaryanın iktidara geldiği andan itibaren, önünde duran görev bu yabancılaşmayı ortadan kaldırmaktır. Proletarya iktidarı bu yabancılaşmayı ortadan kaldırdığı ölçüde devletin sönüp gittiği komünizmin üst evresine doğru yol alınmış olacaktır. Bu aynı zamanda sınıfların bütünüyle ortadan kaldırılması da demektir. Sosyalist devrimin hemen ertesinde, bu yabancılaşmanın tümüyle ortadan kaldırılabileceğini ve kaldırılmasını savunmak Marksist-Leninist devlet teorisiyle çelişir. Sovyetler Birliği bağlamında, Lenin-Stalin dönemi için tartışılması gereken sorun, bu yabancılaşmanın hangi düzeyde ortadan kaldırıldığı ve bunun ortadan kaldırılması için ne kadar mücadele verildiği sorunudur. Bunu somut verileriyle ortaya koymak için ise, bu dönemde yapılanları olgu ve belgeleriyle ortaya koymak gerekir. KAWA, bu sorunda da ispatsız iddia temelinde siyaset yapmaktadır.

KAWA, işçi sınıfı ile Komünist Partiyi karşı karşıya koyarak yarattığı *"parti diktatörlüğü"*nden sonra, bürokrasi konusunda tavır takındığı yerde *"kişi diktatörlüğü"*nü de doğurmaktadır. Tavırları şöyledir:

*"Parti bürokrasisi ömür boyu yönetici olarak kaldı. 80-90 yaşlarında üretken olmayan statükocu yöneticilerin halkın iradesini yansıtmaları, çıkarlarını savunmaları zordur. Bu durumda kitlelerin rolünü, kollektivizmi tali plana düşürür, bireye tapınmayı öne çıkarır, genç ve dinamik kadroları dıştalar. **Kişi diktatörlüğü kaçınılmaz olarak ona destek veren zümre diktatörlüğünü de beraberinde getirir."** (abç) (agb. sayfa 67)*

KAWA bir türlü açık konuşamıyor. Kimdir bu 80-90 yaşlarında üretken olmayan yöneticiler? Kişi diktatörlüğü bağlamında, kim ya da kimlerdir bu diktatör/diktatörler? Cevap yok! KAWA genel iddialarda bulunup, iddialarını somutlaştırmamakta ve böylece herkes istediği gibi yorumlayabileceği

bir tavırla karşı karşıya kalmaktadır. Böylesi tavırlar ancak reddedilir. Her halükarda Lenin-Stalin döneminde 80-90 yaşlarında yöneticiler olmadığı olgudur. Kaldı ki, yalnızca 80-90 yaşında olmanın *"statükocu"*lukla *"üretken olmamakla"* eşitlenmesi de yanlıştır. 80-90 yaşında devrimciler olabileceği gibi; 17-18 yaşında karşı-devrimci statükocular da olabilir. KAWA burada da burjuva idealizmi içinde yüzüp, sorunun yaşlılık-gençlik değil, revizyonizm / Marksizm-Leninizm sorunu olduğunu kavramamaktadır.

SOSYALİZMDE MUHALEFET SORUNU

KAWA, kitlelerin bilincini karartmayı muhalefet bağlamında da sürdürmektedir. Tavırları şöyledir:

"SSCB'de muhalefete karşı tavır, Rusya özgülünde doğru olabilir ama, her zaman her yerde muhalefetin ezilmesi yanlıştır. *(abç) Muhalefet eleştiri demektir, denetim demektir. Kanuni sınırlar içinde meşru zeminde bir muhalefet için meşru sınır, devrimin çıkarlarını savunmaktır. Bu şart altında muhalefet devrime hizmettir. İktidarın muhalefete karşı bu sınırlar dahilinde tolerans ve tahammül göstermesi, sosyalist demokrasinin bir gereğidir." (agb. sayfa 67)*

(Burada şunu belirtmek istiyoruz: KAWA'nın kastettiği şiddet kullanarak *"ezilmek"* olayıdır. Yoksa ideolojik mücadele yöntemleri ile ezmek değil. Aksi taktirde söylenenlerin anlamı kalmaz. Biz de polemiği KAWA'nın ezmekten anladığı çerçeve içinde yürütüyoruz)

Altını çizdiğimiz yerde KAWA, iki sahtekarlık yapmaktadır. Birincisi, SSCB'de muhalefete karşı takınılan tavıra *"doğru olabilir"* diyerek, sanki bu tavrı doğru görüyormuş havasını vermektedir. Halbuki, iddia temelinde getirdikleri "eleştiri"ler bunun tersini ispatlamaktadır.

İkincisi ise *"her zaman her yerde muhalefetin ezilmesi yanlıştır"* tespiti ile yapılmaktadır. Böylesi bir tespit gerçekleri çarpıtan bir tespittir. Çünkü, SSCB'de muhalefet *"her zaman her yerde"* ezilmemiştir. Bu gerçeği reddeden bu tespit, aynı zamanda sözkonusu muhalefetin nasıl bir muhalefet olduğu gerçeğini de gözardı etmektedir. Şöyle ki, sözkonusu muhalefet —örneğin Troçki— ile ideolojik alanda uzun bir süre mücadele verilmiştir. İdeolojik olarak görüş ayrılıkları üzerine, en geniş bir şekilde tartışılmıştır. Bu dönemde ***muhalefete*** karşı şiddet kullanılmamıştır, muhalefet *"ezilmemiş"*tir. Ne zaman ki sözkonusu muhalefet, karşı-devrimci eylemlere yönelmiş, işte bu noktadan itibaren sözkonusu muhalefet ezilmeye başlanmıştır ve doğru da yapılmıştır. Çünkü sözkonusu muhalefetin pratik eylemleri, proletarya diktatörlüğüne karşı yönelen eylemlerdir. Proletarya diktatörlüğüne karşı yönelen muhalefet üzerindeki baskı, sosyalist demokrasi ile çelişmez.

Ayrıca, muhalefetin her zaman her yerde ezilmesi gerektiğini savunan kimdir? Nerede nasıl savunuluyor? sorularına da cevap yoktur. O zaman, bu polemik kime karşıdır?

KAWA'nın siyasi cehaleti ya da bilinçli çarpıtması muhalefetin nasıl bir muhalefet olduğunu somut olarak ele almamasının sonucunda daha da açığa çıkmaktadır. İktidarda işçi sınıfı ve bu iktidara karşı diğer sınıfları temsil eden muhalefetin, *"devrimin çıkarlarını savunma"*sı ne demektir? İşçi sınıfının iktidarına karşı hangi sınıfın iktidarı için mücadele edilmektedir? Ve bu, nasıl olur da devrimin —sosyalist devrimin— çıkarlarını savunmakla uyuşabilmektedir? KAWA SSCB'de muhalefetin, tam da işçi sınıfı iktidarına karşı gelen ve bu bağlamda devrimin çıkarlarına ters düşen bir muhalefet olduğu gerçeğini gözardı etmektedir. Bu gerçeği gözardı ettiği için şu tespiti yapmaktadır:

"Parti toplumun çoğunluğunu temsil etse de, temsil edemediği azınlığın siyasal hakları ve muhalefet hakları sözkonusudur. Sosyalizmde bu pratik olarak gerçekleşmedi." *(abç) (agb. sayfa 67)*

KAWA bir kez daha siyasi sahtekarlık yapmaktadır. Bu sahtekarlığı ulusal hareketler bağlamında yapılan şu tespitle devam ettirmektedir:

"Sosyalist demokrasi, kişi hak ve özgürlükleri önemsenmedi. 1921 Komünist Enternasyonal tartışmalarında desteklenmesi gereken ulusal hareketler için getirilen kriterlerden "demokrat olma" şartı kondu. Her anti-emperyalist hareketin demokrat olmaya cağı açıktır." *(abç) (agb. sayfa 68)*

Sosyalist demokrasinin, kişi hak ve özgürlüklerinin önemsenmediği tespiti koca bir YALANdır. Somut olarak Rusya'da işçi ve köylülere *"kişi hak ve özgürlüklerini"* getiren sosyalist devrim olmuştur. *"Kişi hak ve özgürlükleri"* kısıtlanan burjuvazidir. Ve bu doğrudur da!

Komünist Enternasyonal tartışmalarında, desteklenmesi gereken ulusal hareketlere getirilen kriter ***"demokrat olma"*** değil, ***"devrimci"*** olmadır. İşte Lenin'in bu konuda söyledikleri: *"... Bu tartışma sonunda "burjuva demokratik" hareket teriminin yerine "devrimci-ulusal hareket" (abç) terimini kullanmayı oybirliğiyle kararlaştırdık." (Lenin, "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı", sayfa 22, Sol Yay.)* KAWA'nın çokça bilinen bu gerçeği çarpıtmasının ardında milliyetçilik yatmaktadır. Çünkü, *"devrimci"* olma kriterini belirtirse, o zaman örneğin Güney Kürdistan'da Barzani ve Talabani önderliğindeki hareketin desteklenmeme "tehlikesi" ortaya çıkar. Ama nasıl olur da *"biz Kürtlerin ulusal hareketi"* desteklenmez? Bu milliyetçi güdü, KAWA'yı bu konuda çarpıtmaya itmiştir.

KAWA BURJUVA DEMOKRASİSİ HAYRANI

Şimdiye kadar ele aldığımız bu bölümde KAWA, özet olarak şu sonuçları çıkarmaktadır:

"Bütün sosyalist devletlerin uygulamalarına baktığımızda;

a) İşçilerin örgütlenme hakkı yok,

b) Bağımsız sendikalar yok, var olanlar KP yan kuruluşlarıdır. İşçilerin grev hakkı yok. Oysa, Lenin, işçilerin çıkarlarını devlete karşı savunan bağımsız sendikaların varlığını ve grev hakkını savunuyordu.

c) Toplumsallaştırma, kollektifleştirmede aşırıya gidildi, kişi hak ve özgürlükleri zedelendi. Toplum-fert ikileminde, ferdi haklar hiçe sayıldı.

d) Toplantı-gösteri hakkı tanınmadı, yanlışlara karşı halkın reaksiyonunu, tepkisini gösterme hakkı kullanılmadığı için toplum durağanlaşıp ilgisizleşti.

e) Proletarya-burjuvazi, sosyalizm-kapitalizm ikileminde herşey siyah-beyaz olarak algılandığı için, parti yayınları dışında başka yayınlar, resmi hakim görüşlere karşı başka bir görüş ve düşünce, burjuvazinin görüşü, dolayısıyla karşı-devrimci bir olgu olarak kavrandı, toplum, parti düşüncesi dışında tartışan, özgür düşünen, düşüncelerini toplumda tartıştıran, dinamik, üretken toplum olmaktan çıktı. Basın ve düşünce özgürlüğü, dolayısıyla halkın herşeyi öğrenme özgürlüğü tam olarak uygulanmadı." (agb. sayfa 68)

Burada yapılan tespitlerin ***tümü*** reddedilmesi gereken tespitlerdir. Aslında KAWA'nın, bu yaptığı tespitler-

den sonra, sosyalist dediği ülkelerin hiçbirinde sosyalizmin olmadığını savunması gerekir. Çünkü sosyalizmde –işçi sınıfının iktidarı–, işçi sınıfının, *"işçilerin örgütlenme hakkı"* yoksa (bu örgütlenmenin içi açılmak zorundadır), o zaman işçi sınıfı nasıl olur da iktidara sahip olur? vb. vb. Sovyetlerde, sendikalarda, partide, kollektiflerde vb., vb. yerlerde örgütlenme, örgütlenme hakkı değil midir? Örgütlenme hakkını KAWA nasıl anlıyor? Bunun bir tek cevabı vardır. Burjuvaca! Burjuva partilerinde örgütlenme! Çünkü Sovyetler Birliği'nde olmayan bu *"örgütlenme hakkı"* idi.

Bağımsız sendikalar bağlamında söylenenler, *kim*den, *ne*den bağımsız? sorusuna cevap verilmediği sürece, sadece bilinçleri karartmaya hizmet eden tespitlerdir. Sendikaların Komünist Partisinin *"yan kuruluşları"* olduğu KAWA'nın burjuva kalemşörlerden devraldığı bir yalandır. Hayır Sovyetler Birliği'nde sendikalar *"partinin yan kuruluşu"* değildiler. Fakat onlar SBKP'li üyeler üzerinden partinin siyaseti ve ideolojisine bağlanıyorlardı. Ve bu yapılması gereken şeydi de!

Kollektifleştirmede aşırıya gidildiği sorununa ileride değineceğimiz için şimdilik geçiyoruz. Fakat, kişi hak ve özgürlükleri konusunda ileri sürülen iddia, sosyalizme saldırılarda en çok kullanılan iddialardan biri olduğu için, biz SSCB 1936 Anayasasından bu konu ile ilgili kısa bir alıntı aktarmayı zorunlu görüyoruz. Sözkonusu alıntı, 5 Aralık 1936 tarihinde kabul edilen Anayasa'nın 125. paragrafıdır. Bu paragrafın esas bölümü şöyledir:

"a) Konuşma özgürlüğü,

b) Basın özgürlüğü,

c) Toplantı ve gösteri yapma özgürlüğü,

d) Yürüyüş ve miting yapma özgürlüğü." (SSCB Anayasası, Almanca, Tercümesi bize aittir.)

Burada da görüldüğü gibi, konuşma, basın, toplantı, gösteri vb. özgürlükler Anayasa ile garanti altına alınmıştır. Bu olgu, en azından KAWA'nın yasal düzeydeki olguları çarpıttığını açıkça ispat etmekedir. Burjuva devletlerinin tersine, Sovyetler Birliği'nde Anayasa ve yasalar kâğıt üzerinde kalmamış, hayata uygulanmıştır da!

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN SORUNLARI

Bu başlık ile başlayan bölümde ilk önce Paris Komününün ve Lenin'in Kautsky ile tartışmasının bir özeti yapılmaktadır. Devamında sovyetler bağlamında şu tespitler yapılmaktadır:

"Rusya'nın özgül koşullarının ürünü olan sovyetler, sonraki yıllarda, özellikle Komünist Enternasyonal'e üye partilere zorunlu bir model olarak sunuldu. Tüm ülkeler için -Avrupa da dahil- sovyet modelini izlemeleri tavsiye edildi. Demokrasi geleneğine sahip çoğulcu parlamenter sistemle yönetilen sendikalar da dahil örgütlenme imkanına uzun zamandan beri kavuşmuş ülkeler için sovyetler bir model olabilir mi? Dahası sovyetler, proletarya hareketinin bulabildiği en iyi model midir? Sovyet deneyi incelendiğinde böyle olmadıkları, bir dizi aksaklığı da beraberinde getirdikleri pekala görülebilir." (abç) (agb. sayfa 72)

Bu alıntı, KAWA'nın sovyetlerin uluslararası geçerliliğe sahip olmasına karşı çıkmasının perde arkasını ortaya koymaktadır. KAWA, Avrupa ülkelerinde var olan burjuva-demokrasisini sovyetlerin karşısına koyarak, özellikle buralarda sovyetlerin model alınamayacağını savunan bir konumda konaklamıştır. KAWA'nın gönlünde yatan "demokrasi", çoğulcu parlamenter sistem diye adlandırılan burjuva-demokrasisidir. Bunun için de, demokrasiden bahsederken, ayrım yapmayarak genel olarak demokrasiden dem vurmaktadır. Sınıflarüstü demokrasi savunusu, KAWA'yı sovyet modelini reddetme noktasına vardırmıştır. Sovyet modelinin uluslararası geçerliliğe sahip olduğu gerçeğini reddetmek, burjuva parlamenter sistemini savunma dışında hiçbir anlama gelmez.

KAWA'nın *"bir dizi aksaklığı içinde barındırdığı"*nı söylediği Sovyet modeli, burjuva demokrasisinden katbekat üstün olan, ve proletarya diktatörlüğünün şimdiye dek bulunan, bilinen, uygulanan en iyi biçimi olan *"doğrudan demokrasi"* modelidir. Sovyet tipi demokraside her kişi bulunduğu, çalıştığı, yaşadığı alanda doğrudan doğruya yönetime katılmaktadır. Sovyet tipi örgütlenmede, seçilenlerin her an seçenler tarafından geri çağrılma imkanı vardır. "Demokrasi", burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olan burjuva demokrasisinin tersine "temsili" değil, doğrudan demokrasidir. KAWA, sosyalist demokrasinin burun kıvırdığı bu en iyi biçimine, burjuva demokrasisini tercih etmektedir. Burjuva sınıf içgüdüsünün doğal bir sonucudur bu!

*"Çoğulcu parlamenter sistem"*de varolan sendikal örgütlenmeyi, demokrasinin geleneğine yorumlayan KAWA, sözkonusu sistemde sendikaların büyük çoğunluğunun burjuvazi- ye hizmet ettiğini de gözardı etmektedir. SSCB'nde sendikaları *"partinin yan kuruluşu"* olarak eleştirip, *"işçilerin örgütlenme hakkı yok"*tu diye yapılan tespitlerle karşılaştırıldığında, burjuva sistemde düzenin parçası haline gelen sendikalarda örgütlenmeyi öne çıkarmak, burjuva düşüncelerin savunuculuğunu yapmak demektir.

Komünist Enternasyonal'e getirilen eleştiri içinde KAWA, bir yandan *"zorunlu bir model olarak sunuldu"* diye tespit yapmakta, hemen ardında ise *"tavsiye edildi"* demektedir. Zorunlu kılmak ile tavsiye etmek bir ve aynı şey değildir. KAWA, en küçük noktalarda bile sorunu çarpıtmadan siyaset yapamıyor.

Sovyet deneyinin getirdiği *"bir dizi aksaklık"* bağlamında ise şunlar savunulmaktadır:

"Sovyetler, üretim birimleri temeli üzerine kurulmuşlardır. Seçme hakkına kavuşabilmek için bu birimlerden birinde yer almak gerekiyordu. Seçme yaşına gelmiş nüfusun Rusya gibi sanayinin geri olduğu bir ülkede üretim birimlerinde yeralamayacağı gerçeği düşünüldüğünde daha başından bu hakkı nüfusun büyük çoğunluğunun kullanamayacağı açıktır. Böyle olunca Rusya'nın kendine özgü olarak aldığı eski sömürücüleri bu haktan yoksun bırakma kararını hesaba katmasak bile azınlık bir kesimin seçme ve seçilme hakkından yararlandığı söylenebilir. Bu da, proletarya devletinin tüm emekçi kalkı yönetime kattığı iddiasını boşlukta bırakır." (agb. sayfa 72)

Burada söylenenlerde doğru bir tek şey yoktur. KAWA bir papağan gibi burjuva kalemşörlerinin antikomünist iddialarını yinelemektedir.

Önce olguları doğru tespit etmek gerekir: Eski burjuvaziye ve toprak ağası sınıfının mensuplarına seçme ve seçilme hakkının –1936'ya dek –yasaklandığı, onun bu *"hakkının"* elinden alındığı olgudur. Ve bu doğrudur da! Buna *"demokrasi yok"*luğunun göstergesi olarak bakmak ancak *"genel oy hakkı"*nı kutsal inek gören "şekilci"lere yaraşır. Lenin onlar hakkında şöyle diyor: ***"Biçimsel demokratik görüş, proletaryanın ve proleter sınıf mücadelesinin çıkarlarının en üstün olduğunu kabule yanaşmayan bir burjuva demokratın görüşünün aynıdır."*** *(abç) (Lenin, "Proleter Devrim ve Dönek Kautsky", sayfa 122, Bilim ve Sosyalizm Yayınları)*

İkincisi, seçme seçilme hakkı elin-

den alınmış olan eski burjuva ve toprak ağası sınıfların mensupları (ki bu toplumun %5'ini bile oluşturmayan küçücük bir azınlığı idi) dışında tüm yetişkin nüfusun seçme ve seçilme hakkına sahip olduğu, ve bu hakkı kullandığı olgudur. *"Azınlık bir kesimin seçme ve seçilme hakkından yararlandığı"* iddiası kuyruklu bir yalandır.

Üçüncüsü, Sovyetler Birliği'nde bütün emekçi sınıf ve tabakalar yalnızca üretim birimleri temelinde değil, bunun dışında değişik biçimlerde de örgütlenmiştir, ve buralarda doğrudan yönetime katılma durumundadır.

Dördüncüsü, *"seçme-seçilme hakkına kavuşabilmek için üretim birimlerinde örgütlenmek gerekiyordu"* tespitinden, *"sanayisi geri olan bir ülkede tüm nüfusun üretim birimlerinde yer alamayacağı açıktır"* sonucuna varmak için, köylüyü üreticiden, tarımı üretimden saymamak gerekir. Marksizm-Leninizm adına konuşan KAWA bu beceriyi gösterebilmiştir. Burjuva demokrasisi hayranlığı işte örgütleri bunca saçmalamaya kadar götürebilmektedir.

Beşincisi, Sovyetler Birliği'nde var olan üç ana sovyet biçimi, işçi, köylü ve asker sovyetleridir. Ve tüm emekçi nüfus bu sovyetler içinde örgütlenmiştir. Sovyetler Birliği'nde yetişkin nüfusun %90'ından fazlası seçme ve seçilme hakkına sahiptir. Bunu *"azınlık bir kesim"* diye adlandırabilmek için, dünyaya %5'in gözlüğünden bakmak gerekir! KAWA'nın yaptığı budur! Yeni değildir KAWA'nın yaptığı. O yalnızca Kautsky'yi yinelemektedir. Dönek Kautsky bu bağlamda KAWA'nın yol gestiricisidir.

Altıncısı, seçme-seçilme hakkının kendisine gelince durum şöyledir: 1918'de, Sovyet Rusya Cumhuriyetler Birliği'nin Anayasa'sının 64. paragrafında seçme ve seçilme hakına sahip olanlar, çalıştığı işyerine göre değil, yaş sınırı ile tespit edilmektedir. Sözkonusu yaş sınırı 18'dir. Paragraf 65'de ise seçme ve seçilme hakkına sahip olmayanlar tespit edilmektedir. Bunlar ise, genel olarak tespit edersek, sömürücü olan kesimdir. Bu bağlamda KAWA kendisi de *"sömürücüleri bu haktan yoksun bırakma kararı"*ndan bahsetmektedir. Yani paragraf 65'de sözkonusu edilen kesim, sömürücüler dışında 18 yaşını doldurmuş olan her vatandaş, seçme ve seçilme hakkına sahiptir.

Sömürücülerin tasfiye edildiği ve artık sınırlamaya gerek kalmadığı bir ortamda, 1936 Anayasasında ise sınırlamasız bütün vatandaşlara, sovyetlere seçme hakkının yaş sınırı 18, seçilme hakkının yaş sınırı ise 23 olarak tespit edilmektedir. KAWA eğer merak ediyorsa, sözkonusu Anayasanın "Seçim Sistemi" bölümüne bakabilir... Bu olgulara bakıldığında söylenebilecek tek şey, araştırmayana söz hakkı yoktur! KAWA'nın sahtekarlık yaptığını tespit etmekten biz de bıktık doğrusu...

KAWA'ya göre *"Sovyetler sisteminin ikinci aksaklığı da şudur; siyasal yaşamı cansızlaştırmıştır." (abç) (agb sayfa 72)* Sovyetler Birliği'ndeki siyasal yaşamdan biraz da olsa haberi olanlar için, bu tespit, sadece gülünecek bir tespittir. KAWA açıkça yalan söylemeye soyunmuş durumdadır. Fakat biz, bu yaklaşımın hangi siyasi anlayışa dayandığına bakmak istiyoruz. Siyasal yaşamın cansızlaştırıldığı tespitini yaptıktan sonra, şu tavrı takınmaktadırlar:

"Ancak yürünmemiş bir yolda (gelecek her zaman herkes için böyle olacaktır) deneme ve yanılmanın yöntemiyle bir bakıma el yordamıyla yol alındığı (buraya kadar çook "felsefi" ve ampirik bir düşüncenin savunusu vardır BN.) ***bir ortamda politik özgürlük olmadan yeni bir toplumun inşa etmenin olanaksızlığı bugün daha iyi görülmektedir. Özgürlüğün sınırlandığı farklı düşünce ve politik eğilimlerin yasaklandığı tüm devletlerde halkın yaşamı bozuk, yoksul ve verimsiz olmuştur. Bütün yaratıcı kimlikleri yok edilmiş, ilerleme kaynaklarının kapatılması ve demokrasi dışında tutulmalar sadece politik bakımdan değil, ekonomik ve sosyal açıdan da aynı olumsuzluklara yol açar. Tüm anti-demokratik ülkeler geri ülkelerdir." (abç) (agb. sayfa 72)***

Bu satırları okuyunca, ayağa kalkıp bir dakika saygı duruşunda durmamak elde değil... Burada birkez daha KAWA'nın sınıflar üstü demokrasi anlayışı ortaya çıkmaktadır. KAWA, proletarya diktatörlüğü şartlarında *"özgürlüğün kısıtlanması"*nı yanlış buluyor. Bu, kendilerinin bileceği bir iştir ama, Marksizm-Leninizm adına bu düşüncelerin savunulmasına da tahammülümüz yoktur. Demokrasi, ister burjuva, isterse de proleter demokrasisi olsun, *"özgürlüğü"* sınırlar. Çünkü demokrasi, *"bir sınıf tarafından bir başka sınıfa, nüfusun bir bölümü tarafından nüfusun bir başka bölümüne karşı, sistemli zor uygulamasını sağlamaya yarayan bir örgüttür." (Lenin, Devlet ve İhtilal, sayfa 109, Bilim ve Sosyalizm Yayınları)*

İşte demokrasi böyle bir *"sistemli zor"* uygulayan örgüt olduğu için, genel olarak özgürlükle uyuşmaz. Özgürlük, devletin varolduğu şartlarda sürekli, şu ya da bu ölçüde sınırlıdır. Sınıfların yok olduğu, devletin sönerek ortadan kalktığı, Komünist toplumun üst evresinde ancak, hiçbir istisna tanımayan, yasaklarla sınırlanmayan bir özgürlük mümkün olacaktır. (Orada da fakat özgürlüğün tek tek bireyler tarafından hiçbir zor olmadan uygulayacağı sınırları vardır. Çünkü özgürlük *"zorunluluğunun kavranması"*dır.) O zaman da ama, devletin sönmesi gibi demokrasi de sönmüş, ortadan kalkmış olacaktır. Demokrasi sorununa yaklaşımda yanlış bir konumda olan KAWA, *"politik özgürlüğün"* de sınırlı olacağını bir türlü kavramamıştır. Sorunun özü, sınırlanan politik özgürlüğün hangi sınıfın çıkarlarını temsil ettiği ve sınırlamanın hangi sınıf tarafından yapıldığıdır. Biz, proletarya diktatörlüğü şartlarında burjuvazinin çıkarlarını dile getiren *"politik özgürlüğü"* sınırlar, duruma göre toptan yasaklarız da. Bunun sınırını belirleyecek olan proletaryanın sınıf çıkarlarıdır. Burjuvaca ve aptalca bir sınırsız özgürlük düşüncesi değil!

Halkın yaşamının *"bozuk, yoksul ve verimsiz"* olmasını, özgürlüğün sınırlandırılmasının sonucu olduğunun savunulması ise, bilinçli bir çarpıtma değilse eğer, ancak siyasi cehaletle açıklanabilir bir düşüncedir. Halkın yaşamının bozuk, yoksul ve verimsiz olmasını kapitalist üretim sisteminde değil de, yasal düzenlemelerde aramak, kapitalist düzenin sömürü temelinde yükseldiği ve varlığının bu sömürü sistemine dayandığını kitlelerden saklamak, demokrasi savunuculuğu adına mümkün olmaktadır.

Kapitalist sistemin şirin gösterilmesi kendisini, *"tüm anti-demokratik ülkeler geri ülkelerdir"* tespitinde de ortaya koymaktadır. Bu tespite göre varılacak sonuç şudur: Gelişmiş kapitalist ülkeler anti-demokratik değildir! Ve bu, sözkonusu gelişmiş kapitalist ülkelerde ***genel*** olarak demokrasinin olduğunu savunmaktadır. Bu demokrasinin nasıl olduğunu örneğin ABD'de, siyah emekçilere, Almanya'da "yabancı" işçilere vb. sormak gerekir! KAWA emperyalizmin tüm çizgi boyunca gericilik olduğu gerçeğine sırtını dönmüştür. Böyle bir tavrı takınabilmek ancak, demokrasinin sınıflarüstü bir şey olduğunu savunmakla mümkündür. KAWA'nın yaklaşımı da budur.

KAWA, hiçbir veriye dayanmadan, esas olarak Troçkistlerin savunduğu iç savaş döneminde işçi sınıfının sınıf

olmaktan çıktığı düşüncesini devralarak, *"iç savaşta en ileri işçiler cepheye gönderildiler. Böylece işçi sınıfı deklase oldu." (agb. sayfa 73)* tespitini yaptıktan sonra, Kurucu Meclis sorununa değinmektedir. Kurucu Meclis'in kapatılmasının doğurduğu sonuç, KAWA'ya göre şöyledir:

"Doğrudan genel seçimler yapılamadığı için tüm ülkede siyasal yaşam boğulduğu gibi Sovyetler de felçli duruma geldi. Parti gibi iradi bir kurum için tek çizgi anlaşılır birşeydi ama tüm toplumu böyle bir mekanizma ile sınırlandırmak hem güç hem de bir dizi sakatlıklara sebep olacaktır. Sonuçta basın özgürlüğü, toplantı özgürlüğü, hak arama özgürlüğü vb. sınırlandığında kitle kuruluşları, sendikalar, dernekler, gençlik örgütleri tüm canlılığını yitirir ve yaşam göstermelik bir biçime dönüşür." (agb. sayfa 73)

KAWA'nın mantığı şudur: Kurucu Meclis dağıtıldığı için doğrudan genel seçimler yapılamadı. Genel seçimler yapılamadığı için de, tüm ülkede siyasal yaşam boğuldu ve Sovyetler felç oldu. Geriye kalan sadece Parti'nin egemenliğidir. Öyleyse Kurucu Meclis'in dağıtılması yanlıştı... Siyasal yaşamın boğulmaması, Sovyetlerin felçli hale gelmemesinin KAWA'ya göre tek bir garantisi vardır: Genel seçimler! Sovyetlerde örgütlenme, seçme-seçilme hakkından yararlanma sadece *"sanayi de üretim birimlerinde yer alanlar"*la sınırladığından sonra, genel geçim hakkından yararlanabilmek için bir Kurucu Meclis'in gerekli olduğu sonucu çıkarılmaktadır. Nereden bakılırsa bakılsın KAWA'nın proletaryanın bakış açısına sahip olmadığı açığa çıkmaktadır.

KAWA, genel seçimlere o kadar sarılmış ki, genel seçimleri ülke genelinde kamuoyunun nabzını elde tutmanın da tek garantisi haline getirilmektedir. Aynen şöyle denmektedir: *"Kurucu Meclis'in kapatılmasıyla Rusya'da genel seçimler de yapılamadı. Böylece ülke genelinde kamuoyunun nabzını tutma olanağı ortadan kalktı." (aynı yerde)* Genel seçimlere ve Kurucu Meclise verilen bu önemin ardında yatan gerçek, sovyetlerin reddedilmesi gerçeğidir. Bunun için de sonuçta şunlar savunulabilmektedir: *"Bütün bu sorunları nasıl aşacağız. İnsanlığın deneyimleriyle yarattığı iki olgu var;* (burada sovyet modelinin en iyi model olmadığı görüşünü hatırlayın BN.) *sovyetler deneyi ve burjuva demokratik devlet. İkisinin de sorunları çözme anlamında çare olmadıkları pratikte görüldü. Geriye ne kalıyor?* (Şimdi DİKKAT! Tarihsel bir buluş geliyor! BN.) ***Sanırım toplumun ilerleme kaynaklarını tıkamayacak, doğrudan seçime dayanan çoğulcu bir proletarya devleti..."*** *(abç) (agb. sayfa 75)*

Sovyetler, sorunu *"çözme anlamında"* (bu ne demekse?) çare olmaktan çıkarıldıktan sonra, ortaya *"burjuva demokratik devlet"* ile sovyetlerin içiçe geçirildiği proletarya devletinin *"çoğulcu"* olması ne demektir ve bundan ne anlaşılmaktadır? Bu "çoğulcu" luk, proletarya devletinde birkaç değişik partinin varolması anlamında mı bir "çoğulcu"luktur? Eğer durum böyle ise, özellikle Doğu Avrupa ülkelerinde yaşananlar böyle değil miydi? Tek parti, Marksist-Leninistler tarafından nerede, nasıl mutlaklaştırıldı? Ayrıca, bir ya da birçok partinin varlığı, devletin sovyet biçiminde örgütlenip örgütlenmemesi ile bağı nedir? KAWA, bu sorulara açık ve net cevap vermek zorundadır.

Görünüşte KAWA, proletarya devletinden yanadır. Ama bu devletin *"diktatörlük"* olarak tanımlanmasına karşıdır. Yani, diktatörlüğün olmadığı *"doğrudan seçime dayanan çoğulcu bir proletarya devleti"*ni savunmaktadır. KAWA'nın tavrı şöyledir: ***"Son olarak devlet, demokrasi, diktatörlük kavramlarına da değinmek istiyorum. Teoride bu üç kavramın aynı anlama geldiği vurgulanırsa da (bu yanlış da değil) gerçek hayatta durum böyle değildir. Gerçek yaşamda demokrasi, toplumun ve bireylerin özgürleşmesini, diktatörlük ise baskıyı zoru şiddeti ve kalıcılığı çağrıştırıyor. Bunun için sosyalistlerin geçiş devleti için diktatörlük kavramı yerine demokrasi kavramını koymaları daha uygun düşüyor."*** *(abç) (aynı yerde)*

KAWA, kavramları değiştirince gerçekleri de değiştireceğini sanıyor ama büyük bir yanılgı içindedir. Teoride devlet, demokrasi ve diktatörlüğün aynı anlama geldiğini kabul ediyorsanız, o zaman diktatörlük kavramını kullanmamanın hiçbir tutar yanı yoktur. Sorun, kavram değiştirme sorunu değildir. Sorunun özü, teoride kabul edilir görüntüsü ardında, diktatörlüğün pratikte açıkça reddedilmesi sorunudur. KAWA, *"baskıyı, zoru, şiddeti"* çağrıştırdığı için diktatörlük kavramını reddetmekle, aslında teoride ve evet, pratikte de, demokrasinin baskıyı, zoru, şiddeti içerdiğini reddetmektedir. Demokrasi ile diktatörlüğün böyle karşı karşıya konması kökten yanlış bir tavırdır. Proletarya diktatörlüğünü reddetmek için Kemal Burkay ve takımı *"nesnel koşular"*, *"sevimsiz bir terim"* gerekçelerinin ardına sığınırken, bunlar KAWA'da, *"gerçek yaşam"*, *"baskıyı, zoru, şiddeti çağrıştırıyor"*; yani kulağa hoş gelmiyor biçimine dönüşmektedir. Aslında yoktur birbirlerinden fazla farkları. K. Burkay ile KAWA arasında bu noktada tek bir fark kalmıştır. Burkay, proletarya diktatörlüğünü açıkça reddederken, KAWA bunu utangaç bir şekilde yapmaktadır. Aradaki mesafe pek fazla değildir... Demokrasinin sınıflarüstü savunusu oportünist devrimcilerle karşı-devrimcileri bu konuda bir noktada birleştirmiştir. Doğaldır da... KAWA, bu yaklaşımını düzeltmezse, proletarya diktatörlüğünü açıkça da reddetmeye doğru gidecektir. Orta yolda kalınamaz...

SOSYALİST EKONOMİNİN ÖRGÜTLENMESİ VE SORUNLARI

Böylesi bir başlık atıldığı zaman, okuyucunun ilk beklentisi, en azından sosyalist bir ülkede sosyalist ekonominin örgütlenmesinin nasıl bir yol izlediği, bu çalışma içinde karşılaşılan zorluklar ve eğer yapıldı ise hangi hataların yapıldığının, içinde bulunulan koşullarla bağ içinde ortaya konmasıdır. Fakat, KAWA'dan böyle birşey beklemek –hakkımız da olsa– mümkün değil. KAWA, önceki bölümlerde olduğu gibi, bu bölümde de işe çarpıtmalarla başlayıp, ispatsız iddialarla bitirmektedir. Böyle olduğu için de bütün çarpıtmalar yerine birkaç temel çarpıtmaya değinip geçmek, bu tartışma bağlamında yeterlidir. KAWA şöyle diyor:

*"Sosyalist ekonominin en önemli sorunu kuşkusuz sınıf ilişkileri temeli (yani mülkiyet) sorunudur. **Bu konuda sosyalistler arasında yaygın olan yanlış bir kanı vardır. Özellikle sınıf ilişkileriyle mülkiyetin hukuki ayrımı yapılmaz.** (abç) Örneğin; devlet mülkiyetiyle toplumsal mülkiyet aynı şey olarak görülür. Genel olarak her ikisi içinde "sosyalist mülkiyet" ya da "tüm halkın mülkiyeti" kavramları kullanılır. Bu yanılgı proletaryayı onun sınıf mücadelesinin sosyalizmde sona erdiği doğal sonucuna götürür ki, proletaryayı teori bakımından silahsız bırakır. Lenin "büyük insiyatif" adlı makalesinde hukuki biçimle gerçek ilişkileri ayırarak şöyle der:*

«Tarihsel olarak belirlenmiş bir toplumsal üretim sisteminde üretim araçlarıyla olan ilişkileri (çoğu zaman ya-

salar tarafından saptanmış ve kutsanmış) toplumsal çalışmanın örgütlenmesindeki rolleri ve böylece de sahip oldukları toplumsal zenginlik parçasının önemi ve onu elde ediş tarzlarıyla birbirinden ayrılan büyük insan gruplarına toplumsal sınıflar denir. Sınıflar, toplumsal ekonominin belirlenmiş bir yapısı içinde işgal ettikleri farklı yerlerden ötürü biri diğerinin emeğini mülk edinebilecek insan gruplarıdır.»

Dikkat edilirse Lenin, farklı toplumsal sınıfların yerlerini "yasalar tarafından" saptanabileceğini kaydediyor. Ama tam da burada sözkonusu olan yalnızca bir olasılıktır. Üretim araçlarından hukuki bir ilişkinin varlığı, sınıfların tanımına dahi girmez. (abç) Yukarıda sözünü ettiğimiz yanılgı Sovyet Rusya'da savaş komünizmi yıllarında ve daha sonra kollektifleştirme döneminde egemen olmuş, sınıf ilişkileri gözardı edildiği için büyük zararlar vermiştir. Stalin 1936'da aynı yanılgıdan hareketle sınıf ayrımlarının esasta ortadan kalktığını belirterek Rusya'nın sınıfsız topluma geçmekte olduğunu müjdelemiştir." (agb. sayfa 75-76)

Bütünlüğü içinde anlaşılması için aktardığımız bu uzun alıntıda KAWA, ilkönce yeldeğirmenleri yaratıp, ardından saldırıya geçiyor. Bu saldırı içinde değişik sorunları birbirine karıştırıp, sorunu altüst etmektedir. Alıntıdaki sorunlara sırası ile değinirsek, durum şöyledir:

KAWA'nın iddiasına göre, *"sınıf ilişkileri temeli (yani mülkiyet) sorunu"*nda *"sosyalistler arasında yaygın olan bir kanı vardır"* ve *"sınıf ilişkileriyle mülkiyetin hukuki biçimleri arasında ayrım"* yapılmıyormuş? Bu iddia ve tespitleri okuyan her okuyucu gibi, bizim de KAWA'ya şu soruları sorma hakkımız vardır: Sınıf ilişkileri ile mülkiyetin hukuki biçimleri arasında nasıl bir ayrım yapılmalıdır? Mülkiyetin hukuki biçimi nedir ve bunun sınıf ilişkileri ile bağı nedir? Bu sorulara cevap verildikten sonra, şuna da cevap verilmek zorundadır: Sözkonusu edilen *"yanlış bir kanı"*ya –ama çarpıtmadan– kim sahiptir ve bu yanlış, nerede ve nasıl savunulmaktadır? Yine devamında, devlet mülkiyeti ile toplumsal mülkiyet –tartışılan sosyalist devlettir– arasındaki farklılık size göre nedir? Devlet mülkiyeti ile toplumsal mülkiyeti kim, nerede, nasıl ve hangi gerekçelerle aynı göstermiştir? Proletaryanın iktidarda olduğu sosyalist bir devlette, devlet, üretim araçlarına kimin adına el koyar? Sözkonusu bu devletin elkoyduğu üretim araçları işçi sınıfının eline geçmişse, bunun sosyalist mülkiyet olarak adlandırılması neden yanlıştır? Sosyalist mülkiyet denmesi için önkoşullar nelerdir? vb., vb.. Böylesi sorular daha da çoğaltılabilir, ama biz, tartışmanın ön koşulu olarak en azından bu sorulara açık cevap verilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Aksi halde tartışmanın hiçbir temeli yoktur.

Bu bağlamda şunu da ekleyelim: KAWA'nın sosyalistler arasında yaygın olduğu iddiasında olduğu *"yanılgı"* ya da *"yanlış kanı"* KAWA'nın uydurmasıdır!

Fakat bir an varsayalım ki, sözünü ettiğiniz "yanılgı" olmuştur. O zaman da, iddia ettiğiniz *"bu yanılgı proletaryayı onun sınıf mücadelesinin sona erdiği doğal sonucuna"* nasıl ve hangi temelde götüreceğini açıklamanız gerekmiyor mu? Şayet böyle bir durumun SSCB'de yaşandığını savunuyorsanız, o zaman neden açık konuşmuyorsunuz? Nasıl olsa çoğulcu demokrasi de yaşamıyor muyuz? ...? Görüşlerinizin açıklanmasını yasaklayan bir "parti" diktatörlüğü mü var?...

KAWA'nın çarpıtmalarını ve siyasi sahtekarlığını ortaya koymak için bazı gerçekleri aktarmak gerekiyor. İlkönce, Lenin'den aktarılan alıntının kendisini düzeltelim. Zira KAWA'nın aktardığı alıntı ya yanlış tercüme edilmiştir, ya da çarpıtılmıştır. Alıntının doğru tercümesi şöyledir:

"Tarihi olarak belirlenmiş bir toplumsal üretim sistemi içindeki yerlerine, üretim araçları ile olan ilişkilerine (bu ilişkiler çoğunlukla yasalarda tespit ve formüle edilmiştir) emeğin toplumsal örgütlenmesinde oynadıkları rollere ve dolayısı ile toplumsal zenginlikten aldıkları payın büyüklüğüne ve bu payı elde etme yollarının çeşidine göre birbirlerinden ayrılan büyük insan gruplarına sınıf denir." (Lenin, Eserler Cilt 29, Alm. sayfa 410 ve "Kültür ve Kültür İhtilali Üzerine" sayfa 109, Koral Yay.)

KAWA'nın aktardığı alıntıda *"üretim sistemi içindeki yerlerine" "üretim sisteminde"*ye dönüşmüştür. Oysa üretim sistemi içindeki yer ile üretim araçları ile olan ilişkiler kopmaz bir bağla bağlıdır. Bu bölümün "kısaltılması" sonucu, Lenin'e göre *"sınıfların yerlerinin yasalarca saptanabileceğini"* veya saptanmayabileceğini tespit etmeleridir. Alıntıda yapılan bir çarpıtma temelinde polemik yapılmakta ve Lenin'i çarpıtma daha da ileri götürülmektedir. Lenin'den *"toplumsal zenginlikten aldıkları payın büyüklüğü"*, KAWA'da *"toplumsal zenginlik parçasının önemi"* oluvermektedir. Alıntıları karşılaştırmayı okuyucuya bırakıp sorunun özüne değinelim.

Lenin sözkonusu makalesinde, alıntı yapılan bölümde sınıfların ortadan kaldırılması sorununu tartışır ve ***sınıf nedir?*** sorusuna da cevap verir. Sınıf kavramını Lenin açık bir biçimde ekonomik kategoriler içinde ele almaktadır. Bunun için de *"üretim sistemi içindeki yerleri, üretim araçları ile olan ilişkileri"*ne göre birbirinden ayrılan büyük insan grupları için sınıf kavramını kullanmaktadır.

Lenin, *"devlet mülkiyeti ile toplumsal mülkiyet"* bağlamında tartışmıyor. Oysa KAWA, *"sosyalistler arasında yaygın olan yanlış bir kanı"*ya örnek verdiği şey, devlet mülkiyeti ile toplumsal mülkiyetin aynılaştırılması idi. Lenin'i bu bağlamda önce kendisine şahit olarak göstermekte, yaptığı alıntıdan sonra ise Lenin'i çarpıtıp eleştirmektedir. Böylece, aklı sıra bir taşla iki kuş vurmuş oluyor...

Alıntıyı aktarmadan önce KAWA şöyle diyor: *"Lenin (...) hukuki biçimle gerçek ilişkileri ayırarak şöyle der:"* yani, KAWA kendi savunusunu doğrulamak için Lenin'e atıfta bulunuyor. Alıntının yorumunda ise –bir kez daha aktaralım– şahit gösterilen Lenin'e saldırılıyor. Şöyle: *"Dikkat edilirse Lenin farklı toplumsal sınıfların yerlerini «yasalar tarafından» saptanabileceğini kaydediyor. Ama tam da burada sözkonusu olan yalnızca bir olasılıktır. Üretim araçlarında hukuki bir ilişkinin varlığı, sınıfların tanımına dahi girmez."*

KAWA'ya göre Lenin, bir ***olasılıktan*** söz ediyor. Ama gerçek durum, ne yanlış aktarılan alıntıda ne de doğrusunda böyle değildir. Lenin, parantez içinde, *"yasalar tarafından saptanabileceğini"* değil, *"çoğunlukla yasalarda tespit ve formüle edilmiştir" (abç)* demektedir. Yani, Lenin herhangi bir ***olasılıktan*** bahsetmiyor, tam tersine ***kesin*** bir tespit yapıyor. *"Çoğunlukla yasada saptanmış"* tespiti, bazı hallerde –azınlık– yasalarla saptanmamış olduğunu ifade eder. Başka bir şeyi değil. Bundan KAWA'nın çıkardığı *"üretim araçlarında hukuki ilişkinin varlığı sınıfların tanımına bile girmez"* sonucunu çıkarmak için epeyi oportünist maharet gerekir. KAWA açıkça, okuduğunu anlayamayacak, daha doğrusu bilerek çarpıtacak düzeyini iyi gösteriyor.

Lenin'i böyle çarpıttıktan sonra sıra, Sovyetler Birliği'nde yaşanan gerçekleri çarpıtmaya geliyor. KAWA'ya göre, sözkonusu edilen *"yanılgı"* Sov-

yetler Birliği'nde *"savaş komünizmi yıllarında ve daha sonra kollektifleştirme döneminde egemen olmuş, sınıf ilişkileri gözardı edildiği için büyük zararlar vermiştir."* KAWA tespit etti mi ispatı kendinde menkuldür... Sınıf ilişkileri nasıl gözardı edildi? Verdiği büyük zararlar neler olmuştur? Cevap yok. Yani ispatsız, belgesiz iddia. Yani siyasi sahtekarlık... Ayrıca NEP döneminin neden aradan çıkarıldığı ise yine soru işaretidir. NEP öncesi ve sonrasında *"egemen olan yanılgı"* nasıl oluyor da bu dönemde ortadan kalkıyor? Bunun bir açıklaması olmalıdır... Sınıf içgüdüsü olsa gerek!

Alıntının sonunda Stalin'in *"1936'da aynı yanılgıdan hareketle sınıf ayrımlarının esasta ortadan kalktığını belirterek Rusya'nın sınıfsız topluma geçmekte olduğunu müjdelemiştir."* tespiti ise, KAWA'nın nereye doğru yol aldığını daha da açığa çıkarıyor. Bu suçlamayı KAWA daha fazla açmıyor ama 1936'da sınıf ayrımlarının esasta ortadan kaldırıldığı tespitinin yanlış olduğunu düşünüyor. Peki ama neden, Stalin'den alıntı yapılarak, ne dediği bizzat belgelerle ortaya konmuyor? Sınıf farklılıklarının esasta ortadan kalktığını söylemenin, sınıfların ortadan kalktığını söylemek olmadığını da hatırlatmakta yarar var. Ayrıca yan bir sorun olsa da bir hatırlatma daha yapmak gerekiyor: Stalin'in sınıfsız topluma doğru gittiğini söylediği ülke/devlet, *Rusya* değil *SSCB*'dir. Bu basit gerçeği bile çarpıtan KAWA'nın diğer sorunlarda bilimsel davranmasını beklemek de abestir.

İşte, mide bulandıran bir tavır daha:

"Özellikle NEP döneminde de devlet kapitalizmini ticaret özgürlüğünün varlığına bağlıyordu. (Sözkonusu edilen Lenin'dir. /BN.) *Ancak şu soruya yanıt verilmiyordu; Devlet kapitalizminde işçi sınıfının durumu nedir? Sosyalizmde ürünler meta olmaya devam edecek mi? Sosyalizmde işçiler iş güçlerini satacak mı? Ve işçi sınıfı sosyalizmde emeğinin karşılığını mı alacak? Eğer böyleyse toplumda artık değer birikimi olabilir mi? O zaman kalkınma nasıl sağlanacak? Sorular daha da uzatılabilir. Ancak bu sorulara yanıt verilmeden önce sosyalizmin işçi sınıf için cazip bir yanının olamayacağı açıktır." (agb. sayfa 78)*

KAWA'nın sosyalizm sorunları bağlamında cehaletinin ölçüsünü göstermektedir. KAWA'nın kendisi bu sorulara cevap vermiyorsa, Sovyetler Birliği'nde bu sorulara cevap verilmediğini iddia etme cüretini de göstermelidir. Cehalet burnu büyüklükle içiçe geçmiştir. Burnu büyüklük te zaten cehaletin sonucudur.

Çok açık bir biçimde görülebilecek bir çarpıtma da şudur: *"Sosyalizmin inşaasının bir tarihsel dönemi kapsayacağı, Rusya'nın koşulları hesap edilmeden bir geçiş programı olarak sunulan savaş komünizmi sonradan uygulamadan kaldırıldı." (agb. sayfa 78)* Bu kısa alıntı içinde üç iddia ve üç yalan vardır.

Birincisi *"sosyalizmin inşaasının bir tarihsel dönemi kapsayacağı"*nın kavranmadığıdır. Böyle bir iddiayı ispatlamak için hiç olmazsa bir alıntı ile bunun nasıl olduğunu göstermesi gerekmiyor mu? KAWA bunu ispat edemeyeceği için, böyle bir işe girişmekten kaçıyor. Çünkü sosyalizmin inşaasının bir tarihsel dönemi kapsayacağı, Sovyetler Birliği'nde Lenin-Stalin ve SBKP(B) tarafından inkar edilemeyecek bir açıklıkla ortaya konmuş ve uygulanmıştır.

İkincisi, *"Rusya'nın koşulları hesap"* edilmediği iddiasıdır ki, bu iddia, savaş komünizmi bağlamında yapıldığında daha da büyük bir sahtekarlıktır. Savaş komünizmi tam da Sovyet Rusya'nın içinde bulunduğu koşuların ürünüdür.

Bu çarpıtmaya bağlı olarak yapılan üçüncü çarpıtma ise, savaş komünizminin *"geçiş programı"* olduğu tespitidir. Burada bahsedilen geçiş programı, kapitalizmden komünizme geçiş programıdır. Bolşevikler, savaş komünizmini sürekli içinde bulundukları durumun dayatması olarak görmüş ve açıklamışlardır. Bu durum, Ekim Devrimi'nden sonra, proletarya devletine karşı emperyalist abluka ve iç savaşın sürdüğü bir durumdur. Nitekim bu durum ortadan kalkar kalkmaz, bu politikaya da son vermişlerdir. KAWA, ne kadar çamur atarsa atsın, güneş balçıkla sıvanmaz! Gerçekler inatçıdır.

KAWA, kollektifleştirme döneminde *"zorla kollektifleştirme"* yapıldığını, bu dönemde yaşanan *"çatışmanın yol açtığı trajik sonuçlardan"* kaçınılabileceğini tespit ettikten sonra şu sonuca varmaktadır: *"Sovyetler bu yolu tutmasaydı, sonuç ne olurdu sorusuna bugün için cevap vermek zor olacak. Ancak yapılanların teoride öngörülmediği, dahası sosyalist uygulamalarla bir ilgisi bulunmadığı pekala söylenebilir. Ayrıca o sanayinin kurulmasının Bismarckçılıktan pek bir farkı yoktu. Ayrıca o çok övünülen modern sanayinin teknik temeli bugün daha iyi görülebildiği gibi çok hantal ve geriydi." (abç) (agb. sayfa 80)* KAWA bugün tekniğin gelişme düzeyine bakıp Sovyetler Birliği'nde sahip olunan (kollektifleştirme dönemi 65 yıl önceden yapıldığı halde) teknik temelin *"çok hantal ve geri"* olduğu tespitini yapmaktadır. Marksist-Leninistler herhangi birşeyi değerlendirirken, içinde bulunulan tarihsel koşulları temel alır ve değerlendirmelerini ona göre yaparlar. KAWA'nın soruna yaklaşımı anti-bilimsel ve idealisttir.

Emperyalist ülkeler içinde en geri olan Rusya'da iktidara gelen işçi sınıfı, doğru Marksist-Leninist önderlik altında ***her alanda*** en ileri tekniğe sahip hale geldiler. Teknikte geri kalma 1950'li yılların sonlarından –revizyonistlerin hakimiyeti sonrası– ortaya çıkan bir durumdur. Kaldı ki burda bile örneğin uzay sanayiinde Sovyetler Birliği en ileri tekniğe sahip olma durumunu sürdürmüştür. KAWA bu gerçekleri gözlerden gizlemektedir.

Kollektifleştirme döneminde yapılan ve *"teoride öngörülmeyen", "sosyalist uygulamalarla ilgisi bulunmayan"* şey ne idi? Kısa ve öz formüle edersek, kulakların tasfiye edilmesi idi. Peki ama burjuvazinin, bu bağlamda kır burjuvazisinin tasfiye edilmesi teoride öngörülmemiş midir? Bunun öngörülmediğini söylemek ancak yalan temelinde mümkündür. Somut olarak NEP politikası uygulamaya konulurken, bunun bir geri adım olduğu, *"Ama bu geri çekilme sırasında güçlerimizi yeniden toplamak ve saldırıya geçmek olanağını bize sağlamak amacını gütmekte" (Stalin)* olduğu açık bir biçimde ortaya konmuştur. Yani teoride öngörülenler yapılmıştır. Güçlerini toplayan işçi sınıfı iktidarı, zamanı gelince saldırıya geçmiş ve kulakları tasfiye etmiştir. Çok da iyi yapmıştır. KAWA kulakların tasfiye edilmesine sözde ve açıkça karşı çıkmamaktadır, yani sorun gelip kulakların ***nasıl*** tasfiye edildiği ve kollektifleştirmede uygulanan yönteme dayanmaktadır.

KAWA, birçok burjuva yazarı gibi, kollektifleştirmenin zorla yapıldığını iddia etmektedir fakat, hiçbir ispat etme çabası yoktur. Gerçek durum şöyledir: Kulakların tasfiyesi *zor*suz olamazdı ve sınıfsal zıtlıkların doğal sonucu olan sınıflararası çatışmalar olmuştur. Sovyet devleti kulakları tasfiyeye yönelince, doğal olarak sınıfsal varlığını korumak için direnen kulakların direnişleriyle karşılaştı. Bu direnişe, kulakların saflarında yer alan belli orta tabaka da katılmıştır. Böylesi bir durumda sorun, *zor* kullanıp kullanmamak değildir artık. Sorun, kulakların tasfiye edilmesinden yana o-

lup olmama sorunudur. Eğer kulakların tasfiye edilmesinden yana iseniz, o zaman *zor*un kullanılmasını savunmak zorundasınız, ya da tersi. Orta yol yoktur.

Kulakların tasfiye edilmesi ile eş zamanlı yürütülen kollektifleştirmeye gelince, çokça iddia edildiği gibi bu "zorla" yapılmamıştır. Fakat kollektifleştirme döneminde, kollektifleştirme çalışmasını pratikte yürütenler tarafından yapılan kimi ***hatalar*** olmuştur. Sözkonusu bu hatalar ortaya çıktığında ise, en başta Stalin olmak üzere SBKP(B) soruna müdahale etmiş, hataların üzerine yürümüştür. Bizzat Stalin ve SBKP(B)'nin ortaya koyduğu bu hatalar, SBKP(B)'nin politikası imiş gibi gösterilerek, Stalin ve Stalin döneminin Sovyetler Birliği'ne saldırılmaktadır. KAWA da aynı sahtekarlığa ortak olmuştur. Kollektifleştirme döneminde ortaya çıkan hatalara karşı en azından Stalin'in tavrını merak edenler, İnter Yayınları tarafından yayınlanan "Stalin, Eserler, Cilt 12", sayfa 177'de başlayan yazıya bakabilirler. KAWA'ya da bakmasını öneriyoruz!... Beetelheim gibi burjuva yazarlarından Lenin-Stalin okunacağına, onların kendilerinden okunması bilimselliğin ilk şartı olması gerekir. Bunu belirtmemezin sebebi ise, KAWA, Lenin'den alıntı yaparken, Lenin' in kendi belgelerine değil de, adı ge-çenlerin Lenin'den yaptığı "aktarmalara" dayanmasıdır.

"III. ENTERNASYONAL DÖNEMİNDE SOSYALİST HAREKETİN DURUMU"

Bu bölümün girişinde şu tespit yapılmaktadır: *"Başlığa bakıldığında ilk akla gelecek şey, sosyalist hareketin bu önemli dönemini böyle bir yazıda anlatabilmek mümkün mü? sorusu olacaktır. Kuşkusuz bu hem mümkün olmadığı gibi, hem de böyle bir çalışmada özetlemesi de bir dizi sakıncalar doğuracaktır." (agb. sayfa 81)*

Gerçekten de başlığa bakıldığında, 1919'da kurulmuş, 1943'de dağıtılmış olan Komünist Enternasyonal döneminde komünist (sosyalist değil) hareketin durumunun –KAWA'nın sorduğu gibi *"bir yazıda anlatabilmek mümkün mü?"* sorusu değil–, ama böyle bir yazıda ***nasıl*** ortaya konacağı sorusu ilk akla gelen soru olacaktır. KAWA soruyu da yanlış sormaktadır. Çünkü önemli olan, bir yazıda bütün dönemin ortaya konup konmayacağı –yazının genişliği açısından– değil, sorunun ***nasıl*** ortaya konduğu ve yaklaşımın ne olduğu sorunudur.

Alıntının ikinci bölümünde sorulan soruya verilen cevapta, sorunu, böyle bir yazıda ortaya koymanın ***mümkün olmadığı***nı ve bu dönemin ***özetlenmesinin de "bir dizi sakıncalar"***ı doğuracağı yönlü cevap verilmektedir. Verilen bu cevaba göre varılması gereken sonuç, *"böyle bir yazıda"* bu konuya değinmemek gerektiği sonucudur. Ama, KAWA kendi söylediğini anlayamadığı için şu sonuca varmaktadır:

"Yalnız sosyalizmin sorunlarının irdelendiği bir yazıda Enternasyonal-Sosyalist Hareketi geçmişine değinilmeden sorunların irdelendiği söylenemez. Eksiklikleri ve bir takım yanlış anlaşılmaları baştan kabul ederek değinmek istiyorum." (abç)(aynı yerde)

Bu sefer de, sosyalizmin sorunlarının irdelendiği havasını vermek için "Enternasyonal Sosyalist Hareketi"nin ***geçmişine***, hem de ***kısaca*** (girişteki soru ve cevabı hatırlatalım!!) değinileceği söylenmektedir. Aynı paragraf içinde bu kadar birbiri ile çelişen tespitleri yapabilme yeteneği herkeste bulunamaz!!?

Kendi içinde çelişkili olan bu tavrı bir yana bırakırsak, varılan sonuç *"eksiklikler ve bir takım yanlış anlaşılmalar"*a rağmen *"Enternasyonal Sosyalist Hareket"*in geçmişine değinileceğidir.

Nasıl değinildiğine bakmadan önce, KAWA'nın Komünist Enternasyonal dönemi için kullandığı *"Enternasyonal Sosyalist Hareket"* tespitine biraz değinmekte yarar vardır. KAWA'nın bu dönemi böyle değerlendirmesi Dünya Komünist Hareketi'ne yapılan bir saldırıdır. Çünkü, bu dönem, ***sosyalist*** değil, ***Komünist*** Hareket dönemidir. Geçmişte Komünistler, kendilerine sosyal-demokrat da demişlerdir. Fakat, Birinci Dünya Savaşı sırasında sosyal-demokratların çoğunluğunun dönekliğinden sonra, Marksistler kendilerini bu döneklerden ayırdetmek için de, kendilerini artık açıkça ***komünist*** diye tanımlamışlardır. Bu dönemden sonra, Komünist Enternasyonal'de de uluslararası hareket ***Dünya Komünist Hareketi*** olarak ortaya konmuş ve savunulmuştur. KAWA, kendi "Kongre Belgeleri"nde, sosyalizmin sorunlarını "ortaya" koyduğu yerde ***Komünist*** tanımından bile vazgeçmiştir. Zorunlu kalmadıkça, sürekli olarak ***sosyalist*** tanımını kullanmaktadır. Bunun sonucu da, komünistlerin değil, *"sosyalistlerin"* birliğini savunmaktadır.

Sorunun kendisine gelince, 24 yıllık (1919-1943) bir dönemi ortaya koymanın zorluğundan olsa gerek, KAWA hemen işe, 1943'deki Komünist Enternasyonal'in dağıtılması ile ilgili karara geçmekle başlamaktadır. Yani 24 yıllık bir ***geçmişi***, dağıtılma kararı ile değerlendirmektedir. Böylece Dünya Komünist Hareketi'nin bu dönemini *"kısaca değine"*rek, *"halletmektedir"*. Bu kararın değerlendirilmesinden çıkarılan sonuçlar ise şöyledir:

"1) İlk neden olarak, Stalin'in de işaret ettiği gibi «Komünist Enternasyonal'in kapatılması özgürlüğü seven bütün ulusların ortak düşmanı -Hitlerizme karşı ortak saldırısının örgütlenmesini kolaylaştırmak» içindi. Bundan çıkan sonuç şudur ki, kapatma kararı ABD ve İngiltere ile pazarlık konusu olmuştur. Yani Emperyalist Devletlerin dayatması sonucu bu karar alınmıştır.

2) Komünist Enternasyonal'in kuruluş ilkeleriyle ilintilidir. Üyelik için öne sürülen 21 koşul ülkelerin somut özelliklerini hesaba katmayan aşırı merkeziyetçi ve dolayısıyla komünist partilerin kendi ülkelerinin somut koşullarından hareketle örgütlenebilmeleri yığınlarla kucaklaşabilmeleri, politika yapabilmelerini sınırlandırmıştır. Bu da zaman içinde çatlamalara neden olmuştur.

3) Lenin'in işaret ettiği gibi Enternasyonal programı Rusça yazılmıştır. Komünist partiler isteselerde Rusya'daki koşular dikkate alınarak hazırlanmış böyle bir programı kendi ülkelerinde hayata geçirmeleri mümkün değildir. Ayrıca Lenin'in ölümünden sonra SBKP, diğer üye partileri önemsemez bir tutum içine girmiştir.

4) Komünist Enternasyonal'i çöküntüye götüren önemli nedenlerden biri de tek ülkede komünizmin sağlanabileceği düşüncesidir. Tek ülkede komünizme ulaşılabileceğine göre bir enternasyonale artık ihtiyaç kalmayacaktır.

5) Faşizme karşı mücadele ve savaş konusunda izlenen politika, İspanya ve Yunanistan iç savaşlarındaki politik tutumlarda yapılan büyük hatalar zinciri bu sonu hazırlamaya yetmiştir." (agb. sayfa 82)

Toplam 1,5 sayfa içinde Dünya Komünist Hareketi'nin sözkonusu edilen döneminin böyle bir değerlendirilmesi, sadece *"bir dizi sakınca"* doğurmuyor. Bu, Dünya Komünist Hareketi' ne açıkça saldırmak, küfür etmektir. Açıkça bütün tarih revize edilmekte, okuyucuların bilinci karartılmaya çalışılmaktadır. KAWA'nın çıkardığı bu *"sonuçlar"*, esas olarak Troçkizm ve

benzeri anti-komünist tüm akımların ideolojik hazinesinden alınmıştır.

Çıkarılan "sonuçlar"a tek tek ve kısaca değinirsek, durum şöyledir:

1. noktada Komünist Enternasyonal'in kapatılması kararının *"emperyalist devletlerin dayatması sonucu"* alındığı tespiti, bütünüyle "dedikodu" ve "spekülasyon" alanına aittir. Böyle bir "pazarlığın" yapıldığı iddia ediliyorsa, o zaman bunlar belgeleriyle ortaya konmak zorundadır. Bunu yapmadığı sürece de KAWA ile tartışmanın temeli yoktur.

2. noktada Komünist Enternasyonal'in "Kuruluş ilkeleri"ni eleştirirken, bu kuruluş ilkeleri sanki, Komünist Enternasyonal'e üye olmanın 21 koşulu imiş gibi gösterilmektedir. Ardından ise bu 21 koşulun, değişik ülkelerin somutunu gözönüne almadığı ve Komünist Enternasyonal'e üye partilerin *"kendi ülkelerinin somut koşullarından hareketle örgütlenebilmeleri yığınlarla kucaklaşabilmeleri, politika yapabilmelerini sınırlandırmıştır"* sonucunu çıkarmaktadır. Şayet sözkonusu 21 koşul içinde bu sonuca götürecek koşul ya da koşullar var ise, neden ortaya konmuyor? Konmuyor çünkü, bu koşulların ortaya konması KAWA'nın sahtekarlığını ortaya çıkaracaktır. Örneğin birinci koşulda esas talep *"günlük propaganda ve ajitasyon gerçekten komünist içerikli olmak zorundadır"*. İkinci koşulun esas talebi, Komünist Enternasyonal'e üye almak isteyen her örgütün reformistlerden ve "merkezcilerden" (bunlar Kautsky ve takımıdır) planlı ve sistemli bir biçimde arınması ve reformistlerle "merkezcilerin" uzaklaştırılması talebidir. Üçüncü koşul illegal ve legal çalışmanın birleştirilmesi; dördüncü koşul ordu içinde sistemli bir biçimde ajiitasyon ve propagandanın yürütülmesi ve komünist hücrelerin kurulması; beşinci koşul, kırsal alanda yani köylülük içinde sistemli ve planlı ajitasyonun gerekliliği, zorunluluğudur; altıncı koşul, Komünist Enternasyonal'e üye olmak isteyen her partinin, sadece açık sosyal yurtseverliği değil aynı zamanda sosyal pasifizmin de ikiyüzlülüğünü ve yanlışlığını ortaya koyma yükümlülüğüdür vb., vb.. Şimdi KAWA, bunların nasıl oluyor da diğer KP'lerin kendi ülkesinin koşullarını temel alarak örgütlenmesini ve politika yapabilmesini engellediğini açıklasın.

3. noktada, 2. noktada yapılan çarpıtma devam ettirilmektedir. Bu sefer de, Komünist Enternasyonal'e alınmanın 21 koşulu Komünist Enternasyonal'in programı olarak ele alınıyor. Yine Lenin'e atıfta bulunularak *"programın Rusça yazıldığı"* tespit ediliyor ama Lenin'in neyi tartıştığı, nasıl tartıştığı bağıntısından koparılıp yorum yapılıyor. Lenin'in ölümünden sonra SBKP(B)'nin diğer üye partileri önemsemediğini KAWA, neye dayanarak söylüyor? Biz bunun iftira olduğunu tespit edip geçiyoruz.

4. noktada ise büyük bir siyasi yetenek ve uzak görüşlülükle karşılaşıyoruz!!! Tek ülkede komünizmin sağlanabileceği görüşünün, Komünist Enternasyonal'in çökmesinin *"önemli"* bir sebebi ve enternasyonali gereksiz kıldığı sonucuna nasıl götürüldüğünü gerçekten çok merak ediyoruz. *"Tek ülkede sosyalizm gerçekleşemez tezi yanlıştır" (agb. sayfa 21)* diyen KAWA'nın, tek ülkede komünizm düşüncesine bu kadar karşı çıkmasının nedeni nedir? Sosyalizm, diğer bir deyimle komünizmin alt evresi, bir ülkede mümkünse, üst evresinin mümkünlüğünü ortadan kaldıran nedenler nelerdir?

5. noktada bahsedilen *"büyük hatalar"*ın neler olduğu somut olarak ortaya konmadığı yerde tartışmanın hiçbir temeli yoktur. Fakat bu noktada öne sürülen iddia ve yapılan suçlamalar yeni değildir. Bu iddia ve iddia temelindeki suçlamalar, anarşistlerden Troçkistlere kadar değişik anti-komünist akımların, Dünya Komünist Hareketi'ne saldırılarından devralınmıştır. Onlar da burjuvazinin doğrudan kalemşörlerinden almıştır bu saldırıları.

Sözkonusu bu noktalardan sonra KAWA'nın yaptığı tespit de, burada öne sürülenlerin iddia olduğunu onaylamaktadır. Sözkonusu tespit şöyledir: *"Kuşku yok ki, maddeler halinde sıraladığım bu iddialar (abç) bu haliyle kanıtlanmış sayılamayacaktır." (agb. sayfa 82)* Kendisine Marksist-Leninist diyenler, ne zamandan beri kanıtlanmamış iddialar temelinde politika yapıyor? Hem de Dünya Komünist Hareketi'nin tarihe damgasını vuran önemli bir dönemin değerlendirilmesi gibi önemli bir konuda. KAWA *"sosyalizm sorunları"* konusunda yaptığı ön açıklamada, *"materyalist tarih felsefesine bağlı kalmak gerekir" (agb. sayfa 64)* diye yaptığı yemine, iddialar temelinde yaptığı politika ile çoook bilimsel bir yaklaşımla bağlılığını gösteriyor. KAWA'nın bu yaklaşımı, şimdiye kadar ortaya koyduğumuz bölümlerin tümünde hakim olan yaklaşımdır. Böylesi bir yaklaşımın ise, Marksizm-Leninizm ile bilimsel yaklaşımla uzaktan-yakından hiçbir ilişkisi yoktur, olamaz da.

• • •

Kısaca özetleyecek olursak, KAWA Arnavutluk'un açık çöküşünden sonra farkına vardığı *"teorik araştırma, bilimsel çalışma"* görevine uygun bir tavır içinde değildir. Bilimsel çalışma, ele alınan konuda ilkönce Marksizm-Leninizmin soruna nasıl yaklaştığını öğrenmek, kavramak ve Marksizm-Leninizm'den yola çıkarak sözkonusu ele alınan konuda somut durumun nasıl olduğunu, olgu ve belgeleriyle ortaya koymak; içinde bulunulan tarihsel koşulları gözönüne alarak değerlendirmek ve sonuçlar çıkarmaktır. Kendisine Marksist-Leninist diyenlerin araştırma, incelemede en azından burada ortaya koyduğumuz yaklaşımı uygulaması gerekir. KAWA'ya baktığımızda ise bu yaklaşımdan hiçbir iz yoktur. KAWA, bazı burjuva, Troçkist eğilimli yazarların getirdikleri suçlamaları yarım yamalak okumuş ve bunların getirdikleri suçlamalar temelinde de *"sosyalizmin sorunları"*nda *"sonuçlar"* çıkarmaktadır. Bu konuda yazının tümü içinde egemen olan yaklaşım, iddia etme, çarpıtma ve bunların sonucunda da siyasi sahtekarlıktır.

Lenin-Stalin döneminin Sovyetler Birliği hakkında ileri sürdüğü tez ve tespitlerin ***hiçbirini*** ispatlama, belgeleme durumu yoktur. Böylece, bir yandan gerçekleri çarpıtmakta, diğer yandan ise Sovyetler Birliği'nde yaşananlar bağlamında bilinç karartmaktadırlar. Sonuçta KAWA, SSCB'ni kuruluşundan itibaren soru işareti haline getirmiştir. Ve bu da, sosyalizmi savunma maskesi ardında yapılmaktadır.

KAWA, geçmişteki oportünist çizgisini derinleştirmeye devam ediyor. Gidişi açık revizyonizme doğrudur. Bu bağlamda KAWA'da, kongreleri öncesi ile sonrası arasındaki farklılıkta bir *"yenilik"*ten bahsedilecekse eğer, sosyalizm sorunlarına yaklaşımda daha açık bir sağcılaşmadan bahsetmek gerekiyor. Bu kadarı yeter...

SİYASİ SAHTEKARLIĞIN HER TÜRÜ, GERÇEKLER KARŞISINDA YENİLMEYE MAHKUMDUR!

TEK BİLİMSEL VE DOĞRU ÖĞRETİ OLDUĞU İÇİN, MARKSİZM-LENİNİZM YENECEKTİR!!!

Eylül 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu/
Örgütleme Komitesi a.

OPORTÜNİZM CEPHESİNDE

DEĞİŞEN BİRŞEY YOK!

Geçtiğimiz aylar içinde Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinden bazı örgütler çeşitli kongreler gerçekleştirdiler. KAWA'nın 2. Kongresi ardından TKP/ML kökenli iki örgütün; TKP/ML menşeviklerinin ve TKP/ML(Hareketi) oportünistlerinin kongreleri geldi. Her iki örgüt de, anlı-şanlı laflarla kongrede aldıkları kararları kısa bildirilerle ortaya koydular. Kongreler, genellikle yenilikleri ve değişimleri beraberinde getirir. Ama bu değişimlerin ne yönde olacağı da, kongreyi gerçekleştiren örgütlerin savundukları siyasi çizgiden bağımsız ele alınamaz. Örneğin yukarıda saydığımız oportünist örgütlerin kongreleri, savunulan oportünist çizginin daha da derinleştirilmesini ve geriye doğru bir adım daha atılmasını getirmiştir. Şüphesiz bu adımlar, oportünizmin-revizyonizmin iflah olmazlığını bir kez daha göstermektedir. Biz bolşevikler olarak, aşağıda, kongrelerini gerçekleştiren iki örgütün [TKP/ML(H) ve TKP/ML'nin] yayınladıkları kongre bildirilerine kısa tavırlar takınacağız. Kongre belgelerinin yayınlanması durumunda -ve gerekli gördüğümüz takdirde- alınan kararları daha detaylı şekilde irdeleyeceğiz. Tıpkı, yine bu sayımızda yeralan KAWA 2. Kongre belgelerindeki bazı tavırları irdelediğimiz yazıda olduğu gibi.

Bu sayımızda ayrıca, TKP/ML(H) ve TKP/ML'nin düzenledikleri kongre tanıtım toplantılarından izlenimleri ve bir okuyucu mektubunu da yayınlıyoruz.

TKP/ML(H)'nin 5. Kongresi üzerine...

"HEP AYNI NAKARAT!"

TKP/ML Hareketi, 17-23 Ağustos tarihlerinde 5. Kongresini yaptığını bir bildiri ile kamuoyuna duyurdu.

TKP/ML(H), Kongre bildirisinde, önce geçmiş çalışma döneminin bir bilançosunu ana başlıklar halinde aktarıyor; daha sonra alınan kararları ve "yeni" hedeflerini duyuruyor.

Öncelikle TKP/ML(H)'nin 5. Kongresi'nin gerek dünyadaki ve Türkiye'deki siyasi gelişmeler konusunda bundan önceki kongrelerin söylediğini yinelemekten öteye geçmediğinin dikkat çektiğini belirtmeyi gerekli görüyoruz. TKP/ML(H) kongresinde bazı şey ler aynen korunuyor: Süslü-saltanatlı laflarla sorunların boğuntuya getirilmesi; kendini olduğundan büyük gösterme tavrı; reformizmi çeşitli kılıflarla saklamaya çalışma tavrı, vs. vs. Tüm bunlar; oportünizm cephesinde önceki kongreleri de dikkate alındığında, özde değişen birşeyin olmadığını gösteriyor.

Kısa başlıklar halinde, konferans bildirisine göz gezdirdiğimizde bu durum daha da netleşecektir sanıyoruz.

5. KONGRE VE "KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ" SORUNU:

TKP/ML(H), önceki kongresinde ortaya attığı ve geçtiğimiz süreç içinde dilinden düşürmediği "komünistlerin birliği" sorununu bu kongrelerinde de önemli bir gündem maddesi olarak ele almış ve tartışmış. Bilindiği üzere, TKP/ML(H), kendi dışlarında da "komünist örgütlerin" bulunduğunu, "komünistlerin" birliğinin önlerindeki en büyük görev olduğunu, kendilerinin bu birliği sağlamada üzerlerine düşen herşeyi yapacaklarını belirtiyorlar; aralarındaki kimi farklılıkların "birlik"lerini etkilememesi gerektiğini söylüyor ve 4. Genel Konferansları sonrasında tartışma sürecini başlatıyorlardı. Konferans sonrası başlayan bu tartışma süreci içinde; görüşlerini ortaya koyan "komünist" örgütler TKİH ve TDKİH; birliğe yanaşır bir tavır takınıyorlardı. "Komünist" örgütlerden TİKB, ilk tavrı ile önerilen biçimde birliği yadsıyor; bir başka örgüt TDKP ise birlik konusunda uzun bir süre sessizlikten sonra 1. Genel Konferansında (Şubat Konferansı'nda) olumsuz bir tavır takınıyor ve birliğe karşı çıkıyordu. Elbette bu karşı çıkışlarında, geçmişe dönük değerlendirmeleri; İbrahim Kaypakkaya ve savunduğu görüşler; parti anlayışındaki farklı yaklaşımlar vs. bir dizi sorun rol oynuyordu.

"Birlik" sorunu geçen süreç içinde TKP/ML(H)'nin dilinden düşürmediği bir lafız haline geliyor; sürdürülen tartışmalarda bu örgüt, birlik adına ilkesizliği savunmakta hiçbir sakınca görmüyor; "komünist" gördüğü kardeşleri ile revizyonizm sahasında at oynatıyordu. Bu tartışmalar içinde, zaten savunulmayan İbrahim Kaypakkaya'nın lafızda kalan kimi düşünceleri de "birlik"e kurban ediliyor; ama nafile verilen onca "taviz"e karşın "komünist"lerin bir bölümü (TİKB ve TDKP) ikna edilemiyordu.

Sürdürülen tartışmalarda, kendisi gibi ilkesizliği kendisine ilke edinmiş, Türkiye'de ortaya çıkan devrimci çizgilerin her birinden birazcık nasiplenmiş eklektik TKİH ile TKP/ML(H)'nin birlik çalışmaları "ciddi" olsa gerek, bir "Birlik Kongresi Örgütleme Komisyonu" kurulması kararını almış. Önümüzdeki süreçte "birlik" çalışmalarının ne yönde ilerleyeceğini göreceğiz.

Ancak bize problemli gelen bir yana dikkat çekmek istiyoruz:

TKP/ML(H); "birlik" fikrini ve kendisi dışında "komünist" örgütler olduğu görüşünü ortaya atmasına karşın, ta başlarda "komünistçe" davranmamış, Türkiye devrimini "birlikteliği sağlanmış bir komünist (üstelik devrimci!) partiden" mahrum bırakmıştır. Öyle ya; bir yandan, komünist olarak bazı örgüt ya da partiler tespit edeceksiniz; ama ona gidip katılmak yerine uzun tartışmalara gireceksiniz. Aslında en kestirme yol olan, "komünist" bir teşkilat var ise gidip onun saflarında mücadele etmek dururken, birliğin sarkmasının, tartışmaların uzamasının nedeni bu çok "komünist" örgütlerin dar grupçu anlayışları, ya da bu "komünist" partilerin/örgütlerin şeflerinin kariyerizmi olmasın?!!

Her halükarda biz, bugün; bu oportünistler için dün söylediğimiz bir sözü tekrarlamakla yetinelim:

"Bütün oportünistler, birleşin!"

BİLİNEN TEZLER!

• TKP/ML(H), 5. Kongresinde üzerinde durduğu şeylerden birisinin de kadın sorunu olduğunu öğreniyoruz. *"Hareketimiz, bu dönemde 1. Komünist Kadınlar Konferansını da topladı. İşçi ve emekçi kadın kitleleri arasında çalışmamızın yoğunlaşması, Emekçi kadınlar kurultayı ile sonuçlandı."* deniliyor. Ne diyelim! Her isteyenin kendisini istediği gibi lanse etme özgürlüğü var! Ancak, önemli olan, örgütlerin kendini istediği ve işine geldiği gibi göstermesi değil; gerçek durumun kavranmasıdır. Geçen sayımızda, TKP/ML(H)'nin 1. Kadınlar Konferansı'nın eleştirisini dergimiz sayfalarında yapmış; TKP/ML(H)'nin, geçmişe dönük değerlendirmelerinde kadınların sırtından erkek-şovenisti yüzlerini gözlerden gizlemeye çalıştığını, erkek-şovenisti pozisyonlarını "1. Komünist Kadınlar Konferansı"nda da sürdürdüğünü; Komünist Kadın Hareketi'ne ilişkin görüşlerinin teoride yanlış, pratikte küçümseme tavrı olduğunu; kısaca diğer bir dizi sorunda olduğu gibi kadın sorununda da bir yığın yanlışları savunduğunu ortaya koymuştuk. İşte Kongre'nin lanse ettiği "1. Komünist Kadınlar Konferansı"nın "komünistliği" bu temeller üzerinde yükselen bir komünistliktir; erkek şovenisti pozisyonlarda ısrarın sürdüğü bir "komünistliktir". Kongrenin övdüğü çalışmalardan birisi olan Emekçi Kadınlar Kurultayı konusunda da durum aynıdır. Bu konudaki gelişmeleri de okuyucularımız yakından biliyor. EKK'nin toplanma, amaç ve sonuçlarını yer yer okuyucuya iletmiş ve EKK'nin tekkeci-oportünist tavırların sergilendiği bir toplantı olduğunu, amacına ulaşmadığını, işçi ve emekçi kadınlara somut perspektifler sunulmadığını, kadın sorununda hakim olan yanlışlara karşı mücadele yürütülmediğini, vb. belirtmiştik. Bu gerçekliği tersyüz edip EKK'yi "komünist faaliyetin başarısı" olarak savunanlar, küçük tekkelerine kapanıp duvarları dışındaki dünyayı göremeyen dervişlerdir; dar grup çıkarcı zihniyetlerini alımlı-çalımlı sözlerle satıp, parsa toplamaya çalışan ve aslında son tahlilde kendisini aldatanlardır.

• Kadın sorunundaki tavrın benzeri bir tavır; devrimci ve anti-faşistlerin eylem birliği konusunda takınılmıştır. Bu konuda, TKP/ML(H), ilkesizliğinin ve faydacılığının üzerini kapama temelinde, en büyük payı kendisine çıkarmaktadır. Devrimci Demokratik Güç Birliği (DDGB)'nin oluşturulması; bunun somut bir örneğidir; Kongreye göre. Bu konuda da Bolşevik Partizan okuyucuları, DDGB'nin niteliği ve işlevi hakkında bilgi sahibidir. Bu güç birliğinin ortaya çıkmasında; "devrimci ve anti-faşistlerin güçlerini toparlama" lafızları ardında, katılan her bir örgütün kendi faydacı yaklaşımlarını açıkça sergilemekten kaçınmadığı bilinen bir durumdur. Bu durum, birliğin çıkıştaki temel platformunda reformizmi savunduğu ve burjuva demokrasisinin çerçevesini aşmayan bir platform temelinde kurulduğu gerçeği ile birleştirildiğinde daha da vahimleşmektedir. Kaldı ki DDGB eğer bir kazanımsa, o kazanımın TKP/ML(H)'ne değil, PKK'ya ait olduğu da TKP/ML(H)'nin üzerini örtmeye çalıştığı bir gerçektir.

• Reformist ve ilkesiz tavır kendisini işçi sınıfına yaklaşımda çok daha açık bir biçimde göstermektedir. Kongre'ye göre, TKP/ML(H); bir dizi alanda işçi hareketinin önderliğini yürütmüştür. İlkesizlik, kendisini bu noktada, varolan gücünü abartan bir yaklaşımla ortaya koymaktadır. Geçerken, Kongrenin bu subjektif tavrının, TKP/ML(H)'nin genel hastalığı olarak yayın organlarında hemen her zaman yinelendiğini de belirtelim.

•••

Kısaca değinmeye çalıştığımız bu ve benzeri noktalarda, TKP/ML(H); oportünist yapısına uygun olarak; kongresinde oportünist hattında yürümeye devam etmiştir. TKP/ML(H)'nin oportünist cephesinde değişen birşey yoktur!

BİR TKP/ML(H) 5. KONGRE TANITMA TOPLANTISINDAN İZLENİMLER...

TKP/ML(H)'nin 5. Kongresi'nin ta

nıtma toplantıları çeşitli yerlerde yapıldı. Bu toplantılardan birisi de 16 Ekim 1993 tarihinde, Almanya'nın Köln kentinde gerçekleşti. Toplantıya Bolşevik Partizan taraftarları da katıldılar ve kendilerine verilen süre içinde görüşlerini kısaca aktardılar.

Saygı duruşu ve açış konuşmasından sonra, Kongre kararları üzerine TKP/ML(H) adına bir kişi bilgi verdi. Konuşmacı, yaklaşık ikibuçuk saat tek rarlarla süren konuşmasında; yukarıda bazı noktalarını öne çıkardığımız bildirideki kararlar yanında, bazı diğer konulara da değindi.

"Kongrelerinin ağır faşizm koşullarında "ülkede" gerçekleştirildiğini" vurgulamaya çalışan konuşmacı (ki oportünist cephenin kongrelerini özellikle ülkede yapmalarını üstüne basa basa vurgulamaları, sanki ülkenin sorunlarına çok daha fazla özen gösteriyorlarmış imajı yaratmak içindir ve ama doğru bir yaklaşım değildir! Önemli olan kongrenin nerede yapıldığı değil, alınan kararların içeriği ve ne kadar uygulandığıdır!); bu kongrede teorik sorunları değil, daha çok pratik sorunları tartıştıklarını belirtti. Kongrenin gündem maddelerinin öncelikle; birinci olarak; 4. Konferans'tan bu yana geçen iki yıllık süre için Merkez Komitesi'nin sunduğu Çalışma Raporu olumlu ve olumsuz yanlarıyla tartışılmasının; ikinci olarak "komünistlerin birliği"nin, üçüncü olarak "kitle çizgisi"nin (ancak bütünü değil, sadece devrimci şiddet sorunu; ordunun örgütlenmesi vs.), dördüncü olarak Kürdistan'ın statüsüne ilişkin sömürge mi, ezilen bağımlı ulus mu sorununun (ki bu sorun zaman darlığından dolayı çıkarılmış, yerine Kürdistan'daki pratik sorunlar üzerine tartışma konmuş) tartışılması olduğu anlatıldı.

Konuşmacı; "yeni dünya düzeni"nin teşhiri sorununda 4. Konferansın almış olduğu karar doğrultusunda legalizme ve tasfiyeciliğe karşı ülke somutunda mücadele yürüttüklerini; bunu Seçenek'in 9 ve 10. sayılarında TKEP ve Kurtuluş eleştirisi ile; Devrimci Yol'u eleştirerek yaptıklarını; Devrimci Yol'un reformizme kayacağını önceden gördüklerini ve bu konuda ne derece haklı olduklarını; legalizm konusunda ise, komünist olarak değerlendirdikleri "TDKP'li yoldaşlarının" legal parti kurma anlayışlarına karşı mücadele ettiklerini uzun uzun anlatmaya çalıştı. Konuşmacı birlik sorunu bağlamında TDKP ve TİKB'nin "komünistlerin birliğine" karşı sekter tutumlarına yeterli müdahaleci olamadıklarını, önümüzdeki dönem bunlara somut çağrı yapıp "ya gelin birlik olalım, ya da açık tavır takının" diyeceklerini, ve tartışmaları daha da yoğunlaştıracaklarını belirtti. Birlik sorununda bir diğer önemli nokta ise; "TKİH'li yoldaşlarının", hareketin geç miş değerlendirmesini hep sorun olarak ortaya koyduklarını, kendilerinin bunu birleşmenin önünde bir engel olarak görmediklerini söyledi.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi konusunda ise; bu mücadelenin öncü gücü olan PKK hakkında tek laf etmeyen konuşmacı konuşmasının önemli bir bölümünü "Türkiye devrimi" genellemesiyle geçiştirdi; yer yer de "Kürdistan" isimlendirmesi yaptı.

DDGB bağlamında ise konuşmacı; kendi konumlarını abartarak; DDGB'ye katılan örgütlerin aslında sağa kaymaya başladıklarını, ancak TKP/ML (H)'nin PKK'nın çağrısına olumlu yanıt vererek bu kaymayı durdurduğunu ve onları sola çektiğini; bunun teori ve pratik çalışmalarının uyumlu-olumlu bir örneği olduğunu ekleyerek bazılarının yalnızca "laf kalabalığı" yaptığını söyledi.

Yayın siyaseti bağlamında "çok olumlu" gelişmelerin olduğunu, legal yayın organı ve diğer legal yayınların düzenli çıktığını (ki konuşmacı bunların tek tek ismini vererek ne denli "illegal" olduklarını örnekledi! Biz burada söylenenleri yazmayı hiç olmazsa kendi sorumluluğumuz açısından gereksiz görüyoruz!) ve fakat TKP/ML (H)'nin merkez yayın organı olan "İleri"nin, polisten yedikleri darbe sonucu '92 yılında yayınına bir yıllık bir ara verdiğini belirtti.

Görüş ayrılıkları bağlamında konuşmacı, Partizan"ın tutumunu eleştirerek, kendilerinin görüş ayrılıklarını örgüt tabanında tartışıp "demokratik bir tutum gösterdiklerini" vurgulamaya çalıştı.

"Kadınlara zor kullanıma karşı dev rimci tutum alınır" şeklindeki konuşmacının aktardığı Kongre kararının, ne anlama geldiği ve içeriğinin nasıl doldurulacağı muğlak olarak bırakıldı, bu konuda sorulan soruya da açık bir yanıt verilmedi.

Sorular bölümünde, özellikle "komünistlerin birliği" üzerine sorular yanında, "Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve seksiyon örgütlenmesi, bundan ne anladıkları", vb. sorular ağırlıktaydı.

Sorulardan sonra örgüt adına konuşmalara geçildi. Bolşeviklerin dışında örgüt olarak kimsenin söz hakkı almadığı toplantıda Bolşevik Partizan adına konuşan yoldaş özetle şunları söyledi:

"Biz, bu arkadaşların "komünistlerin birliği" sorunu bağlamında, "komünist" olarak değerlendirdikleri ile kendileri arasında hiçbir farklılığın bulunmadığını, kendilerinin de, "komünist kardeşlerinin" de reformizm batağında olduklarını belirtmiştik. Bunun en son örnekleri; DDGB platformunun ve yine Sivas Katliamını protesto bağlamında çıkarılan bir bildirinin Türk ve Alman "sosyal-demokratları" ve Alevicilerle birlikte imzalamalarında görülmüştür.

Bunları birleştiren esas mantık AEP savunuculuğudur. Bu oportünist cephenin de TKP/ML'nin iki kanadı gibi "birleşmesi" biz komünistler açısından –bunlarla tek tek uğraşmaktansa hepsi ile toptan uğraşmak açısından– işimizi kolaylaştıracağı için olumlu olacaktır.

"TKİH'in "birleşmek için gelin önce kendi geçmişinizi komünist olarak değerlendirmekten vazgeçin" temelindeki eleştirisi kendi içinde tutarlı bir eleştiridir. TKP/ML(H)'nin bir taraftan Mao Zedung, Çin devrimi ve Kültür devrimi hakkında revizyonist ve küçük burjuva değerlendirmesi yaparken; geçmişi konusunda İbrahim Kaypakkaya'yı komünist olarak değerlendirmesinin bir mantığı olamaz. İbrahim Kaypakkaya'nın teorik görüşlerinin temeli bunlara dayanmaktadır. Bu arkadaşlar aslında, İbrahim Kaypakkaya'yı değil; onun şapkasını savunmaktadırlar. Mao Zedung'a küçük burjuva, Kültür Devrimi'ne saray darbesi deme ve ama İbrahim Kaypakkaya'yı komünist olarak değerlendirme marifetini ancak bu oportünistler gösterebilir. Kendilerinin İbrahim Kaypakkaya'nın sürdürücüleri olduklarını iddia eden bunlar, İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğunun bir parti değil bir hareket olduğunu iddia ediyorlar. İbrahim Kaypakkaya ne idüğü belirsiz bir hareket değil, komünist bir parti kurduğunu açıkça ilan etmişti. Hele hele oportünistlerin birliği ile oluşacak bir parti anlayışı İbrahim Kaypakkaya'nın anlayışı hiç değildi, olamazdı da... Çünkü İbrahim Kaypakkaya bir Marksist-Leninist önderdi, oportünist değil!

"Kürdistan'la ilgili arkadaş çok genel laflar etti. Bu genellik Kongre bildirisinde de kendisini göstermektedir. Şöyle denmektedir bildiride; "TKP/ML Hareketi, kuruluşundan bu yana hep Kürt halkının yanında olmuş, ve ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı da içinde olmak üzere onun tüm haklarını savunmuştur." Burada birden fazla problem vardır. Birincisi Kürt ulusunun mücadelesi değil, "Kürt hal kı"ndan bahsedilmekte, ulus ile halk birbirine karıştırılmaktadır. Ki bu ayrım özünde ulusal sorunun temelinin kavranamamasının bir ürünüdür. İkinci olarak bildiride "ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı da ***içinde olmak üzere*** tüm haklarını savunmuştur"

denilen yerde; sanki bir ulusun ***tüm hakları*** o ulusun devlet kurma hakkının dışında imiş gibi gösterilmektedir. Bilindiği üzere, bu konu, ustaların dikkatle üzerinde durdukları temel bir sorundur. Ayrı devlet kurma hakkı, bütün hakları kendi içinde barındırır. Ne TKP/ML(H)'nin kamuoyuna yayınladığı bildirgesinde, ne de şimdi burada yapılan konuşmada, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı berrak bir şekilde formüle edilmemiştir!

Yine gerek Kongre bildirisinde, gerek bugünkü konuşmada, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin andaki öncü gücü olan PKK hakkında tek kelime laf edilmemesi ilginç değil midir?"

Bolşevik Partizan adına konuşan yoldaş konuşması içinde bazı yan sorunlara da zaman azlığından kısaca değindi. Genel grev çağrısı konusunda Bolşevik Partizan temsilcisi, "Bu arkadaşlar bol bol genel grev çağrısı yapıyorlar. Bu konuda defalarca eleştirmemize rağmen sanki hiçbir şey yokmuş gibi hareket etmekte; Lenin'in genel grev silahı ile oynanamayacağı görüşünü hatırlatmamıza rağmen bunu ciddiye almamaktadırlar. Bu arkadaşlar çok genel grev lafı ile işçi sınıfının çıkarlarını daha fazla savunduklarını mı düşünüyorlar?" dedi.

Toparlayıcı konuşmayı yapan TKP/ML(H) temsilcisi, söylediği şeyleri yineledi. Bazı sorulara verdiği yanıtlarda konuşmacı, "DDGB platformunun Bolşevik Partizan'ın ve Ekim'in platformundan daha ileri olduğunu", Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi bağlamında "Biji Kürdistan" şiarının "Kürt halk yığınlarının ayrılıp kendi devletini kurmasının ifadesi olduğunu"; "Seksiyondan siyasi-ideolojik alanda merkezi partiye bağlı örgütsel alanda özerk bir yapılanma değil, her alanda merkezi partiye bağlı bir örgütlenmeyi" anladıklarını; "PKK'yi Kürt küçük burjuva milliyetçiliğini savunan milliyetçi-reformcu bir hareket olarak" gördüklerini; "Genel greve bugünden gerçekleşecek birşey olarak bakmadıklarını ama bugünden propagandasının da yapılması gerektiğini"; vs. belirtti. Konuşmacı "birlik konusunda verdiği bir yanıtta; "TKİH ile Hareket'in biraraya gelerek birlik kongresini toparlayacağını; buradan çıkacak sonuçların herkesi bağlayacağını; İbrahim Kaypakkaya'ya küçük burjuva da denilse ona uyulacağını, böyle bir tespitin birliğin önünde engel olmayacağını" sözlerine ekledi.

Sorulara verilen yanıtlardan sonra toplantı bitti. Bu toplantı bize, bir kez daha oportünizm cephesinde değişen birşeyin olmadığını gösterdi.

Ekim sonu 1993 ●

TKP/ML Olağanüstü Parti Konferansı Tanıtma Toplantısı üzerine...

BİR ADIM DAHA GERİYE!

5 Eylül 1993 tarihinde, Almanya'nın Duisburg kentinde, TKP/ML menşeviklerinin iki kanadının birleşmesinden sonra, "Birlik Konferansı" diye de bilinen "Olağanüstü Parti Konferansı"nın tanıtma toplantısı yapıldı.

Bu toplantıya katılım yaklaşık 300 kişi civarında idi. Katılanların büyük çoğunluğunu erkekler oluşturuyordu. Kadınların katılımı çok azdı. Biz, Bolşevik Partizan taraftarları olarak, bu toplantıya katıldık.

Toplantı her zaman olduğu gibi gecikmeyle başladı. Divan açılışı yaptı ve saygı duruşundan sonra sözü tanıtımı yapacak kişiye bıraktı.

Tanıtımcı konuşmasında, "ajitatif" bir şekilde konferanslarında, "Neden Mao Zedung Düşüncesi'nin kaldırılıp, yerine yalnızca "Maoizmin" kabul edildiğini tekrarlaya tekrarlaya anlatmaya çalıştı. Bu anlatmaya çalışma tüm anlatım zamanının dörtte üçü gibi önemli bir bölümünü aldı. Konuşmacı, Mao Zedung Düşüncesi yerine Maoizmi geçirmelerinin nedenlerini şöyle anlattı:

"Bugüne kadar Maoizm yerine, Mao Zedung Düşüncesi'ni kullanmamız bir hata idi. Mao Zedung Düşüncesi olarak savunduğumuz şeyler özü itibarı ile zaten Maoizm idi. İkisinin arasında zaten özde bir fark yoktu. Mao Zedung Düşüncesi kavramı bir eğreti gibi duruyordu. Marksizm-Leninizmin yanına Maoizm daha iyi yakışıyor. Maoizm, Marksizm-Leninizmin bilimsel bir nitel gelişmesidir. Günümüzün sorunları Maoizm olmadan, tek başına Marksizm-Leninizm ile açıklanamaz. Tüm sorunları, ancak Marksizm-Leninizm-Maoizm ile aşabiliriz. Onunla proletaryayı iktidara taşıyabiliriz. Maoizmi savunmayanlar, Marksizm-Leninizm'i savunumazlar. Sosyalizmin sorunları da Maoizm kavranmadığı için tıkanmıştır. Maoizmi kavramayanlar, onu, çağ sorunu ile sınırlayıp, Marksizm-Leninizme sarılma adına Mao Zedung'a saldırmaktadırlar.

"Sosyalizm, kapitalizmin tüm sorunlarını yok edemez. O, komünizmin bir ilk aşamasıdır. Mao Zedung üretici güçler teorisine karşı mücadele etti, Sovyet ve Çin deneyimlerinden yola çıkarak, sosyalizmden hala meta üretimi ve para ekonomisi var olduğu sürece geriye dönüşlerin olabileceğini vurguladı. Mao, bu nedenle, iktidar sorununun henüz çözülmediğini, sosyalizmde sınıfların olacağını, burjuvazinin bizzat partinin içinde olduğunu, bu temelde sınıf mücadelesinin sertleşeceğini gördü. Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni bu yüzden gündeme getirdi ve onlarca kez yapılmasını savundu.

"Mao, parti içinde iki çizgi mücadelesinin irademizden bağımsız olarak varolacağını gördü. Bu yüzden, parti içinde sınıf mücadelesinin süreceğini savundu. Parti içinde, sınıf mücadelesini reddedip, saf monolitik parti anlayışını savunan AEP bu yüzden çöküp gitti.

"Demokratik devrim konusunda, Mao, Marksizm-Leninizme önemli katkılarda bulundu. Eski burjuva demokratik devrimlerin yerine yeni tipte proletarya önderliğindeki devrimi o gündeme getirdi. Halk savaşı stratejisi de O'nun parlak bir katkısıdır. Halk savaşının birinci evresini gerilla savaşı, ikinci evresini stratejik denge dönemi, üçüncü evresini stratejik saldırı dönemi olarak açıkladı. Mao'nun bu ünlü tezi, tüm sömürge ve yarı sömürge ülkelerin halklarına yol gösteriyor.

"Mao, felsefi olarak Marksizm-Leninizmi uç noktasına kadar geliştirdi. O, Stalin ve Engels'in diyalektiği birkaç ilkeye ayırmasını eleştirip diyalektiğin temelinde zıtların birliğinin yattığını gördü. Zıtların birliği göreceli dir. Zıtların mücadelesi temel olamaz. Birarada olmayan şeyler nasıl mücadele eder? Stalin, şeylerin kendi içindeki birliğinden değil, mücadelesinden bahsetti. Mao, Stalin'in bu ve benzeri hatalarını düzelterek, Marksizm-Leninizme nitel katkılarda bulundu."

Mao'nun 100. doğum yıldönümü ve Maoizmin öneminden dolayı bu kadar

uzun anlattığını belirterek, bu konuda birbuçuk saate yakın konuşmuş olan tanıtımcı, diğer konulara geçti.

Parlamentodan yararlanma üzerine, konferansta tartıştıklarını, aslında parlamentodan yararlanmanın ilke değil, taktik bir sorun olduğunu ve fakat "bizim gibi ülkelerde, parlamentodan yararlanmak kısa vadede faydalanmak mümkün değildir. Çünkü, silahlı mücadele her zaman esastır. Marksizm-Leninizm-Maoizm, hiçbir mücadele bi

KAFAMA TAKILAN SORULAR!

GEÇENLERDE elime biri "TKP-ML/MK" imzalı *"Halkımıza duyuru. TKP-ML Olağanüstü Parti Konferansı Marksizm-Leninizm-Maoizmin zaferiyle sonuçlandı!"* başlıklı, hemen arka sayfasında da TKP-ML/MKSB imzalı *"TKP-ML; bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizm yolunda emin adımlarla ilerliyor!"* başlıklı, birbirini tamamlayan iki bildiri geçti. Okuyunca kafama bazı sorular takıldı, bu sorular sizi de ilgilendirebilir düşüncesiyle bu sorulardan siz değerli okuyucuları da haberdar etmeyi gerekli gördüm ve kaleme aldım.

• Bildirinin başında *"TKP-ML'in askeri kolu TİKKO gerillalarının sıkı koruması altında gerçekleştirilen KONFERANSIN alanı TC devletinin "bütün Türkiye'ye hakimiz" demogojisinin de bir balon gibi söndüğünün bir göstergesini oluşturduğu"* söyleniyor. Ben ise TC devletinin *"bütün Türkiye'ye hakimiz"* palavra balonunu 1984 Ağustos'undan beri, PKK'nın söndürmüş olduğunu zannediyordum. Yoksa balonu şişirip tekrar mı patlattınız?

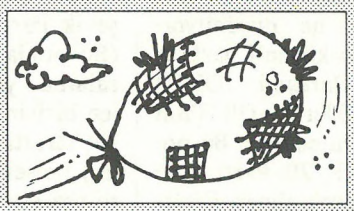

• *"Düşmanın ve bazı anti Marksist-Leninist-Maoist akımların; "bunlar yeniden bölünecek" demagojilerine de şamar vurulmuştur"* deniliyor. Benim bildiğim TKP-ML en son olarak bir önceki Olağan Kongrede bölünmüş ve "Konferans" ve "DABK" olarak ikiye ayrılmıştı. Bu olağan olmayan olağanüstü kongrenin amacı da bu iki kanadı birleştirmekti. Eee şimdi amacı birliği oluşturmak olan kongrede tekrar bölünmek biraz ayıp kaçmaz mı?

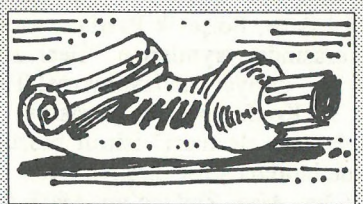

• *"PKK'nın TC devletiyle "ateşkes" ilan etmesi ya da herhangi bir uzlaşmaya gitmesi TKP-ML'yi bağlamadığı gibi böyle bir anlaşma, Kürt ulusuna özgürlük değil zulüm getirecektir"* deniliyor. PKK'nın tek taraflı "ateşkes" ilan etmesi silahları bırakması anlamına mı geliyor? PKK'nın ateşkes ilan etmesinin sizi bağlamaması acaba PKK'yı ne kadar bağlar?

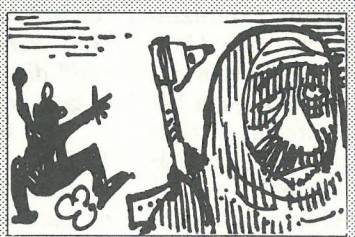

• *"TKP-ML, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etme hakkını kayıtsız koşulsuz savunmaya devam edecektir"* deniliyor, ama yıllardan beri Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik eden PKK'nın yürüttüğü mücadele hakkında herhangi bir tespit yapılmıyor. Yoksa PKK, TKP-ML'nin değerlendirme alanının dışında mı mücadele yürütüyor?

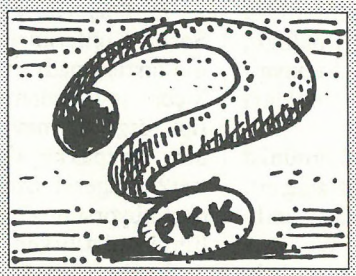

• *"TKP-ML OLAĞANÜSTÜ PARTİ KONFERANSI, Mao Zedung Düşüncesi yerine bundan sonra MAOİZM'i kullanmayı kabul ederek... Marksizm-Leninizmin tek başına dünyayı açıklamaya yetmeyeceğini günümüzün açıklanmasının MAOİZM ile tamamlanacağı anlayışını onaylamıştır."* deniliyor. Günümüzün açıklanmasında yetersiz olan Marksizm-Leninizmde olmayıp da Maoizm'de olan özellikler nelerdir? Bir şeye katkı, o şeyde olmayan şeyi, o şeyin özüne uygun olarak o şeye katmakla olur. Maoizm, Marksizm-Leninizmde olmayan neleri, Marksizm-Leninizmin özüne uygun olarak Marksizm-Leninizme katmıştır? Çağımızın yakıcı sorunlarından olan çevre sorunu, kadın sorunu, ulusal sorun üzerine Mao Zedung'un hangi belli başlı makaleleri vardır? Veya varsa bu konularda Marks, Engels, Lenin, Stalin'in söylediklerinden özde değişik ne söylemiştir?

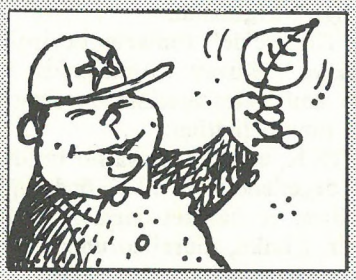

• Ayrıca zaferle sonuçlandığı söylenen konferansınızda, konferansa birleşmek için gelen "DABK" ve "Konferans" kanatları arasındaki, üzerine çok gürültü koparılan görüş ayrılıklarının ne olduğu üzerine bir tek kelime yok! Yoksa tekrar bölünme olur diye görüş ayrılıkları üzerine hiç tartışılmadı mı?

Kafama takılan sorular bu kadar.
Yoksa bu sorular sizi ilgilendirmiyor muydu?

14 Ekim 1993
Bir BP okuyucusu

çimini reddetmez, mutlaklaştırmaz. Bu sorun taktik bir sorundur."

Konferans; parti örgütlerinin durumunu da şöyle değerlendirmiş: Geçici Birleşik Merkez Komitesi (GBMK) "Marksist-Leninist-Maoist bir konumda olarak, çizgiyi savunmasına rağmen, ***pratikte*** çizgiyi yeterince uygulayamamış, sağ oportünist bir hat izlemiştir. TMLGB ve önderliğindeki genç lik çalışması olumlu bulunmuş, askeri kanat, DABK ve YDB çalışmaları yetersiz değerlendirilmiştir. Siyasal alanda dünyada durum değerlendirilmiş, Rus sosyal emperyalizminin çözülmesi ile birlikte ABD emperyalizminin dünya halklarının başdüşmanı olduğu, bunun yanında, Almanya ve Japonya'nın gelişen emperyalist güç oldukları da vurgulanmıştır.

Konferans uluslararası komünist hareketin nicel olarak zayıfladığını, bu alanda kendi üzerlerine düşen fonksiyonu yerine getiremediğini, bu görevi yerine getireceklerini vurguladı. DEH'in tıkanma noktasına geldiğini, buna rağmen bugüne kadar, ayakta kalmasının önemli bir gelişme olmakla birlikte, kendi içinde ideolojik hesaplaşmasını yapamadığını, bu nedenle, kendi iç hesaplaşmasının da gerektiği" vurgulandı.

"Türkiye'de" (onların deyimi ile/ Türkiye - Kuzey Kürdistan'da değil! BN) sınıf mücadelesinin durumu üzerine şunu belirttiler:

"PKK, ulusal burjuva bir örgüt olarak değerlendirildi. PKK önderliğinde yürüyen bu hareket burjuva bir harekettir. Çünkü, ulusal sorunun özü pazar sorunu olduğundan dolayı, PKK önderliğindeki bu hareket de burjuva bir harekettir. Siyasi olarak PKK, giderek reformistleşiyor. PKK silahlı mücadeleyi TC ile masaya oturmak için kullanıyor. PKK'nin TC devleti ile ateşkes ilan etmesi bizi bağlamaz. Eğer, TC PKK'nin ateşkes çağrısına yanaş saydı, Apo bir Doğu Perinçek, PKK de İşçi Partisi olurdu." Bunun dışında, daha önce Kürdistan Bölge Komitesi adlandırmasını kullandıklarını, konferansın bunu kaldırdığını, bunun yerine bölgelere göre örgütlenmeyi getirdiklerini, bu, Amed BK, Dersim BK, vs. şeklindedir. Eski adlandırmaların yanlış olduğundan değil, ihtiyaca cevap vermediğinden dolayı değiştirdiklerini belirttiler.

Tanıtımcının bu konuşmasından sonra otuz dakika ara verildi ve sorular bölümüne geçildi.

Şu sorular soruldu. Bir Bolşevik Partizan taraftarı: 1. soru: Saf, monolitik parti anlayışından dolayı AEP'in çöktüğü söylendi, buna karşı mücadele ettiği söylenen ÇKP neden Mao'nun ölümü ile birlikte çöktü? 2. Soru: Halk savaşını üç aşamaya ayırdınız. 1972'den bu yana 1. aşama olan gerilla savaşı veriyorsunuz, 2. aşamaya ne zaman geçebileceksiniz, bunun belirli bir sürecini tespit ettiniz mi? 3.Soru: Parlamentodan faydalanılabilinir, tüm mücadele biçimleri taktiktir dediniz. Bir mücadele biçimi olan halk savaşı neden stratejik oluyor? 4. Soru: Partinizin yeniden örgütlenmesi hangi ilke ve koşullara göre yapılıyor? Siyasi ve askeri örgütlenme biçimleri sizce aynı koşullarla mı oluşur? Ulusal ve kültürel özellikler siyasi örgütlenmede belirleyici bir rol oynamıyor mu?

2. Bolşevik Partizan taraftarı: 1. Soru: Konferansınızda kadın sorunu hiç tartışılmadı mı? Çünkü bu konuda hiçbir şey söylenmedi. 2.Soru: DABK tipi örgütlenmeyi kaldırmakla İbrahim Kaypakkaya'ya karşı çıkılmıyor mu? Bölgesel özerklik konusunda ne düşünüyorsunuz? 3. Soru: Felsefe bölümü anlatılırken, Mao'nun Engels'in de hatasını aştığı söyleniyor. Engels'e getirilen bu eleştiriyi, Lenin, "Halkın Dostları Kimlerdir? Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırlar?" adlı eserinde bir Rus Narodnik olan Mihaylovsky'ye karşı polemik içinde geri çevirir. Bu konuda ne düşünüyorsunuz? TKP/ML ve o kökenli partiler Dünya Komünist Hareketi (DKH) içerisinde 63 polemiklerini DKH'nin platformu olarak kabul ederler. Bu polemikler de 1956 SBKP, 20. Parti Kongresi'nden sonra kaleme alınan Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Deneyimleri adlı iki yazıda olduğu gibi savunulur. Aynı polemikler içinde 57-60 Deklarasyonları da DKH'nin platformu olarak savunulur. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Bir eski Partizan taraftarı: 1. Soru: TKP/ML daha önce Peru Komünist Partisi'ni Maoizm konusunda eleştirdi. Şimdi onun çizgisine mi geldi? 2. Soru: İşçi Köylü Kurtuluşu altı aydır çıkmıyor, tatil mi edildi? Yoksa legal dergilere ve legalizme mi kaydınız? Çünkü onlar düzenli çıkıyor. 3. Soru: Bizde illegalizm esastır, yoksa hiçbir mücadele biçimini reddetmediğiniz için mi böyle oldu? Legalde önderliğinizde çıkan bir dergi son sayıda burada sizin tersinize Stalinizmi savunuyor, bugün hangi çizgi esastır? 4. Soru: Beş ustanın nitel katkıları tartışılıyor. Oysa üç usta yalnızca Marksizmi Leninizmi nitel geliştirmişler. Bu yanlışlık Maoizmi yeni savunmuş olmanızdan mı geliyor? 5. Soru: Birlik komisyonu kurulmuştu, bu ayrılık sürecini tartışacaktı. Oysa konferansta bu hiç tartışılmamış, bunun nedeni nedir?

Bir TKP/ML Hareketi taraftarı: 1. Soru: 1909 Çin devrimine Mao Zedung çeşitli sınıfların önderliğini savunuyor, sizce kim önderlik etti? 2. Soru: Sömürücü sınıflarla sosyalizm kurulur mu? 3. Soru: Demokratik devrim teorisi sadece Mao Zedung'a mı aittir?

3. Bolşevik Partizan taraftarı: 1. Soru: Yöntem en önemli Marksist-Leninist ilkelerden biridir. Mao neden Stalin'i ölümünden önce değil de, 20. Parti Kongresi'nden sonra eleştirdi? Bu doğru muydu? 2. Soru: Lenin ile Stalin arasında herhangi bir ilkesel siyasi görüş ayrılığı var mıdır? Neden bu eleştirileri Lenin'e de yöneltmiyorsunuz?

Bir TKP/ML taraftarı: 1. Soru: İbrahim Kaypakkaya toprak devrimi için beş gerilla ve çalışma bölgesi tespit etmişti, ama açılımcılar olarak bilinenler hep başka bölgeleri savunmuşlardır. Karadenize açılma ile İbrahim Kaypakkaya'nın bölge tespitleri çelişmiyor mu? 2. Soru: Toprak sorunu Kürdistan'da mı, yoksa Karadeniz'de mi esastır? 3. Soru: Karadeniz'e kaymak bilinçli bir tercih mi, yoksa Kürdistan sorunlarına çözüm getirememekten midir?

Sorulardan sonra örgüt adına konuşma yapacaklar soruldu. Bir tek Bolşevik Partizan adına bir yoldaş çıktı. (Bu arada devrimcilere küfür ve karalama yaptığı halde söz hakkı verilen birisini protesto ettikleri için Hareket taraftarları toplantıyı terketmişlerdi.) Bolşevik Partizan dışında hiç kimse söz almadığı halde 15 dakikalık bir konuşma süresi tanıdılar. Bu zaman dilimi içinde Bolşevik Partizan adına konuşan yoldaş şu görüşleri savundu:

"Bizim utangaç Maocular, nihayet yüzlerindeki utanma zarını yırtıp attılar. Ve artık, açıktan açığa Maoizmi savunmaya başladılar. Tabii bu konuda o zamanlar kendilerini uyaranların da olduğunu "es" geçerek... Biz bundan beş yıl önce, Bolşevik Partizan yayınları arasında yayınlanan "İleri adım yok! Hep geriye! Revizyonizme! TKP/ML 3. Konferansının çizgisinin ve kararlarının eleştirisi" isimli broşürümüzde bunları şöyle eleştirmiştik:

"Eğer Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmi ilerlettiği noktalar "Mao Zedung Düşüncesi" denmesine hak veriyorsa; eğer "Mao Zedung Düşüncesi" olmadan "proletarya diktatörlüğü" mümkün değilse, vb.; o zaman neden "cesur" Maocuların yaptığı gibi "Maoizm" demiyor da "Mao Zedung Düşüncesi" diyorsunuz? Neden, Maocu lafları satır aralarına sıkıştırılıyor?

"Bu konuda Peru KP gibileri ve TKP/ML içindeki "Maocular" gibileri gerçekte kendi içlerinde utangaç Maocu olan III. Konferansçı menşeviklerden çok daha tutarlıdır! Oportünizmi daha tutarlı savunma anlamında tutarlı

tabii!" (age. sf. 238)

Bunların Maoizminin Marksizm-Leninizmin nasıl bir nitel sıçraması olduğu konusunda bize verilen onbeş dakikalık kısa süre içerisinde kısa tezler halinde tavır takınacağız. Kısa tezler halinde diyoruz, çünkü bu "katkılar" yeni olan "katkılar" değil. bizim tarafımızdan detaylı olarak eleştirilen ve halen cevap bekleyen revizyonist görüşlerdir. Biz burda önce, Mao Zedung Düşüncesi'nin tarihi geçmişine bir bakalım:

Mao Zedung Düşüncesi, ilk defa 1945 yılının 1. yarısında ÇKP 7. Kongresi'nin ön hazırlığı sırasında ortaya atılmıştı. Liu Şao Çi; 7. Kongre'ye sunduğu "Parti Üzerine" adlı raporunda bu kavramı ortaya atar. Kongrede yeni bir tüzük kabul edilir. Tüzüğün en önemli özelliklerinden biri, tüzüğün başlangıç bölümünde "Partinin tüm çalışmasını yönlendirenin "Mao Zedung Düşüncesi" olduğunun belirtilmesidir. Bu kongreye Liu Şao Çi "Parti üzerine" adlı bir rapor sunar. Bu raporda bir dizi şeyin yanında şöyle denir:

"Parti tüzüğümüzün başında bulunan programda, Mao Zedung Düşüncesi'nin partimizin tüm çalışmasını yönlendirdiği tespit edilmektedir. Tüzüğün içinde ise, her parti üyesi için Marksizm-Leninizmin ve Mao Zedung Düşüncelerinin esaslarını kavramak için çaba sarfetme yükümlülüğü getirilmektedir. Bu Parti Kongremizde yeniden formüle edilen Parti Tüzüğümüzün en önemli tarihi özelliklerinden biri budur."

Liu Şao Çi, bu tespitleri yaptıktan sonra diğer şeylerin yanında Mao Zedung Düşüncesi'den ne anladığını şöyle formüle etmektedir.

"... Ve bu teori, Mao Zedung Düşünceleridir. Mao Zedung'un Çin tarihi, toplumu ve devrimi hakkındaki teorisidir. Mao Zedung Düşüncesi, Marksist-Leninist teoriyi Çin Devirimi'nin pratiği ile birleştirmektedir. O, Çin komünizmidir, Çin Marksizmidir." (Alıntılar için bkz. "Mao Zedung ve Çin Devrimi, Dönüşüm Yay., Sf. 108, abç)

Burada, ÇKP 7. Kongresinde açık bir biçimde, "Marksizmin Çinlileştirilmesi", "Çin Marksizmi", "Çin Komünizmi" şeklinde Marksizm-Leninizmden sapan görüşler savunulmuştur.

ÇKP adına Liu Şao Çi bunları savunurken, aynı dönemde, Yugoslavya'da, Tito revizyonizmi de "Yugoslavya'ya özgü sosyalizm" maskesi altında Marksizm-Leninizme ihanet ederek emperyalizme satıldı. Bu görüşlerinden dolayı, Tito revizyonistleri o dönem sürekli eleştirilmelerine rağmen, görüşlerinde geri adım atmadılar, bunun üzerine Kominform'un kararı ile DKH içinden atıldılar. Aynı dönem, emperyalist burjuvazi içinde Çin Halk Cumhuriyeti'nin "Tito'yu izleyeceği" beklentileri gelişmişti. Daha sonra Mao Zedung da "On Büyük İlişki" adlı yazısında herhangi bir kaynak göstermeden, Stalin'in ÇKP'nin zaferinin Tito tipi bir zafer olduğundan kuşku duyduğunu savunmuştur. Burada, ÇKP içerisinde o dönem savunulan bu milliyetçi görüşler, gözönünde bulundurulduğunda eleştirilecek olan Stalin değil, ÇKP'nin 7. Kongresinin bu konudaki kararıdır.

1950'lerden itibaren Mao Zedung Düşüncesi, ÇKP belgelerinde geniş bir şekilde propaganda edilmez. SBKP 20. Parti Kongresi'nden sonra, Eylül 1956'dan sonra yapılan ve geniş çapta SBKP 20. Parti Kongresi'nin propagandasını yapan ÇKP'nin 8. Kongresi'nde yeni bir tüzük kabul edilir, Mao Zedung Düşüncesi bu tüzükten sessizce çıkartılır. Neden çıkarıldığına dair ne bir gerekçe ne de özeleştiri vardır.

1960'lara kadar ÇKP belgelerinde Mao Zedung Düşüncesi kavramı pek görülmez. 1956-60 dönemi, Liu Şao Çi ve Teng Siao Ping gibi, revizyonistlerin partiye hakim oldukları, dönemdir. 1960'lardan başlayarak ÇKP belgelerinde özellekle Halk Ordusu içinde Mao Zedung Düşüncesi'nin propagandası yeniden başlar.

3 Eylül 1965'de Lin Biao, "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" adlı broşüründe, Mao Zedung Düşüncesi altında, Mao Zedung'un "Halk Savaşı" teorisini dünya devriminin yolu olarak genelleştirir. Lin Biao, Ekim devriminin 50. yıldönümü dolayısı ile yapılan bir kitle gösterisinde şunu vurgular:

"Mao Zedung Marksizm-Leninizmi yepyeni bir zirveye çıkarmıştır. Daima zafer kazanan Mao Zedung Düşüncesi emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin dünya çapında zaferle ilerlediği çağın Marksizmi-Leninizmidir." (Mao Zedung ve Çin Devrimi, Dönüşüm Yayınları, sf. 117'den...)

İşte Kültür Devrimi öncesi, sırası ve sonrasında Mao Zedung Düşüncesi bu içeriklerle savunulmaya başlanır. Marksizm-Leninizm yerine Mao Zedung Düşüncesi propaganda edilir; Marksizm-Leninizmin eskidiği, "Mao Zedung Düşüncesi'nin yeni çağın Marksizm-Leninizmi" olduğu savunulur. ÇKP 9. Kongresi'nde, 8. Kongrede kabul edilen tüzük değiştirilir. 9. Kongrede kabul edilen tüzükte; Mao Zedung Düşüncesi tekrar tüzüğe geçer ve savunu yukarıda belirttiğimiz gibidir.

ÇKP'nin 10. Kongresi, 9. Kongrenin çağ konusundaki görüşünü tekrar sessizce ve hiçbir özeleştiri ve gerekçe göstermeden geri çeker. Bu kongrede Leninizmin eskimediği propaganda edilse de ÇKP'nin 9. Kongre çizgisi de tasdik edilmiştir.

1973'te yapılan ÇKP 10. Parti Kongresi'nde karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi" (ÜDT) esas olarak savunulmuştur. Teng Siao Ping, 1974'te Birleşmiş Milletler'de ÇKP adına bu teoriyi savunur. Biz burada birkez daha Mao Zedung'da ne ÜDT'ni savunduğuna dair, ne de bu karşı-devrimci teoriye karşı mücadele yürüttüğüne dair bir belgenin olmadığını söylüyoruz. Bu arkadaşları Mao Zedung Düşüncesi'nin tarihi geçmişi ile ilgili savunulan bu görüşlerle ilgili tavır takınmaya çağırıyoruz.

Arkadaşların, Mao Zedung'un sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesi konusundaki katkı olarak burada savunmaya çalıştıklarına karşı söyleyeceklerimiz ise şöyle:

Önce şunu belirtmemizde fayda var. Ne Mao'nun, ne de ÇKP'nin, Stalin yoldaş ölene ve SBKP 20. Parti Kongresi'ne kadar, ne Stalin'e ne de Stalin yoldaş önderliğindeki sosyalizm

BOLŞEVİK PARTİZAN

İLERİ ADIM YOK!
HEP GERİYE!
REVİZYONİZME!
TKP/ML 3. KONFERANSININ ÇİZGİSİNİN VE KARARLARININ ELEŞTİRİSİ

Hâlâ yanıt bekliyor!

inşası deneyimlerine tek bir kelime açık eleştirileri yoktur. Eleştiriler, Kruşçev revizyonistlerinin eleştirileri ile Stalin'e getirilen eleştirilerdir.

Bu arkadaşlar Marksizm-Leninizmin sınıf kavramını da revize etmektedirler. Marksizm-Leninizm'de sınıf; "tarihi olarak belirlenmiş üretimdeki yerlerine, üretim araçları ile ilişkilerine göre belirlenir.

Bu arkadaşlar ise, sınıfı, ideolojik kavrama indirgeyerek idealist bir yaklaşım sergilemektedirler.

Stalin yoldaş, Marksist-Leninist sınıf anlayışından yola çıkarak, sosyalizmin inşası döneminde, bunu usta bir şekilde uygulamıştır. O, burjuvaziyi, kentte ve kırda, sınıf olarak, ortadan kaldırıktan sonra, milyonlarca küçük meta üreticilerinin hala varlığını sürdürdüğünü söyleyerek, genelde sınıfların değil, sömürücü sınıfların ortadan kaldırıldığını söylemiştir. Stalin döneminde de Sovyetler Birliği'nde sömürücü sınıflar ortadan kaldırıldıktan sonra, sınıf mücadelesinin ortadan kalkmasını, devletin gereksiz hale geldiğini savunanlar var. Stalin bu anti-Marksist-Leninist görüşleri mahkum etmiş, 17. PK'ne sunduğu raporda, sınıf mücadelesinin değil yumuşatılması, tersine sertleştirilmesini savunmuştur.

Stalin'in sosyalizmde sınıf mücadelesinin sürdürülmesi ve sertleştirilmesi tavrı, daha sonra, SBKP 20. PK'nde açık olarak eleştirilmiş, bu eleştiriyi ÇKP de Kongrenin hemen ertesinde savunmuştur. ÇKP, "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Deneyimleri Üzerine Biraz Daha" adlı makalesinde, Kruşçev revizyonistlerinin Stalin'e getirdikleri eleştirileri de onaylayarak şöyle demektedir:

"Stalin'in yaptığı gibi, sınıfların ortadan kaldırılmasından sonra, sınıf mücadelesinin kızışacağı vurgulanmamalıydı. Bunun sonucu sosyalist demokrasinin sağlıklı gelişmesinin engellenmesi oldu. Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Stalin'in bu konudaki hatalarını kararlılıkla düzeltirken, tamamen haklıdır." (Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Deneyimleri, İnter Yayınları, sf. 61)

Kruşçev revizyonistleri de, ÇKP de, sınıf mücadelesini bizzat sınıfların varlığına bağlayarak, sosyalist devletin sınıfsal karakterini revize etmişlerdir. Eğer bu alanda Mao'nun bir katkısından bahsedilecekse, bu "katkı", Kruşçev revizyonistlerinin "katkısı"dır!... Daha sonra Kruşçev revizyonistleri bu teorileri ile sınıf mücadelesini tasfiye ederken; ÇKP ve Mao Zedung Düşüncesi, sınıf mücadelesini sosyalizmde sınıfların varlığına bağlayarak sürdürülmesini savunmaya başlamışlardır.

Bolşeviklerin, bu konudaki görüşleri berraktır:

"Sınıf mücadelesi siyasi, iktisadi, ideolojik alanları kapsayan çok yönlü bir mücadeledir. Bu mücadelede proletarya ilk etapta siyasi iktidarı ele geçirmek için mücadele eder. Bu mücadele, burjuvazinin devletini parçalamak, proletarya diktatörlüğünü kurmak için (ülkenin şartlarına göre, proletarya diktatörlüğüne geçiş için, proletarya önderliğinde halk iktidarı da olabilir) siyasi devrim mücadelesidir. Proletarya siyasi iktidarı ele geçirdikten sonra, sosyalizmi inşa mücadelesine girişir. Bu dönemde burjuvazinin tümü ile mülksüzleştirilmesi; üretim araçları mülkiyetinin kamu mülkiyetine dönüştürülmesi mücadelesi ağırlık kazanır. Burjuvazinin tümüyle mülksüzleştirilmesinden sonra, burjuvazinin sınıf olarak varlığı ortadan kalkar. Ancak burjuvazinin ekonomik alanda yok edilmesi, sınıf olarak yokedilmesi; devrimin bittiği, sınıf mücadelesinin yavaşlatılması gerektiği anlamına gelmez. Hayır. Sınıf mücadelesi yine sürecektir. Burjuvazi sınıf olarak varlığını sürdürdüğü için değil; burjuva düşünceleri insanların kafasında varlığını sürdürdüğü için sürdürecektir." (İleri Adım Yok! Hep geriye! Revizyonizme!, Bolşevik Partizan yayınları, sf. 184)

Felsefi olarak getirilen eleştirilerle ilgili söyleyeceğimiz şunlar:

Stalin'e getirilen felsefi eleştiriler ile ilgili olarak, Stalin, diyalektiğin birinci özelliği olarak şeylerin iç çelişkilerinden, her varlığın kendi içindeki çelişmelerden değil; doğada ve toplumda varolan *şeyler arasındaki* ilişkiden sözeder. Yine Stalin, diyalektiğin dördüncü özelliğinde şeylerin iç ilişkilerini ele alır. Eğer, çelişmeler birşeyin kendi içinde ise, o zaman onların birliği, bir şey içinde birlikte varlığı söz konusudur. "Birlik" sözcüğünü arayıp da bulamadığı zaman "Stalin bu meseleyi kavramamıştır" demek bu eleştiriyi getirenlerin felsefeden birşey anlamadıklarını ortaya koyar.

Stalin'de eleştirilen felsefi görüşler, onun denetiminde ve önderliğinde kaleme alınan SBKP/B Tarihi-Kısa Ders içinde de ayrı bir makale olarak yer alır ve Mao 1943'te bu eser hakkındaki görüşünü aktarırken bir eleştiri getirmek bir yana, şu sözlerle onu değerlendirir:

"Ayrıca, Marksizm-Leninizmi incelerken, SBKP/B Tarihi-Kısa Ders esas malzeme olarak kullanılmalıdır. Bu kitap, son yüz yıllık komünist hareketin en iyi sentezi ve özeti, teori ve pratiği birleştirmenin bir örneği, bugüne kadar dünyada yazılmış tek geniş kapsamlı örnektir." (M.Zedung, Cilt III, sf. 23)

Stalin'in ölümünden sonra da Mao Zedung, kendisi ile Stalin arasında ayırım yapar, aralarındaki ilişkinin, "öğrenci-öğretmen ilişkisi" olduğunu vurgular. Mao Zedung'un Stalin hakkında, 1956 SBKP 20. Parti Kongresi'ne kadar, yaklaşımı böyledir. Bundan önce, herhangi bir eleştiriyi kimse bize gösteremez.

Engels'e getirilen eleştiri bağıntısında, söyleyeceklerimiz şunlardır:

Mao Zedung Düşüncesi savunucularına göre Engels; *"dünyayı Hegel'in üçlüleri ile açıklama hatası işlemiş, Mao Zedung Engels'in bu hatasını düzelterek onu aşmıştır!"* Bu suçlama ne yeni, ne de Mao Zedung'a aittir. Bu eleştiriyi ilk getirme onuru (!) daha 1890'larda, Rus Narodniği Mihailovsky'ye aittir. Lenin, bu eleştiriyi, "Halkın Dostları Kimlerdir, Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırlar?" adlı eserinde geri çevirmiştir. Bu arkadaşların aynı eleştirileri, –kendilerine 1989'larda gösterilmesine rağmen– temcit pilavı gibi öne sürmeleri, "biz söyledik doğrudur" oportünist mantığının ürünüdür!

Biz burada, bu ve benzeri eleştirilere cevap verdiğimiz ve menşevik çizgiyi mahkum ettiğimiz "İleri adım yok! Hep Geriye! Revizyonizme!" adlı belgemizin hala cevap beklediğini belirtmek istiyor ve tabandaki tüm arkadaşları bu belgeyi incelemeye çağırıyoruz.

Bir diğer önemli sorun ise şudur:

Bir tarafta "Marksizm-Leninizm-Maoizm, hiçbir mücadele biçimini reddetmez" tezi savunulurken –ve gerçekten de Marksizm-Leninizm hiçbir mücadele biçimini reddetmez!–, diğer taraftan Çin devriminin yolu olan Halk savaşı yolunu tüm sömürge ve yarı-sömürge ülkeler için genelleştirir. Kaldı ki; Mao Zedung'da da böyle bir genelleme yoktur. Mao Zedung, bizzat kendisi böyle genellemelelere, örneğin 1956'da Latin Amerika KP'leri temsilcileri ile yaptığı bir mülakatta olduğu gibi, karşı çıkmıştır. (bunun için bkz., Mao Zedung, Cilt 5, sf. 372)

Böyle bir genelleme, Mao Zedung'da değil ama, "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi"nde, Lin Biao'ya aittir.

•••

Konuşma süresi içinde bunların takındığı bütün herşeye tavır takınmamız imkansızdı. Ancak toplantıdan çıkan sonuç; bu konferansta da İleri adımın olmadığını, TKP/ML'nin gidişinin hep geriye, revizyonizme olduğunu gösteriyor.

Ekim başı 1993

Konferans tanıtma toplantısına katılan bir yoldaş ●

ÖRGÜTÜ GÜÇLENDİRMENİN EN ÖNEMLİ ARAÇLARINDAN BİRİSİ:

Parti yayınlarının dağıtımının genişletilmesi...

KOMÜNİST yayın organlarının temel fonksiyonlarını Lenin, *"kollektif propagandacı, kollektif ajitatör ve kollektif örgütleyici"* olarak tanımlamıştır.

Partimizin tüm yayın organları, en başta merkezi yayın organı ***"Bolşevik Partizan"*** kollektif olarak hazırlanmakta, kollektif çalışmanın ürünleri olarak propaganda, ajitasyon ve örgütleme görevlerine hizmet etmektedirler. Tabii ki, partimizin andaki durumu, görevleri ve çalışma planı doğrultusunda yayın organları daha çok propaganda ağırlıklıdır. Fakat salt propaganda organı değildirler. Yer yer bu organlar ajitasyon görevini de yerine getirmektedirler. Ajitasyon daha çok bildiri, kuşlama vb. üzerinden yapılmaktadır.

Bir bütün olarak yayın faaliyeti örgütlenmeye ve örgütlemeye hizmet etmelidir. Yayın faaliyetimiz genel söylenirse, propaganda, ajitasyon ve örgütleme işlevlerini yerine getirmektedir. Yerine getirmektedir derken, tek başına yayın organlarının yayınlanması ile propaganda, ajitasyon, örgütleme görevlerinin kendiliğinden çözüldüğü anlatılmak istenmemektedir. Yayın organlarının kollektif propagandacı, kollektif ajitatör ve kollektif örgütleyici fonksiyonlarını gerçekten yerine getirebilmesi için, kollektif çarkın en önemli parçasından birisi olan yayın dağıtım ağının ve yayın dağıtıcılarının çarkın öbür dişleri ile uyum içinde çalışması zorunludur.

Eğer basılan yayınlar en hızlı bir biçimde en geniş okuyucu kitlesine ulaştırılmazsa, yayın organları aracılığı ile propagandası ve ajitasyonu yapılan komünist düşünceler mümkün olan en geniş kitlenin kendi malı haline getirilmezse, sonuç itibariyle doğru düşünceler yayın organlarının biriktirildiği yerlerde, en fazla kitap kurtlarının midesini doyurmaya yarayacak, ama hiçbir zaman devrimi örgütlemenin aracı olarak işlev göremeyecektir.

Komünist bir yayın organı, ancak en hızlı bir biçimde, mümkün olan en fazla kitleye ulaştırıldığı ölçüde, kollektif propagandacı, kollektif ajitatör ve kollektif örgütleyici rolünü gerçekten oynayacaktır. Fakat partinin yayın çarkının en zayıf alanı ise, tam da partimizin dışındaki kitle ile bağ kurmanın en önemli araçlarından birisi olan dağıtım alanıdır.

Partimizin on üç yıllık Bolşevik tarihi döneminde, daha önceki dönemin Marksist-Leninist geleneğine dayanarak muazzam bir teorik birikim yaratılmıştır.

İçerden ve dışardan gelen oportünist tehlikelere rağmen, TKP/ML(BOLŞEVİK) komünist çizgisini geliştirmiş yeni unsurlarla zenginleştirmiş, partimizin kadın ve erkek savaşçıları için sömürücülere, onların utangaç yardımcıları oportünist ve revizyonistlere karşı mücadelelerinde başarıyla kullanabilecekleri güçlü bir teorik cephanelik yaratmıştır. Aynı zamanda, komünist çizgimizin denek taşı olan pratik güncel sorunlardaki yanıt ve tavırlarıyla da partimizin silahlarının ve cephaneliğinin mücadelemizde yararlı olup olmayacağı sürekli olarak başarılı bir biçimde denenmiş ve halen de denenmektedir.

Ama yaratılan bu büyük teorik birikim ile, aynı sürede kazanılan yeni insan ve ilişkiye geçtiğimiz yeni çevreler karşılaştırıldığında, arada izin verilemeyecek bir orantısızlık olduğu görülecektir. Parti örgütlerimiz ve yoldaşlarımızın halen önemli bir bölümü daha geniş çevrelerle ilişkiler kurma, eski ilişkilerini pekiştirme ve eski ilişkileri üzerinden yeni çevrelerle bağlantılar kurma, partimize yeni yoldaşlar kazanma konusundaki zayıflıklarını, çekingenliklerini önemli ölçüde aşamamışlardır. Bu zayıflığın en somut göstergelerinden birisi de basılan ve bölgelere ulaştırılan yayın organlarının, en başta da Bolşevik Partizan'ın tümüyle dağıtılmaması ve/veya dağıtımdaki sayının yeni çevrelere girerek büyük ölçüde artırılamamasıdır.

Parti, yayın dağıtımı konusundaki hataları, zayıflıkları kollektif bir biçimde aşmak için bütün bölgelerde birden yayın sayısını artırma kampanyası açmıştır. Bazı bölgeler yayın kampanyası ile birlikte yayın dağıtım planlarını ve pratiklerini yeniden gözden geçirmişler, hangi yeni çevrelerle ilişki kurulacağı, yayın dağıtımının nasıl artırılacağı, yayın dağıtım biçimlerinde ne gibi gerekli değişikliklere gidecekleri hakkında ciddi olarak tartışmışlar ve yeni bir plan çıkartıp bu planı başarıyla uygulamışlardır.

Bazı bölgeler ise ya şimdiye kadarki plan ve çalışma biçimlerini ciddi olarak yeniden gözden geçirmemişler, ya da bunu yapsalar bile yeni planlarının uygulamasında kararlı davranmayarak eski hata, eksiklik ve zayıflıklarını hızlı ve radikal bir biçimde aşamamışlardır. Bunun dolaysız sonucu, yayın dağıtımındaki geriliğin devam ettirilmesi olmuştur. Bu duruma ama kesinlikle izin verilmemelidir. Hataları, eksiklikleri ve zayıflıkları aşmanın ve başarılı bir yayın dağıtım faaliyeti yürütmenin her zaman imkanı vardır ve bu imkan mutlaka kullanılmalıdır.

Yayın dağıtımında, yeni çevrelerle ilişkiler kurulmasında başarının kesin bir sınırı yoktur. Tüm parti örgütleri, ulaştıkları yeri, daha yükseğe çıkmak, çok daha büyük insan kitlesi ile ilişki kurmak için bir dayanak noktası olarak görmelidirler. Zira komünizm savaşında var olanla yetinmek, durmak, gerilemek demektir.

Parti yayın organlarını mümkün olan en geniş kitleye ulaştırmalıyız hedefini koyarken, gelişigüzel bir kitleden bahsetmiyor, bugünkü gücümüzle ulaşabileceğimiz kitle konusunda hayallere de kapılmıyoruz. Öncelikle ve esas olarak işçi sınıfının en geniş kesimleri ile, bu sınıfın içerisinde de ileri işçilerle bağlar kurmak, var olan bağlarımızı yayın organları üzerinden de pekiştirmek, geliştirmek istiyoruz. Ama aynı zamanda diğer emekçilerle, komünizm savaşına kazanılabilecek güçlerle de bağ kurma ve geliştirme yönündeki hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyoruz.

Yaşam sürekli olarak yalnızca zorluklar değil, sayısız derecede fırsatlar da sunuyor bize. Komünist bir örgütten beklenilen şey, tüm zorluklara rağmen var olan gücüyle ulaşabileceğinin en fazlasını elde etmesidir.

Bu makalede yayın dağıtımı alanındaki hata, eksiklik ve zayıflıklarımızı aşmak için, bazı noktalara dikkat çektikten sonra, bazı genel önerilerde bulunmayı da gerekli görüyoruz:

• Pratik propaganda, ajitasyon ve örgütleme faaliyeti içerisinde bulunan her parti organı sürekli bir biçimde yayın dağıtım sorununu ciddi olarak ele almalı, belirli aralıklarla sempatizan çevreyi de içine katan tartışmalar yürütmelidir.

• Tartışmaların sonucunda şimdiye kadar var olan yayın dağıtım planı, ulaşılan çevre gözden geçirilmeli ve yeni ve daha büyük hedefler konmalıdır.

• Yayın dağıtım işinin parti çalışmasının en önemli görevlerinden birisi olduğu, her yayın dağıtıcısı yoldaş tarafından bütünüyle kavranmalı, özümsenmelidir.

• Yayın dağıtıcıları bu işi isteyerek ve gönüllü olarak yapmalıdırlar.

• Yayın dağıtımı konusunda somut olarak bir görev verilmemiş yoldaşlar da en az yayın dağıtıcıları kadar bu görevi kendi görevleri olarak kavramalı, yayın dağıtıcısı yoldaşlara öneriler vb. ile yardımcı olmalıdırlar.

• Parti yayınlarını dağıtanlar, hem propagandacı hem de örgütleyici olmalıdırlar. Yayın dağıtıcısı, ulaştırdığı insanlardan önce yayınları okumalı, okuyucunun ilgi alanına göre yayınlar içerisinde okuyabileceği makaleleri tavsiye edebilmelidir.

• Partinin yayınları ulaştırılanlara aynı zamanda bizimle diğer komünizm adına konuşan oportünist-revizyonist örgüt yayın organları arasındaki nitelik farkı, ikna edici bir biçimde yayın dağıtıcıları tarafından ortaya konmalıdır. Dağıtıcının yayınları dikkatli ve ciddi olarak okuyup değerlendirmesi, aynı zamanda okuyucudan gelebilecek sorulara doğru yanıt vermek, ya da tartışmaların olduğu durumlarda gerçekten partinin çizgisini propaganda etmek için önşarttır.

• Yayın dağıtıcıları, bilgili propagandacılar olarak ulaştıkları çevrede saygı ve otorite kazanmaları için genel kültürlerini geliştirmeli, siyasi seviyelerini yükseltmeli, bunun için de okumayı alışkanlık haline getirmelidirler. Gidilen yerlerde okumanın, kültürün ve teorinin önemi kavratılmalıdır.

• Dergi satarken (illegalite ihlalleri yapmadan) girişken ve atak olunmalı, utanma, sıkılma gibi komünist bir yayın dağıtıcısında olmaması gereken vasıflar derhal aşılmalıdır.

• Bugünkü durumda çok sık çıkmasa da, parti yayınlarının sözlü ajitasyon aracılığı ile tanıtılması ve satılması imkanları mutlaka kullanılmalı, yeni imkanlar üzerinde düşünülmelidir. (Örneğin konserler, geceler ve yürüyüşlerde vb.)

• Yeni yoldaşların yayın dağıtım ağı için yetiştirilmesi amacıyla onlar tecrübeli yoldaşlarla birlikte yayın dağıtımına çıkmalı, süreç içerisinde tek başlarına yayın dağıtımına çıkmaları sağlanmalıdır.

• Dağıtım ağını genişletmek için birçok ilişki (akrabalık, işyeri, okul, arkadaş ilişkileri vb.) değerlendirilmelidir. Bu tür ilişkiler üzerinden oldukça geniş yeni çevrelerle ilişkiler kurulmaktadır.

• Parti yayınının dağıtımının yapıldığı çevrelere yalnızca partinin doğrudan ve dolaylı dergileri değil, parti basınının kullandığı kitaplar ve broşürler de ulaştırılmalıdır. Kitapların içeriği ve kapsamı daha uzun vadelidir.

• Gecelerde, konserlerde, geniş kitlenin katıldığı toplantılarda yayın/kitap masası açmak için gidildiğinde, masaya konulacak kitaplar gelişigüzel seçilmemeli, tersine gecenin, toplantının konusuna ve geceye katılacak kitlenin yapısına göre seçilmelidir (özellikle yurtdışındaki parti örgütleri geceleri, toplantıları parti yayınlarının dağıtımı için kullanmalıdırlar).

• Yayın/kitap masası açıldığında insanların kendiliğinden yayınlarımıza ilgi duyacağından yola çıkılmamalı, insanlar masaya davet edilerek yayınlar tanıtılmalı, siyasi sohbet ortamı oluşturulmalı, tartışmalarda olumlu tavırlar takınanlarla ilgilenilmelidir.

• Elde birikmiş yayın ve kitapların, broşürlerin çürümeye bırakılmasına kesinlikle izin verilmemelidir. Önemli yayınlar, güncelliğini kaybetmeyen broşürler, dergiler konulara göre biraraya getirilmeli, ucuz bir fiyatla ya da parasız olarak çevremize dağıtılmalıdırlar. ...

Burada yayın dağıtımı konusunda yalnızca bazı öneriler yapmakla yetiniyoruz. Bunlar ve daha birçok öneri temelinde partinin örgütleri yayın dağıtımı konusunda detaylı ve derinlemesine bir tartışma yürütür, bu sorunu ciddi olarak ele alırlarsa, yayın dağıtımı alanındaki eksikliklerimiz kısa zamanda aşılacaktır.

Her şeyden önce parti örgütleri, yayın dağıtımı alanında kendi bölgesinin durumuna, zorluklarına, imkanlarına uygun somut bir plan çıkarmalı, var olan somut planlar hep yeniden gözden geçirilmeli ve güncelleştirilmelidir. ●

BİR KOMÜNİST GAZETENİN ROLÜ ÜZERİNE LENİN:

"Bir gazetenin rolü, yalnızca fikirlerin yayılması, siyasi eğitim ve siyasi müttefiklerin kazanılmasıyla sınırlı değildir. Bir gazete sadece kollektif bir propagandacı ve kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütleyicidir. Bu bakımdan, gazete, inşa halindeki bir binanın çevresine kurulan iskeleye benzetilebilir; bu iskele yapının sınırlarını belirler, inşaat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri bölüşmelerini ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçları görmelerini sağlar. Gazetenin yardımı ve aracılığıyla sadece yerel faaliyetlere değil, aynı zamanda düzenli genel çalışmaya da girişilecek kalıcı bir örgüt üyelerini siyasi olayları dikkatli izleyebilecek şekilde yetiştirecek, bu olayların halkın çeşitli tabakaları üzerindeki etkisini ve önemini değerlendirecek ve devrimci partinin bu olayları etkileyebilmesi için etkili yolları geliştirecektir. Sadece gazetenin düzenli olarak çoğaltılması ve dağıtımının sürekli olarak geliştirilmesi gibi teknik bir görev bile, tek bir ortak partinin bir yerel temsilciler ağını gerektirecektir; bu temsilciler birbirleriyle sürekli temas içinde olacaklar, olayların genel durumundan haberdar olacaklar, bütün Rusya çapındaki çalışmada kendilerine düşen ayrıntılı görevleri yerine getirmeye çalışacaklar ve çeşitli devrimci eylemlerin örgütlenmesinde kendi güçlerini sınayacaklardır."

(Lenin, "Nereden Başlanmalı?")

TKP/ML Hareketi, "kadınlara karşı şiddet" sorununda hatalarına sarılıyor!

OCAK Dergisinin Haziran 1993 tarihli 66. sayısında, *"Kadın ve Şiddet Üzerine Biraz Daha"* başlıklı bir makale yayınlandı.

Makalede, kadına uygulanan şiddet, daha çok da dayak üzerine düşüncelerini açıp tartıştıkları; ayrıca Özgür Kadın Dergisi'nde ve 1. Komünist Kadınlar Konferansı'nda bu sorunun bir kez daha ele alınıp tartışıldığı ve ulaşılan sonuçların kamuoyuna taşındığı, ancak bazı eleştiriler geldiği belirtiliyor. Bu nedenle aile, boşanma vb. konulardaki anlayışlarını bir kez daha açıklıyorlar.

Makalede TKP/ML(BOLŞEVİK)'in bu konuda kendilerine yönelttiği eleştiriye de değiniliyor. Bu, kendileri adına olumlu bir gelişmedir. Çünkü bir süredir Hareket'le aramızda "Kadınlara karşı şiddet" konusunda bir tartışma yürümekte, ancak örneğin Özgür Kadın 5. sayıda, daha önce Bolşevik Partizan sayı 82'de eleştirildiği gibi, Bolşevik Partizan'ın görüşlerine karşı ad verilmeden polemik yürütülmekteydi.

Burada bir parantez açarak, TKP/ML Hareketi'nin kadınlara karşı şiddet bağlamındaki görüşlerini daha önce de eleştirmiş olduğumuzu anımsatalım. Ancak gelinen aşamada görüyoruz ki, biz bu konuda ne söylersek söyleyelim, onlar anlamamakta ısrar etmekte, kör değneğini beller gibi aynı teraneyi yineleyip durmaktadırlar. Bu anlamda bizim için ilginç olan, elimizdeki makalede ilk kez isim vererek bizimle polemiğe girmeleridir.

Bir diğer ilginç nokta da bizzat kendi saflarından yükselen eleştirilerdir.

Anımsarsak, TKP/ML Hareketi Eylül 1992'de 1. Komünist Kadınlar Konferansı'nda şöyle bir karar almıştı:

"Tekil ya da istisnai de olsa komünist hareket saflarında kadınlara yönelik şiddet kullanımının, her türden burjuva, küçük-burjuva ve ataerkil yaklaşımların asla kabul edilemez olduğunu, bunun demokratlık, komünistlik ve yoldaşlık ilişkileriyle asla bağdaşmaz bir durum ve affedilmez bir suç olduğunu ilan eder ve bu durumların ağır disiplin suçu olduğunu, komünist ahlakla asla bağdaşmadığını karar altına alır."

Bu kararın alınması iyidir, çünkü başta komünist hareket saflarında böyle bir sorunun olamayacağını ileri sürenlerce alınmıştır, bu anlamda bir gelişmenin ifadesidir. Ancak, kararda son derece de lastikli bir ifade kullanılmıştır. *"...şiddet kullanımı... demokratlık, komünistlik ve yoldaşlık ilişkileriyle bağdaşmaz"* ifadesini kişi nereye isterse çekebilir. Birincisi, bu kararın neresi için alındığı belirsizdir. Başta komünist hareket saflarında denilmektedir, buna rağmen, *"demokratlık ilişkileriyle bağdaşmaz"* ifadesiyle tamam landığında işler gene karışmaktadır.

Asıl problem, pratiğin dayatmasıyla bu kararı almalarına rağmen, içeriğini doldurdukları noktada işi iyice sulandırmalarındadır. Burada hemen *"yüzyıllardır dayatılan değerler"*, *"bunların bir çırpıda sökülüp atılamayacağı"*, *"uzun süreç gerektirdiği"* vb. ileri sürülerek, bu sorunun ancak cinsler arası eşitliği pratikleştiren yeni beyinlere sahip, yeni insanların yetiştirilmesiyle çözümleneceği ileri sürülmektedir. Onlar için problem, bu değişikliği teşviktir, bunun için gerekli önlemler alınmalıdır. Yani oportünist kafalar, kadın-erkek arasında komünistçe ilişkilerin en azından ***komünist saflarda*** bugünden pratiğe geçirilmesinin mümkün olduğunu ve gerektiğini bir türlü anlamamaktadır.

Onlara göre, karısına şiddet uygulayan komünist *"eksik komünist"*tir. Yani kadınlara karşı şiddet, aslında komünistlikle bağdaşır. Eşini, birlikte olduğun kadını döv, gene komünistsin, ama eksiksin, zaafın var. Örgütün yapacağı, seni eğitmek, ikna yoluyla zaafından kurtulmana yardımcı olmaktır. Çünkü kadınlara karşı şiddet, bu noktadaki eksiklik, partinin bir başka görevini yerine getirmedeki eksiklik gibi görülmek zorundadır. Ondan öte değil.

İnsan bu anlayış karşısında dehşete düşüyor. Madem bu denli relative edecek, sıradan bir hata derekesine düşürecek, içini boşaltacaksın, o zaman 1. KKK'nda tüzük hükmü haline getirilmesi önerisiyle alınan karar, göstermelik bir karardır. Yazının başında belirtildiği gibi, kendi saflarından eleştiriler gelmesinde de şaşılacak bir yan yoktur. Bunca sulandırılan, işlemez ha le getirilen bir karar, pratikte kadınlara karşı şiddet uygulanmasına, hem de yüzyılların gerici değerlerini bir çırpıda atması olanaksız(!) komünist erkekler tarafından uygulanmasına davetiye çıkartmak demektir.

TKP/ML Hareketi'nin mantığından hareketle bir örnek verelim: Kadınlara şiddet uygulanması, herhangi bir hata gibi değerlendirilecekse, Türk şovenizminden kurtulamadığı için bir Kürt yoldaşına hakaret eden, onu şovence azarlayan birine karşı ne yapılacak? Eğitim, ikna yöntemi mi uygulanacak? Ve bu, ne kadar sürecek? Sınırı yok mu? Türk şovenizmi de, egemen sınıfların geçmişi eski bir değer yargısıdır. Madem siz uzun yıllardır egemen sınıfların değerleriyle yoğrulmuş kadın ve erkekleri uzun bir süreçte eğitmeyi ***tek çare görüyorsunuz*** ve idari tedbiri –üyelikten çıkarma veya üyeliğe almamayı– *"sekterlik"* görüyorsunuz, aynı mantıkla böyle bir hata işleyen yoldaşınızı da ilânihaye eğitecek, iknaya çalışacaksınız demektir. Başka yolu yok.

Kadın sorununda hata yapan bir komünist, toplumun kadınlara karşı gerici, karşı-devrimci değer yargıları-

nı, hem de komünist örgüt saflarında pratiğe geçiriyor demektir. Bu bağlamda yapılan bir hata, politik çalışma içinde işlenen herhangi bir hatadan farklıdır, değişik ele alınıp değerlendirilmek zorundadır.

Bu konuda kafalar açık, net olmak zorundadır. Fazla söze gerek yok diyor ve Bolşeviklerin kararını ve kısa açılımını bir kez daha yinelemeyi yeterli görüyoruz:

"Konferansımız, kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanmasının partimizin üyeliği ile bağdaşmadığını; kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayanların partimize alınmayacağını ve partimizde barındırılamayacağını açıklar." (Bolşevik Partizan, Sayı 46, sayfa 36)

"Tabii ki biz komünistler için yoldaşlarının hatalarını aşmada ilk planda gelen şeyin ideolojik mücadele olduğunu düşünüyoruz. Fakat ideolojik aydınlanmaya rağmen tekrarlandığında da, idari tedbirlerle sağlamlaştırılmalıdır.

Bu karar bugün erkek yoldaşlardan beklediğimiz asgari taleptir. Bugün ve geçmişte örgüt içinde erkek şovenizminin olmadığının savunulmasının erkek şovenizmini aklama çabası olduğu gayet açıktır. Çünkü parti, devrimci örgüt, toplumdan kopuk, ondan bağımsız, saf ve temiz bir öğe değil, onun bir parçasıdır. Komünist partisi içinde toplumun en ileri unsurları örgütlenseler de bu böyledir, onlar toplumun bir parçasıdırlar ve toplum içerisinde hakim görüşler tek tek üyelerin kafalarında da yansımasını bulacaktır. Bu ancak bu anlayışlara karşı bilinçli olarak mücadele etmekle yokedilebilir."

• • •

Boşanma bağlamında TKP/ML Hareketi'nin anlayışı, birbiriyle çelişen, karmakarışık, ama sonuç olarak hiçbir çare kalmadığında boşanmaya başvurulabileceğini ima eden, özünde boşanmayı nerede ise en kötü çözüm görüp, reddetme noktasına varan statükocu, pederşahi bir anlayıştır. Kafa karışıklıklarını en iyi kendi sözleri sergilemektedir:

"... eşler arasında gerçek bir uyumsuzluk varsa, sevgi tükenmişse, o birliği yaşatmak anlamsız olur. Sevgiye dayanmayan bir birlik, hayvani bir ilişkidir. Tabii ki 'sevgim bitti', birliğin yıkılmasında bir taraf için yalnız ve yalnızca bahane de olmamalı."

"... sevgim bitti demekle basit bir şekilde işin içinden sıyrılınamaz."

Acaba hangisi? Bir yanda, sevgisiz birlik hayvani ilişkidir denilirken, öte yanda "sevgim bitti demekle ***basitçe*** işin içinden sıyrılınamaz" görüşü getiriliyor.

Bu, kesinlikle komünistlerin anlayışı değildir. Marksist-Leninist anlayış evliliğin bireysel cinsel sevgiye dayanması gerektiği, bir taraf için bile sevgi bitmişse, evliliğin zorla sürdürülemeyeceğidir. Kendine komünist diyenlerce sorumluluk adına savunulan ve fakat sonuçta evliliği bozulmaması gereken kutsal bir ilişki imiş gibi gören anlayış, çok açık bir biçimde kendini burada göstermektedir.

Kendilerinden dinleyelim:

"Sorunlar ortaya çıktığında, hemen ilk akla gelen ayrılık olmamalıdır. Zor olan, sorunları çözmek için fedakarca davranmaktır. İşte evli çiftler, bu zor olana karşı mücadele edip, süreci sağlamca işleterek sonuca ulaşmalıdırlar. Böyle bir çizgi izlemek, eşler arasındaki basit sorunlardan dolayı ayrılıkları zorlaştıracak, keyfi ve bireyci davranışları sınırlandırmış olacaktır."

Burada sormak gerekiyor: "Sevgim bitti" basit sorun mudur ki, "Sevgim bitti" demekle basitçe işin içinden sıyrılınamaz deniyor? Burada komünist anlayış olarak savunulan anlayış, özünde komünistlikle hiçbir ortak yanı olmayan, tamamen tutucu, feodal bir anlayıştır. Bu anlayışa karşı kendi saflarından yükselen eleştirilere bir örnek, bizzat yazının içinde vardır.

Berivan imzalı bir mektuptan alıntı yaparak, boşanmayı en uç noktaya varmadıkça başvurulmaması gereken bir yol olarak vaazettikleri için eleştirildiklerini ve buna benzer başka mektuplar da aldıklarını açıklıyorlar. Ancak bu eleştirilere verdikleri yanıt, çelişkiyi çözmeyecektir, çünkü aynı anlayıştır ısrarla savunulan. Bu noktada belli ki daha yığınla eleştiri yöneltilecektir kendilerine. Berivan imzalı mektupta olduğu gibi, bu tutucu, gerici anlayışlara eleştiri yöneltmek, TKP/ML Hareketi saflarındaki her devrimcinin görevidir. Ama, özellikle de kadın devrimcilerin görevidir.

Boşanma konusunda gerçek durum nedir? TKP/ML Hareketi'nin çizmeye çalıştığının tersine ayrılık, hiç de kolayca başvurulan bir yöntem değildir pratikte. Onların sunusuna göre, sanki evlilikler sorumsuzca bozulmaktadır, genel durum budur ve buna karşı mücadele etmek gerekir. Oysa işin pratiği bunun tam tersidir. Asıl sorun, yolunda gitmeyen, sevginin bittiği, her iki taraf için de frenleyici, geriletici rol oynayan evlilikleri bozmaya, tam Hareket'in öğütlediği gibi, birçok unsur içiçe ele alındığı, fedakarca davranıldığı, insanlar alışkanlıklarının esiri olduğu, "çevre ne der, çocuklar ne olur" vb. vb. bir dizi gerici kaygı yüzünden, bir türlü karar verilememesi ve kendine komünist diyen kadın ve erkeklerin bozulmuş evlilikleri zorla ayakta tutmaya çalışmasıdır.

Görüldüğü gibi, TKP/ML Hareketi'nin gerek kadınlara karşı şiddet, gerekse boşanma konusundaki anlayışları, Marksizm-Leninizm adına erkek şovenisti anlayışları savunmanın güzel bir örneğidir.

Hareket saflarındaki kadınlara çağrımız, erkek şovenizminden bir türlü kopmayan bu oportünist safları terketmeleri, artık Marksizm-Leninizm adına daha fazla ezilmeye gözyummamalarıdır.

Gelin, emekçi kadınların kurtuluşu mücadelesinde Marksist - Leninist görüşleri savunan, erkek şovenizminden

köklü kopuşu gerçekleştirmiş olan Bolşevizmin bayrağı altında birleşelim!

Yakın geçmişte yüzlerce devrimci kadın, örgütlerinin kadınların kurtuluşu sorunundaki oportünist, erkek şovenisti çizgisi yüzünden feminizme kaydı. Salt lafta Marksist-Leninist olunmuyor. Özellikle de kadın sorunu, bu bağlamda en önemli ayrım noktalarından birisidir. Komünistlik adına size uygulanan şiddeti hoşgören, cehenneme dönmüş evliliklerinizi bozmanızı imkansızlaştıran anlayışlardan kopmanın günüdür. Kadınların kurtuluşu sorununda da:

BOLŞEVİZM YENECEKTİR! ●

1 EYLÜL

Emperyalist savaşa karşı mücadele günü!..

Değerli Yoldaşlar...

Bildiğiniz gibi Partimiz TKP/ML (BOLŞEVİK) Merkez Komitesi, İkinci Dünya Savaşının yıldönümü olan 1 Eylül'le ilgili olarak *"Emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaş barbarlığına karşı tek alternatif: Devrimci savaş! Ya barbarlık, Ya Sosyalizm!"* başlığıyla bir bildiri yayınladı. Merkez Komitesinin bu bildirisi çalışma alanımıza da zamanında ulaştı ve dağıtıldı. Merkez Komitesi bu bildirinin sonuç bölümünde bir çağrıda bulunmakta ve şöyle demektedir: *"Bütün uluslardan kadın-erkek komünistleri, sınıf bilinçli işçileri; 1 Eylül «Savaşa karşı mücadele günü»nü, bulundukları her alanda, «Emperyalist savaşlara karşı, devrimci savaşlar!» genel şiarı altında, uygun eylemlerle anmaya çağırıyoruz."*

Bizler Merkez Komitemizin yaptığı bu çağrıyı dikkate alarak, çalışma alanımızda 1 Eylül'le ilgili bir kır toplantısı gerçekleştirdik. Toplantı piknik görünümü altında gerçekleşti. Bu toplantıyla amaçladığımız; emperyalist yeni dünya düzeninde yaşanan gerçekleri bolşevik bakış açısıyla ele almak, somut çözüm önerilerimizi ortaya koymak, emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaş barbarlığının tek alternatifinin devrimci savaşlar olduğunu bilinçlere kazımaktı. Toplantımız bu amacına ulaştı. Toplantıya .. kişi katıldı. Toplantıya katılan arkadaşların büyük çoğunluğu ilişkide olduğumuz arkadaş lardı. Toplantıya katılımı kendi çevremizle sınırlamıştık. Bu tür bir toplantı bizim açımızdan ilk deneyimdi.

Toplantı İstanbul Bolşevik Partizan adına yazılan bir konuşma metninin okunmasıyla başladı (altta yayınlıyoruz). Daha sonra Merkez Komitesinin 1 Eylül'le ilgili çıkardığı kapsamlı bildiri okundu. Bu bildiri okunduktan sonra, bildiride ele alınan sorunlar üzerine tartışmaya geçildi. Tartışma yaklaşık olarak 3,5 saat sürdü.

Tartışma bölümünde ele alınan konular şunlardı:

• Emperyalistlerin "kalıcı barış çağı" diye propaganda ettikleri yeni dünya düzeninin hiç de barışçıl olmadığı, kesinlikle "kalıcı barış çağı"diye adlandırılamayacağı, çünkü bu "kalıcı barış çağı" denen çağda da emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşların tüm şiddetiyle devam edegeldiği, emperyalist sistemin savaşsız yaşayamayacağı; emperyalist sistemde gerçek barıştan kesinlikle bahsedilemeyeceği, gerçek barışın ancak emperyalist sistemin proleter dünya devrimi ile mezara gömülmesiyle geleceği düşüncesi vurgulandı.

• Marksist-Leninistlerin tüm savaşlara karşı olmadıkları, onların savaşlara haklı-haksız temelinde yaklaştıkları, haklı savaşlardan yana oldukları, revizyonistlerin Leninist savaş öğretisini çarpıttıkları vurgulandı. Bugün ülkemizde yürüyen bir savaşın sözkonusu olduğu, bu savaşın bir tarafında faşist Türk devletinin durduğu, diğer tarafında ise milli zulme başkaldırıya önderlik eden PKK'nın durduğunu, bu savaşta bizim haklı mücadele yürüten PKK'nın yanında saf tuttuğumuz vb. vurgulandı.

• Bugün ülkemizde faşist Türk devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü haksız savaşa Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının üretimdeki gücünü kullanıp pratik tavır koyamamasının temel nedeninin işçi sınıfının sosyalist bilince sahip olmaması, işçi sınıfı ile sosyalizmin birbirinden kopuk olması olduğu, bu bağlamda somut görevin sosyalizmi işçi sınıfına taşıyacak Bolşevik tipte partinin inşasının derinleştirilmesi olduğu, tüm devrimci-komünist güçlerin bu temelde göreve sarılmaları gerektiği vb. vurgulandı.

• Ulusal sorunun gerçek çözümünün "proleter devrim zemini" üzerinde olacağı, proletaryanın milliyetçilik bayrağı altında değil, proleter enternasyonalizm bayrağı altında toplanması gerektiği, kurtuluşun ancak bu bayrak altında olacağı, her türlü milliyetçiliğe karşı mücadelenin görev olduğu, birinci görevin hakim ulus şovenizmine karşı mücadele olduğu, ulusal sorun bağlamında komünistlerin ikili göreve sahip oldukları vb. vurgulandı.

• Dünyanın hemen her yerinde halkların birbirlerini boğazlamaları için yoğun ırkçılık, milliyetçilik propagandalarının yapıldığı, bunun emperyalist sistemin, siyasetin bir sonucu olduğu, Türk hakim sınıflarının da bu siyaseti izledikleri, onların da; gelişen Kürt ulusal kurtuluş hareketini, filizlenen işçi hareketini bastırmak için, bir taşla birkaç kuş vurmak istediği için yoğun bir ırkçılık, milliyetçilik ve şovenist bir politika izlediği, tüm komünist, devrimci, demokrat ilerici güçlerin uyanık olmaları, tüm güçleriyle, tüm imkanlarıyla mücadeleye atılmaları gerektiği vb. vurgulandı.

Tartışılan konular yalnızca bunlar değildi. Daha bir dizi sorun tartışıldı. Ama burada aktardığımız noktalar, ana noktalardı.

Gerçekleştirdiğimiz kır toplantısının genel olarak başarılı geçtiğini söyleyebiliriz. Önümüzdeki dönemde de imkanlar ölçüsünde böyle tartışma toplantıları düzenlemeyi planlıyoruz.

İlgili toplantı hakkında bizim aktaracaklarımız kısaca bunlar. Çalışmalarınızda başarı dilekleriyle...

Yoldaşça Selamlar.

İstanbul, 7 Eylül 1993

BOLŞEVİK PARTİZAN İstanbul adına yapılan konuşmanın metni:

Değerli Arkadaşlar,

Değerli Yoldaşlar...

Bugün 1 Eylül "dünya barış günü". "Barış günü" fakat lafta "barış günü". Dünyanın her tarafında savaş var. Emperyalist gerici, karşı-devrimci savaşlar tüm şiddetiyle devam ediyor!

Bu nedenle biz Bolşevikler 1 Eylül'ü dünya barış günü olarak değil, "Emperyalist savaşa karşı mücadele günü", "Emperyalist gerici, karşı-devrimci savaşlara karşı, devrimci savaşlar!" şi-

arı altında kavrıyoruz. Bugün 1 Eylül'ü "Emperyalist savaşa karşı mücadele günü" olarak anmak, kutlamak için toplanmış bulunuyoruz. Bu toplantıya katılan tüm arkadaşları Bolşevik coşkuyla selamlarız.

Bu toplantıyla amacımız, emperyalist yeni dünya düzeninde yaşanan gerçekleri ortaya koymak, bunları teşhir etmek, mevcut olan sorunları Bolşevik bir bakış açısıyla bilinçlere çıkarmaktır.

Bu toplantıyla amacımız, emperyalist gerici, karşı-devrimci savaş barbarlığına karşı tek alternatifin; devrimci savaşlar olduğunu, olacağını bilinçlere kazımaktır.

Bugün dünyamızda yeni bir emperyalist paylaşım bütün hızıyla sürüyor. Dünyamızın 28 ülkesinde savaş var. Dünyanın her yanında kan akıyor. Dünyanın her yanında top sesleri, barut kokusu yükseliyor. Emperyalist sistem kana doymak bilmiyor. Emperyalist sistem savaşsız yapamıyor, yaşayamıyor.

Emperyalist sistem, işçileri, emekçileri; halkları birbirine boğazlatıyor. Bugün "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" ünlü şiarı yerini, "Bütün ülkelerin işçileri, halkları birbirinizi boğazlayın" şiarı almış durumda.

Emperyalist sistem, işçileri, emekçileri, halkları birbirine boğazlatmak için çok çeşitli yollara, yöntemlere baş vuruyor. O, kimi yerlerde ulus adına, kimi yerlerde din adına, kimi yerlerde ırk adına, kimi yerlerde cins adına, kimi yerlerde "demokrasi ve insan hakları" adına halkları birbirine boğazlatmaktadır.

İşte eski Yugoslavya! Sırp halkı, Sırp olmayan halklara; Boşnak halk, Boşnak olmayan halklara, Hırvat halk, Hırvat olmayan halklara düşman edilmiş durumda. Halklar; işçiler, emekçiler birbirine boğazlatılıyor.

İşte Türkiye ve Kuzey Kürdistan! Türk işçi ve emekçileri Kürt işçi ve emekçilerine düşman ediliyor. Türk halkını, Kürt halkıyla birbirine düşürmek için, birbirine boğazlatmak için her türlü oyuna başvuruluyor. Her türlü kışkırtma, provokasyon yapılıyor.

İşte Somali! Somali emperyalist emeller uğruna, "demokrasi" ve "insan hakları", "açlığı önleme" vb. gerekçeleriyle işgal edilmiş durumda. Somali halkı, işçileri, emekçileri kâr uğruna yok edilmek isteniyor. Katlediliyor.

İşte Güney Afrika! Beyaz halk, beyaz işçiler, emekçiler; siyah halka, siyah işçilere, emekçilere düşman ediliyor. Birbirine boğazlatılıyor.

İşte Lübnan! İşte Sudan! İşte Ermenistan! İşte Azerbaycan! İşte Gürcistan! İşte Afganistan! İşte Hindistan! İşte İran! İşte Kamboçya, Moldavya, Birmanya, Guatemala, El Salvador! İşte Etyopya, Sri Lanka, Kolombiya, Liberya, Angola, Ruanda, Peru, Filistin, Fas, İngiltere, ABD...

Daha dünyanın birçok yerinde halk lar birbirini boğazlamaları için kışkırtılıyor, birbirine düşürülmek için her türlü oyuna, senaryoya baş vuruluyor. Dünyanın her yerinde ulus ulusa, ırk ırka, cins cinse düşman edilmek, birbirine boğazlatılmak isteniyor.

EMPERYALİST BURJUVAZİ BAĞIRIYOR: VUR SENDEN OLMAYANA, YOK ET SENDEN OLMAYANI! ÖLDÜR SENDEN OLMAYANI!

Emperyalist düzen kâr üzerine kurulu bir düzendir. Emperyalist düzen sömürü üzerine kurulu bir düzendir. Emperyalist düzen "böl-yönet-yoket" ilkesi üzerine kurulu bir düzendir. Bu düzen savaşsız yaşayamaz!

Emperyalist sistemin barış vaadi gerçek değildir. Olamaz. Gerçek barış, kalıcı barış, emperyalist dünya sisteminin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür.

Gerçek barış, baskının olmadığı, sömürünün olmadığı, sınıfların olmadığı bir düzende mümkündür. Gerçek barış Proleter Dünya Devrimi ile gelecektir.

Emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaş barbarlığına karşı tek alternatif: DEVRİMCİ SAVAŞ! diyoruz.

YA BARBARLIK,

YA SOSYALİZM! diyoruz.

Sonuç olarak bütün yoldaşlarımızı emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaş barbarlığının tek alternatifi olan devrimci savaş için, barbarlığın yerine sosyalizmi kurmak için Bolşevik saflarda örgütlenmeye, Bolşevik partiyi inşa çalışmalarına aktif olarak katılmaya, omuz vermeye çağırıyoruz.

- Haydi görev başına yoldaşlar!
- Haydi Bolşevik Partiye katılmaya!
- Haydi Bolşevizm saflarını sıklaştırmaya!
- Yaşasın Partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK)!
- BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

1 Eylül 1993 /... İstanbul

YURTDIŞI: BERLİN

11 Eylül 1993 tarihinde, Berlin'de Bolşeviklerin girişimiyle enternasyonalist bir yürüyüş düzenlendi. Bu yürüyüş sırasında yapılan bir konuşmayı aşağıda yayınlıyoruz:

Biz, Türkiyeli ve Kuzey Kürdistanlı komünistler olarak, bugün burada çeşitli uluslardan devrimcilerle birlikte, emperyalistlerin yeni dünya düzenine, Birleşmiş Milletlerin Somali'deki işgaline, eski Yugoslavya'daki, Kafkasya'daki ve diğer yerlerdeki gerici savaşlara karşı yürüyoruz.

Bizim ülkelerimizde de, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da da bir savaş yürüyor. Faşist TC devletinin kirli savaşı, bağımsızlığını isteyen Kürt ulusunun haklı savaşı.

Ama ne varki, Birleşmiş Milletlerin buraya müdahale etmesine şimdilik gerek yok. NATO ortağı TC devletine olan güveni sonsuz. Faşist Türk devleti şimdilik görevini iyi yürütüyor.

Yarın 12 Eylül faşist darbesinin, NATO generallerinin darbesinin 12. yıldönümü. Ülkede söz sahibi olanlar, bütün demokrasi naralarına rağmen, henüz generaller. Başbakan, Bakanlar kurulu ve Parlamento generallerinden

başka birşey değiller.

Burada emperyalistlerin yeni dünya düzenine karşı yürürken, aynı zamanda sesimizi Kürdistan'da yürütülen jenosite, tüm devrimcilere ve demokratlara karşı yürütülen terör seferlerine karşı da yükseltiyor, tüm dünya çapında devrimci mücadele, kurtuluş mücadelesi yürüten örgütleri yürekten selamlıyoruz.

Faşist Türk devleti, Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarına karşı mücadelesinde hiçbir kirli araçtan kaçınmıyor. Her gün işkencehanelerde, polis karakollarında insanlar kayboluyor. Devletin ölüm mangaları her yerde pis varlıklarını gösteriyorlar. Polis, hem yargıcı hem de celladı oynuyor. Devrimci örgütlerin savaşçıları, sokak ortasında, evlerinde "yargısız infazlarla" katlediliyorlar.

Özgür Gündem gazetesinin yayınlanmasından bu yana hemen hemen 10 gazetecisi öldürüldü. En son katledilen Ferhat Tepe oldu. Yine Özgür Gündem'in muhabiri olan Aysel Malkaç'tan bir aydır haber alınamıyor. Bir görgü tanığının ifadesine göre, en son İstanbul'da polisin 1. şubesinin antiterör biriminde sorgu sırasında ve işkence edilmiş olarak görülmüş. Kendisini bir daha gören yok. Görünen o ki, onun da diğerleri gibi, bir yerlerde cesedi bulunacak, o da "faili mechul" cinayetlerin, devletin işlediği cinayetlerin bir kurbanı olacaktır.

Yine 2 Eylül'de Batman'da bir Demokrasi Partisi üyesi katledildi. Bu ölümü ve kentte son yıl içinde işlenen 300 "faili meçhul" cinayeti araştırmak için Batman'a giden bir DEP delegasyonu bundan iki gün sonra, 4 Eylül'de silahlı saldırıya uğruyor. Ve bu saldırı sırasında DEP Mardin milletvekili Mehmet Sincar ve bir DEP yönetim kurulu üyesi katlediliyor.

Bütün bu cinayetlerin failinin faşist TC olduğunu artık bilmeyen kalmadı. Buradan bir kez daha haykırıyoruz:

—Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa son!

—Kahrolsun faşist Türk devleti!

—Dayanışma direniştir - her ülkede faşizme karşı mücadeledir!

Faşist Türk devleti yeni dünya düzenini, yalnızca Kürdistan'da kirli savaşı yürüterek ve Kuzey Kıbrıs'ı işgal altında bulundurarak sürdürmekle kalmıyor. Türkiye Cumhuriyeti devletinin göklere çıkarılan kadın başbakanı Tansu Çiller, Türk ordusunun Ermenistan ile Azerbaycan arasındaki çatışmaya müdahale etmesini istiyor. Türk ordusu bunun üzerine Ermenistan sınırına birlikler yığıyor. Amaç, Doğu'ya doğru yayılma planlarını nihayet gerçekleştirmek, Nahcivan'ı bir oldu bittiye getirerek Türkiye'ye katmaktır.

Faşist Türk devleti, emperyalist efendilerinin isteği üzerine Somali'ye de birlikler gönderdi. Somali'de katliam yürüten Birleşmiş Milletler askerlerinin başında bir Türk genarali bulunuyor. Türk devleti, emperyalist sistemin çarkı içinde küçük bir dişlidir. Bu küçük dişliyi, büyük çarkla birlikte, tarihin mezarlığına gömmek, bizim boynumuzun borcudur.

Yeni emperyalist dünya düzeni, emperyalistlerin vaadine göre, barış getirecekti, ancak sefalet, açlık, savaş ve göçe zorlanmadan başka birşey getirmedi ezilen ülkelere. Bu yüzden, yerle bir edilmeye çoktan hak kazanmıştır. Mücadelemiz, bu emperyalist yeni dünya düzenine karşı ve sömürünün ve her türlü baskının olmadığı yeni bir dünya içindir. Nerede olursa olsun; ister burada Almanya'da, ister Türkiye'de, ister Kürdistan'da, isterse Filistin'de, Somali'de, eski Yugoslavya'da olsun...

Bunun için görev her zamankinden daha fazla olarak; bolşevik örgütlenmeyi güçlendirmek, örgütlü mücadele yürütmektir. Bu mücadelede en büyük ve en önemli silah bolşevik örgüttür.

Zenginlere karşı savaş — yoksullar için barış!

Ya sosyalizm ya da barbarlık! ●

3 Ekim 1993: Almanya'nın birleşme gününde emperyalist birliğe karşı anti-faşist birliği geliştirelim!

3 Ekim, Doğu Almanya'daki sosyal-faşist iktidarın iflas etmesiyle birlikte Batı Alman emperyalistlerinin "Büyük Almanya" hayaline adım atmalarının 3. yıldönümüdür.

Bugün birleşmiş Almanya'da gün geçmiyor ki, bir mülteci yurdu kundaklanmasın, taşlı ve sopalı saldırıya uğramasın! Gün geçmiyor ki, yabancılara sokak ortasında saldırılmasın, evleri ateşe verilmesin! Gün geçmiyor ki, yabancılar üzerindeki yasaklamalar, baskılar, yasaların sertleştirilmesi gündeme getirilmesin! Gün geçmiyor ki; Roma-Sintilere sokak ortasında "pis çingeneler" diye saldırılmasın, saldırılmasın! Ve gün geçmiyor ki; anti-semit saldırılar yaşanmasın, yahudi mezarlıklarına, sinagoglara ve anıtlarına saldırılar olmasın! Kısacası yabancı düşmanı ırkçı-faşist saldırılar artık günlük yaşantının bir parçasıdır!

• • •

Almanya'nın birleşmesinin 3. yıldönümünde emekçi yığınların hayat şartları gözle görülür bir şekilde geriledi, geriliyor. Bu kendisini ücretlerin düşürülmesi, sosyal hakların kısıtlanması, işyerlerinin kapitalistler için yeterli kâr getirmediğinden dolayı kapatılması ve bunun sonucu yükselen işsizlik vb. biçimlerinde gösteriyor. Bu durum artık emekçi yığınların günlük yaşantısının bir parçasıdır! Bu işsizlik ve ağır bunalımın yükünü Doğu Almanya'daki emekçi yığınlar daha fazla çekmektedirler. Onlar, Batı Alman emperyalistlerinin reklamını yaptıkları "dünyanın en güzel cenneti" için mücadele etmişlerdi! Ve onların bulduğu "cennet"te, örneğin işsizliğin pençesi altında, hiçbir hayat garantisi olmadan, sosyal yardımlarla geçinmek bir yaşam biçimidir!

• • •

Alman emperyalist devleti, içinde bulunduğu krizin nedeni olarak yabancıları gösterip kendilerine karşı gelişecek olan sınıf mücadelesini parçalamaya, çeşitli ulus ve milliyetten işçileri, emekçileri birbirine düşürmeye çalışıyor. Günlük haberlerde emperyalist medya, sosyal yardım alarak yaşamak zorunda olan mülteciler aleyhinde propaganda yapıyor; "Almanya'nın ilticacılar akınına uğradığını", "gelenlerin ekonomik ilticacı olduğunu", "içinde bulunulan ekonomik krizin mültecilere verilen yardımla daha da kötüleştiğini", vb. vb. işliyor. Bu propagandalarla yabancılara karşı ırkçı saldırıların dozu artırılarak sürdürülüyor! Saarlouis, Rostock, Hoyerswerda, Wismar, Mölln, Solingen... ve Almanya'nın daha bir dizi şehrinde Nazi saldırılarında insanlar diri diri yakılıyor; sokak ortasında hunharca insanlar katlediliyor! Bu durum karşısında Alman emekçileri ırkçılığın, yabancılara saldırıların sorumluları olan eski DDR'i yutarak gücüne güç katan kapitalistlere karşı kinlerini kusacaklarına ya sessizliği tercih ediyor, ya da bu saldırıları onaylayarak alkışlıyor.

• • •

Alman emperyalist devleti, DDR'i yutarak güçlenmesinin ardından dünyadaki pazar dalaşında daha fazla pay kapma çalışmalarını hummalı biçimde sürdürüyor. İç faşistleşme yanında yayılmacılıkta sınır tanımazlık, haydutluk, barbarlık bu emperyalist gücün de marifetlerinden... Anayasasındaki bir dizi "yasağı" da ortadan kaldıran Alman emperyalist devleti, Afrika'dan Ortadoğu'ya; Güney Amerika'dan Uzak Doğu'ya bir dizi bölgede ağırlığını hissettirme peşindedir. Daha dün Somali'ye Birleşmiş Milletler denetiminde asker göndererek işgalci yüzünü açığa vurmuştur!

• • •

Almanya'da yaşayan
yabancı kadın ve erkek işçiler, emekçiler!

Alman emperyalizmi içinde bulunduğu ekonomik krizin ağır yükünü sizlerin omuzuna da yüklemektedir. Bu, sizlere karşı yürütülen ırkçı-faşist kampanya ile birlikte yürümektedir. Bugün bu saldırılara karşı Alman ve diğer emekçilerle birlikte kendi öz koruma örgütlerimizi kurarak mücadeleyi yükseltmeliyiz. Unutulmamalıdır ki bu mücadele Alman emekçileri ile birlikte olmak zorundadır. Bugünden duyarlı davranıp tavır takınılmazsa, aktif bir şekilde mücadele yürütülmezse, faşizme karşı kararlı ve sürekli-sistemli bir mücadele yürütülmezse yarın geç olabilir. Yine unutulmamalıdır ki; ırkçılığa karşı, bir diğer ırkçılığın simgesi olan burjuvazinin bayrağının altında mücadele verilemez. Çeşitli ulus ve milliyetten emekçilerin bir tek bayrağı vardır: Enternasyonalizmin bayrağı! Bu bayrak altında yürütülen enternasyonalist mücadele; faşizmi, onun yaratıcısı emperyalist sistemi ve barbarlığı ortadan kaldırmanın biricik yoludur.

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı komünistler olarak, Alman devletinin şiddete dayalı bir devrimle yıkılması mücadelesinde Alman işçi ve emekçileri ile dayanışmayı enternasyonalizmin bir gereği ve zorunluluğu olarak kavrıyor ve ona uygun hareket ediyoruz.

Biz bolşevikler olarak, iki Almanya'nın birleşmesinin 3. yıldönümünde bir kez daha "4. Alman İmparatorluğuna hayır!" diyoruz! Ve biz bir kez daha gelişen ırkçılığa ve faşizmin ayak seslarine karşı duyarlı olunmaya, mücadeleye ve bolşevik saflarda örgütlenmeye çağırıyoruz!

Ve Almanya'nın birleşmesinin 3. yıldönümünde bir kez daha haykırıyoruz:

- HERKESE KALMA HAKKI!
- YABANCILAR KANUNU KALDIRILSIN!
- FAŞİST NAZİ ÖRGÜTLERİNE KARŞI SAVAŞIM!
- ANTİ-FAŞİST BİR SAVAŞIM İÇİN ETKİLİ ÖZ KORUMA ÖRGÜTLERİ YARATALIM!
- FAŞİZMİN ALMANYA'DA VE TÜRKİYE'DE ÖZÜ BİRDİR!
- FAŞİZM BARBARLIK DEMEKTİR! BARBARLIĞIN BİRİCİK ALTERNATİFİ SOSYALİZMDİR!
- KAHROLSUN ALMAN EMPERYALİZMİ!

28. 09. 1993

BOLŞEVİK PARTİZAN
Yurtdışı

İşte emperyalist Alman devletinin görevi: Faşistleri korumak, komünistleri yargılamak!

91/92 yılbaşı gecesi Münih'te faşist DVU (Alman Halk Birliği) merkezine bir bombalı saldırı düzenlenmişti. Saldırının hemen ertesinde yayınlanan bildiride doğru olarak DVU'nun faşist niteliği teşhir edilmişti.

Bu partinin Almanya'daki gelişen faşist dalganın bir parçası olduğu açıklanmış, Alman burjuvazisinin körüklediği iç faşistleşmeye paralel olarak devrimcileri "susturma" faaliyetlerini harıl harıl sürdürdüğüne dikkat çekilmiş, Alman emperyalizminin antikomünist propagandaları teşhir edilmiş ve barışçı gösterilerin yetersiz olduğuna değinerek faşizmin parçalanması için mücadeleci bir komünist hareketin gelişmesinin zorunluluğuna işaret edilmişti.

Bu devrimci eylemin ertesinde kötü ünlü Bavyera siyasi polisi tarafından 23 Ocak 1992 günü Norbert ve Annette'nin evlerinde aramalar yapılmış ve ikisi de gözaltına alınmıştı. Annette ve Norbert serbest bırakıldıktan sonra evleri 29.6.1992'de bir kez daha arandı, ikisine karşı DVU'yu "kundaklama" suçlamasıyla dava açıldı. Büyük bir olasılıkla önümüzdeki günlerde bu davanın duruşmaları başlatılacaktır.

Irkçı-faşist saldırılarda önlem almayan, Rostock ve Hooyerswerda'da göçmen evleri azgınca kundaklanırken seyirci kalan, Nazileri koruyan, besleyen ve geliştiren Alman emperyalist devleti, bir kez daha devrimcilere, anti-faşistlere ve komünistlere karşı sessiz kalmayacağını böylelikle gösterdi ve gösteriyor. Alman emperyalist devleti Annette ve Norbert'e karşı açtığı bu davayla faşistleri korumak için komünistleri yargılayacağını, övündüğü demokrasinin faşistler ve emperyalist sistemi korumak isteyen devrimci ve komünistler için geçerli olmadığını ve anti-faşistler, devrimciler ve komünistler için her zaman baskı ve zulüm uygulayacağını bir kez daha gösterdi ve gösteriyor.

Biz, Alman emperyalizminin Norbert ve Annette'ye karşı açtığı bu davadan dolayı şaşırmıyoruz. Zira bu tutum Alman burjuvazisinin emperyalist niteliği gereğidir ve dolayısıyla doğaldır. Biz Alman emperyalist devletini lanetliyor, Annette ve Norbert yoldaşları sonuna kadar destekliyeceğimizi ilan ediyoruz.

KAHROLSUN ALMAN EMPERYALİZMİ!

ANNETTE VE NORBERT'İ DESTEKLEYİN!

• • •

Aşağıdaki bildiri Münih'li bazı anti-faşistler tarafından Annette ve Norbert'i desteklemek amacıyla yazılmıştır. Bildiriyi doğru bulduğumuz için olduğu gibi Türkçeye çevirdik ve yayınlıyoruz:

ANNETTE VE NORBERT'İ DESTEKLEYİN!

Ekim 1993'te Münih'te büyük olasılıkla Norbert ve Annette'ye karşı açılan davanın duruşmaları başlayacaktır. Norbert ve Annette aşırı sağcı DVU'yu kundaklamaktan dolayı suçlanmaktadır.

Münih yalnız dünyaca meşhur biraların şehri değil, aynı zamanda dünyaca meşhur baskıların da şehridir. Münih'te adliye ve icra makamları uzun zamandan beri anti-faşizmi boğmak için öncülük rolüne soyunmuşlardır.

• 16 Kasım 1991'de faşist Alman partisi Republikaner'ler (Cumhuriyetçiler /ÇN) bir yürüyüş yaptı. Rahatsızlıklarını dile getirmek için yaklaşık 200 anti-faşist yürüyüş meydanına geldi. Oraya toplanan anti-faşistler daha 15 dakika geçmeden USK (polisin kavgacı ekibi olarak Bavyeralı destek komandoları) tarafından coplanarak gözaltına alındı. Sonuç: Yaklaşık 60 tutuklama!

• 1992 Sonbahar'ında Michi ve Roli, sözde, bir faşistin üzerinde gamalı haç işareti olan ceketini çıkartıp almış olmaktan dolayı tutuklandılar. Michi 26 Eylül'de, Roli 12 Ekim'de tutuklandı. 24 Kasım'a kadar içerde tutuldular! Sonra 1 Aralık'ta duruşma başlatıldı. Her birisi 120 güne mahkûm oldular.

• 30 Ocak 1993'te her yıl yapılan yürüyüşün ertesinde 70'le 100 arasında öğrenci, AVÖ isimli nazi merkezini protesto etmek için Goethe meydanına yürüdüler. Ancak büyük bir polis seferberliği onları daha oradaki metro istasyonunun çıkışında karşıladı. Orada anında 40 kişi birden gözaltına alındı. Kalanlar ise sonra, bir toplantının düzenlendiği sendika binasına sığındılar. Fakat polis burada da takibatını sürdürmeyi durdurmadı. Kapıcı sorgulanıp oradan gençlerin geçtiğini söylemesi üzerine polisler binada bir arama yaptılar.

• 1 Mayıs 1993 akşamı için faşist Alman partisi Nationale Block (Milli Cephe /ÇN) meşaleli yürüyüş yapma çağrısı yapmıştı. Yaklaşık 80 faşist Cirkus Krone (Münih'in ünlü sirk binası) önünde toplandı. Onların korunması için kendini sorumlu gören birkaç yüz USK polisi de orada idi. Buna karşı oraya gelen anti-faşistler ise derhal USK tarafından çember içine alındı ve sokaklarda kovalandı ve dağıtıldı: birkaç kişi gözaltına alındı. Faşistlerin nihayet kapanış merasimlerini de engelsizce yapabildikleri Königsplatz'a (Münih'te bir meydan) kadar bağıra bağıra faşist sloganlar atarak harekete geçen yürüyüşün güvenliğini sıra sıra dizilen polisler sağladı. Polis güçleri hatta meşaleli yürüyüşü yöneten meşhur Bela Althans'ın APR nazi merkezinin bulunduğu Herzog-Heinrich sokağı 30 numaraya kadar faşist yürüyüşle birlikte yürüdü.

Münih uluslararası, faşist kuruluşların andaki merkezi olarak işliyor (Republikaner, DVU, eski AVÖ dükkanı olarak APR-Althans-Public-Relation).

Münih "HAYIR" da diyen şehirdir. Mumlu yürüyüşler düşüncesi, CSU saflarındaki birkaç istisna dışında, burjuva-demokrat partiler tarafından hoş karşılandı. Bu bir mucize değildir, çünkü bu veya benzeri eylemlerin devrimci siyasi içeriği yoktur. Bu eylemlerde sadece "yabancılara" karşı kaba kuvvet kullanılan saldırılardan dolayı duyulan şaşkınlık ifade edilmekte ve fakat anti-faşist bir tutum alınmamaktadır. Zira bu, saldırıların siyasi amaçlı olduğunun tanınması ve suçluların konu haline getirilmesi an-

lamına gelirdi. Bunun ötesinde toplumsal değişiklikler için en ufak bir şekilde dahi istek dile getirilmemektedir. Ayrıca güya politik olmayan bir davranışın da, mevcut toplumsal ve ekonomik örgütlenmeyi olumlu bir olgu olarak savunduğu, bunun politik bir davranış olduğu görülmemektedir. Şid deti önlemek ve "yabancılar sorununu" hukuk devletinin araçlarıyla çözmek için devlet temsilcilerine çağrılar yapılmaktadır.

Bu yüzden böylesi eylemler sadece hoş karşılanan eylemler değildir. Bilakis yurtdışı ve yurtiçindeki insanlara sorunları çözeceklerini ve çözmeye çalıştıklarının palavrasını atmak üzere çeşitli politikacılar için cazip kürsülerdir. Gerçekten de sorun, gelişen faşizm değil de, "yabancılara" karşı çirkin saldırılar ise çözümü de kolaydır: "Sorunları" düzen içinde, düzen politikacıları "çözer"!

Aslında F.A.C. "devlet büyükleri" ile faşistlerin istekleri uyum içindedir (mesela Almanya'nın güçlülüğü ırkçılık, küçük ailede toplumsal örgütlenmeler vs.). Göçmenler bağlamında REP başkanı Schönhuber, Münih'in Sosyaldemokrat belediye başkanı Georg Kronawitter'in "sığınmacılar meselesinde" REP'çi talebi tümüyle savunmasını memnuniyetle karşıladı ve ona partiye üye olma teklifi gönderdi. Bu anlamda, faşistler iktidarın içyüzünü sergiliyorlar. Bir yandan faşistlerin talepleri uygulanmakta, öte yandan faşistlerin açık saldırıları diğer şeylerin yanısıra, faşistlerin takibatı için polis gücünün çok yetersiz olduğu (mesela Rostock) gösterilerek, polis aygıtının genişletilmesi için gerekçe olarak hizmet etmektedir. Fakat sonuçta bu aygıtın kime karşı kullanıldığı da ortadadır. Ne de olsa Doğu sınırları kapatılmak, yabancılar defedilmek, siyasi karşıtlar ve ülkedeki şartlardan hoşnut olmayanlar susturulmak zorundadır? Dolayısıyla her anti-faşist siyasi şartların köklü değişimini hedef almak zorundadır. Devlet kendisinin açık faşist tavır almadığı yerde, faşistleri himayesi altına almakta, korumakta ve teşvik etmektedir.

Biz bütün insanları, şovenist, milliyetçi, ırkçı saldırılara karşı açık tavır almaya, birleşmeye ve örgütlenmeye ve de sömürücü düzene karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

Duruşmaya gelin! (Tarih daha sonra bildirilecektir)

–NORBERT VE ANNETTE'NİN YARGILANMASINA HAYIR!

–KAHROLSUN FAŞİZM!

Münih'ten bazı anti-faşistler ●

Mücadele başladığında, kim evde kalırsa

Mücadele başladığında, kim evde kalırsa
Ve kendi davası için başkalarını mücadele ettirirse
O, düşünmek zorundadır: çünkü
Kim mücadeleyi paylaşmadıysa
O, yenilgiyi paylaşacaktır.
Mücadeleden bile kaçınmadı
Mücadeleden kaçınmak isteyen çünkü,
Düşmanın davası için edecektir mücadele
Kendi davası için mücadele etmemiş olan.

Bertolt Brecht

Yurtdışında II. Kürdistan Festivali yapıldı!

4 EYLÜL tarihinde Frankfurt'ta ERNK tarafından düzenlenen 2. Kürdistan Festivali yapıldı. Bu festivale 60 bin dolayında bir katılım oldu.

Sıkı polis kontrolü ve iyi hava koşullarında gerçekleşen festivalin geçen yıla göre daha dağınık olduğu gözlendi. Sabah saat 10'dan itibaren seyirci ve dinleyiciler içeri alınmaya başlandı. Bu girişler 14.30'a kadar sürdü. İnsanlar park yerlerinin azlığı ve uzaklığı, içeriye girişlerin durmadan değişik kapılardan sağlanmasından ötürü oldukça yorgun ve bitkin düştüler.

Sergi açmak için gelen örgüt ve demokratik kuruluşlar yine bir dizi bürokratik, anti-demokratik uygulamalar ile karşılaştılar. Ulusal Cephe ve Devrimci Demokratik Güçbirliği çalışmaları dışında kalan örgüt ve kuruluşlar 3-4 saat kapılarda bekletildi. Sonunda bize sergi açma imkanının güç birliğinde olmadığımız için verilmeyeceği açıklandı.

Bize zaten hiç verilmedi, ama bir demokratik sanatçı derneği olan "Yılmaz Güney Vakfı Destek Derneği"ne iki hafta önce telefonla müsaade edilmesine ve tertip komitesi sorumluları kendi isim, telefon ve telsiz numaralarını da vermelerine rağmen, saatlerce oyalayıp sonunda onlara da açtırmadılar.

Böylesi düşünce ve tavırlar, anti-demokratik ve ilkel davranışlardır. Bir yandan faşist TC'ye karşı sözde tüm devrimci-demokratik güçlerin birliği sağlanmaya çalışılıyor, öte yandan fırsat ele geçince kendinden olmayan, veya kendi hatalarını eleştiren herkesin ve kuruluşun propaganda yapma ve düşüncelerini yayma hakkı yasaklanıyor.

Maoist Merkezcilerin giriş kapısı önünde pankart açması ve bildiri dağıtması sonucu görevliler hemen bunlara müdahale edip engellemek istediler. Maoistlerin aşırı gürültücülüklerini dışta tutarsak, böyle olay ve tepkiler festival tertip komitesinin anti-demokratik, yasakçı tavırlarından kaynaklanıyor. İnsan ister istemez kendisine soruyor, böyle yasakçı, kendisinden başka demokratik düşüncelere tahammülsüz anlayışlar iktidara gelirse Marksist-Leninistlere, devrimcilere ve demokratlara acaba nasıl bir demokrasi uygulayacaktır.

Dergilerimizin yasaklandığı bir düzen bugün bizi yeterince bıktırmıştır zaten. Kendisine devrimci-demokratım diyebilen herkes, böylesi ilkel, anti-demokratik, tahammülsüz yasaklara tavır takınmalıdır. Geleceğin tam demokratik fikir özgürlüğü ortamının tohumları bugünden atılmalıdır. Yoksa yarın geç olabilir.

Yaşasın Marksist-Leninist düşünce özgürlüğü!

Her türlü baskı ve yasaklara karşı duralım!

8 Eylül 1993

Bir Bolşevik Partizan Okuru ●

Hollanda'nın Utrecht şehrinde yapılan bir toplantı:

Filipinler'de mücadele ve Filipinler Komünist Partisi Genel Sekreteri Sison'un Hollanda'ya ilticası üzerine...

2 EKİM 1993'te Hollanda'nın Utrecht şehrinde, Filipinler Komünist Partisi kurucusu ve genel sekreteri Jose Maria Sison ve ailesinin siyasi sığınma başvurularının emperyalist Hollanda devletince reddedilmesi üzerine uluslararası dayanışma komitesinin düzenlediği bir toplantıya katıldık.

Toplantıya katılım 80 dolayında idi. Filipinler Demokratik Halk Cephesi (NDF) stand açmış, çeşitli yayınlar ve kartlar satmaktaydı. Ayrıca Dayanışma Komitesi de Sison'larla ilgili olarak yürüttükleri kampanyanın çeşitli broşürlerini satıyordu.

İçeri girdiğimizde, Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı Bolşevikler olduğumuzu ve yayınlarımızı satmak istediğimizi söyledik. Bize hemen NDF masasında yer açtılar ve toplantı boyunca 8 adet İngilizce broşür satıldı. Alanların tümü Filipinliydi.

Toplantı İngilizce ve Hollanda dillerinde yapılıyordu. Bu yüzden yapılan konuşmalar ve yöneltilen soruları anlamakta zorluk çekiyorduk. Almanya'dan 10-15 kişilik MLPD'li (MLPD: Almanya Marksist Leninist Partisi; "Maocu" bir parti) bir grup gelmişti. Bunlar konuşmaların bir tercüman tarafından Almanca'ya çevrileceğini, bizim de yararlanabileceğimizi söylediler. Ancak bir grup insanın arasına oturmuş, çok alçak sesle konuşan tercümanın dedikleri anlaşılmıyordu. Sonuçta ikinci bölümden itibaren orada tanıştığımız Türkiyeli bir arkadaş bize önemli yerleri çevirdi, dil sorununu bu biçimde çözümledik.

Toplantının programı şöyleydi:

1. NDF Enternasyonal ilişkiler ikinci başkanı Luis Jalandoni'nin Filipinler'de bugünkü durum konulu konuşması. 2. Jose Maria Sison ve Hollandalı avukatların katılımıyla Sison olayı ve Hollanda'da sığınmacı politikası. 3. Tartışma. 4. Alman Dayanışma Komitesi'nin konuşmaları. Ayrıca uluslararası müzik, dans ve şiir edebiyat ve enformasyon standları.

• • •

İlk konuşmayı yapan Luis Jaladoni, konuşmasında esas olarak Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi'nde on yıl önce başlayan hataların aşıldığını belirtti. Bu hatalar, kentlerde maceracı bir ayaklanma stratejisi, büyük askeri birlikler kurulması olarak tanımlandı. *"... Bugün kurtuluş savaşı 60'ın üzerinde gerilla cephesinde yürütülmektedir. Ramos rejimi 1993 sonuna kadar kurtuluş güçlerine karşı stratejik zafer kazanacağını bildirmiştir."*

Jaladoni buna karşı, Markos-diktatörlüğünün 1972'den beri devrimci hareketin belini kırdığını ileri sürdüğünü açıkladı.

"Ayrıca, Ramos-rejiminin ekonomik krizi giderek derinleşmektedir. Ulusal bütçenin üçte ikisi, -30 milyar dolayı- dış borçlara gitmekte, günde 10-12 saat elektrik kesintisi uygulamaları sonucu, iş yerleri kapanmaktadır. Böylece 12 milyon işsize üç milyon daha eklenmiştir. Toprak reformu tamamen geri alınmış, köylülerin elindeki binlerce hektarlık toprak, toprak ağalarına geri verilmiştir.

Çevre tahribatı devam etmekte, yılda ortalama 200 bin hektar orman kesilmektedir. Mercan kayalıkları talan edilmiş, yalnızca yüzde onbeşi sağlam kalmıştır. Devrimci hareket içindeki şimdi aşılmaya başlanan hataların sahipleri olan ve hatalarını görmeyi reddeden eski devrimci önderler, şimdi Jose Sison'a saldırmaktadırlar. Ramos rejiminin gizli polisi, özellikle de psikolojik savaş dairesi, devrimci hareketin ta önder çekirdeğine değin fraksiyonlara bölünmüş olduğu dedikodularını yaymaktadır.

Filipin KP'nin kurucu üyesi Sison, Ramos ve Aquino rejimlerinin, ABD ve Japon emperyalizminin inatçı eleştiricisidir. Filipin halkının çıkarlarının tutarlı savunucusu, NDF'in özellikle barış görüşmelerinde danışmanı olarak, devrimci hareketin Filipinler'deki mücadele iradesini ve yeteneğini yükseltmekte son derece önemli rol oynamaktadır."

• • •

Jose Maria Sison ise konuşmasında önce sığınma başvurusunun aktüel durumuna ilişkin bilgi verdi. Hollanda Adalet Bakanlığı 25 Mayıs 1993'te başvuruyu reddetmiş, avukatlar ise Yüksek Mahkeme'ye itirazda bulunmuşlar. Henüz yanıt yok. Bu arada Uluslararası Af Örgütü (Amnesty International) Hollanda makamlarına Sison'ların siyasi sığınma talebini gerekçelendiren ayrıntılı bir yazı sunmuş. Böylece Jose Maria (JoMa) ve eşi Juli Sison'un siyasi sığınma başvurusunda bulunmalarının üzerinden 26 Ekim 1993'te tam 5 yıl geçmiş.

JoMa Sison'un başına Filipin parasıyla 1 milyon Pesos, karısının başına da 500 bin Pesos ödül konmuş. İsimleri Filipinler ordusunun infaz listesinde geçmekteymiş. Bu, asker, polis, sivil faşist çeteler ya da Ramos rejiminin cinayet şebekeleri tarafından görüldükleri yerde vurulacakları anlamına gelmekteymiş.

Sison, özellikle Hollanda hükümetinin Ramos rejiminin psikolojik savaş yöntemlerine göre yaydığı tüm palavralara inandığını vurguladı; rejimin sözde liberal imajına değindi.

Hollanda hükümeti ise sırf başvurularını reddetmekle kalmamış, öte yandan Sison'un insanlık suçu işlediği ve şiddete başvurduğu yalanlarını içeren bir basın açıklaması yayınlamıştır. Böylece Sison kamuoyu önünde karalanmaya çalışılmış, Adalet Bakanlığının bu basın açıklaması, radyo kanalları üzerinden tüm dünyaya yayılmıştır.

Sison, siyasi sığınma başvurusunun reddinin dünya çapında bir kampanyanın parçası olduğunu, bu propaganda yöntemine göre, suçlanan kişinin Filipinler devrimci hareketinin önderi olarak suçlandığını, Saddam ya da Humeyni gibi mümkün olan tüm isimlerle benzetilerek karalandığını açıkladı. *"Filipinler'deki psikolojik savaş kampanyasının en aktif ajanları, insan hakları ihlallerine katılmakla ünlü kişilerdir ve buna rağmen emperyalistlerin soğuk savaş döneminden kalma anti-Stalinist sloganları en yüksek sesle*

haykıranlar bunlardır..."

Sison, Filipinler devrimci hareketinin sürgündeki bir kişi tarafından başlatılamayacağını veya bitirilemeyeceğini, Filipin halkının bir şahıs yüzünden değil, dayanılmaz baskı ve sömürü koşulları yüzünden devrimci mücadele yürüttüğünü belirtti. Son olarak, Filipin halkının hata ve eksikliklerini aşarak, temel mücadele ilkelerini gün be gün çelikleştirerek ulusal kurtuluş mücadelesini yükselttiğini açıkladı.

• • •

Toplantının devamında Sison'ların avukatları, dayanışma komitesinden kişiler, Sison'ların siyasi sığınma talebinin reddine, geçen 5 yıl içinde olan bitene ve bundan sonra olabileceklere ilişkin geniş açıklamalarda bulundular. Tartışma yapılmadı, çeşitli sorular yöneltildi, bu soruların hemen hepsi sığınma talebine ilişkindi.

Sison'larla Dayanışma Komitesi Almanya sözcüsü MLPD'liydi. Yaptığı konuşmada, dünyada bugün 650 bin kişinin siyasi mülteci olduğu, bunun nedenleri üzerinde durdu. Almanya'da Sison'larla dayanışma kampanyasına katılan ünlü isimleri sıraladı. Devletlerin özgürlük savaşçılarını terörist ilan ettiğini belirtti. PKK'ya karşı Alman devletinin tutumu ve Düsseldorf mahkemelerinden örnek verdi. İlgimizi en çok çeken, bu MLPD'linin konuşmasında verdiği örneklerin tümünün PKK'ya ilişkin oluşuydu. Sözlerini Nazım Hikmet'in ünlü dizeleriyle bitirdi:

"Yaşamak/bir ağaç gibi/tek ve hür/ ve bir orman gibi/kardeşçesine/bu hasret bizim"

• • •

Sison'ların Hollandalı kadın avukatı ise yaptığı uzun konuşmayı Amilcar Cabral'in şu sözleriyle bitirdi: *"Uyanık olalım ve kolay zafer beklemeyelim."*

• • •

Biz toplantının ta başında divana başvurarak, mesaj okumak istediğimizi belirtmiştik. Mesajların en sonda okunacağı söylenmişti. En sonda önce dayanışma komitesi, sonra MLPD temsilcisi son derece uzun birer mesaj okuyunca diğer mesajların zaman darlığından okunamayacağını belirttiler ve kürsüden mesaj veren örgütlerin adlarını okudular. Bizim dışımızda mesaj veren Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı örgüt olarak Utrecht/Ekim taraftarları adı geçti. Alman, Hollandalı ve Afrikalı örgütler de mesaj vermişlerdi.

Bizce bu toplantı enternasyonal dayanışma açısından olumlu geçti.

7.10.1993 ●

OKUYUCU

Kuzey Kürdistan doğumluya Ankara yasak!

Yoldaşlar,

Bildiğiniz gibi 4 Eylül 1993 tarihinde Batman'da, Demokrasi Partisi Mardin milletvekili Mehmet Sincar ve Demokrasi Partisi Batman yönetim kurulu üyesi Metin Özdemir kontrgerilla tarafından hunharca katledildiler. Faşist devlet katliamdan hemen sonra, katliamı Hizbullah örgütünün yaptığını, katillerin yakalandıklarını, hizbullah örgütüne ağır darbeler vurulduğunu, beyin takımının yakalandığını vb. açıkladı.

Bu katliamdan hemen sonra Batman'da iki gün boyunca sokağa çıkma yasağı uygulandı. Olay batıda radyo ve televizyonlardan aynı akşam şok haber olarak verildi. Olayı takip eden günlerde ise, sanki böyle bir olay hiç olmamış gibi davranıldı, yoksayıldı. Bu olaya Gündem ve Cumhuriyet gazeteleri dışında pek yer verilmedi. Olayı yalnızca Gündem ve Cumhuriyet gazeteleri günlerce ön sayfalarında ele aldılar, işlediler.

Bu olaydan hemen sonra yoğun faşist baskılar ve tehditler yalnızca Batman'da ve Kuzey Kürdistan'ın diğer illerinde gündeme gelmekle kalmadı. Aynı baskılar, tehditler –Kürdistan'daki gibi olmasa da– Batı illerinde de gündeme geldi. Özellikle bu faşist baskılar hissedilir bir biçimde İstanbul'da da yoğunlaştı. Bu katliamdan hemen sonra İstanbul'da yoğun polisiye önlemler alındı.

Birçok semt ve mahallenin giriş ve çıkışlarında günlerce aramalar, kimlik kontrolleri vb. yapıldı. Sivil polis, muhbir ve ajanlar önemli merkezi caddeleri kendi kontrolleri altına almaya çalışıyorlardı. Şüpheli olarak tespit ettiklerini takip edip, uygun yerlerde gözaltına alıyorlardı. Bu faşist baskı, tehdit ve gözetimler özelllikle Kürt ulusundan emekçilerin yoğun olarak oturdukları semtlerde, mahallelerde düğümleniyordu. Hemen tüm Demokrasi Partisi ilçe teşkilatları, ilerici kitle dernek ve kuruluşları polis gözetimi altındaydılar.

Bu faşist baskılar, tehditler vb. Demokrasi Partisinin 8 Eylül 1993 günü Ankara Kızılay'da Demokrasi Partisi genel merkezi önünde Mardin milletvekili Mehmet Sincar için cenaze töreni ve yürüyüşü düzenlemek istemesiyle doruk noktasına ulaştı. 7 Eylül günü tüm yurtta emniyet teşkilarına, faşist kolluk güçlerine alarm verildi. Emniyet teşkilatlarında tüm izinler kaldırıldı. Tüm faşist kolluk güçleri harekete geçirildi. Özellikle 7 Eylül gecesi İstanbul'da olağanüstü anlar yaşandı. İstanbul'da tüm Demokrasi Partisi ilçe teşkilatları akşam saatlerinden itibaren tamamen polis ablukası altına alınmıştı.

Amaç açıktı: Demokrasi Partisi kitlesinin Ankara'ya gitmesini engellemek. 7 Eylül günü İstanbul Demokrasi Partisi ilçe teşkilatlarından; Beyoğlu, Bahçelievler, Bağcılar, Güngören, Fatih, Zeytinburnu, Gaziosmanpaşa, Küçükçekmece, Avcılar, Ümraniye, Kartal, Gültepe, Kadıköy, Tuzla, Sarıyer, Sultanbeyli, Maltepe, Gebze'den hareket eden 100'e yakın otobüs ya ilçe teşkilatlarının önünden hareket etmeleriyle veya ana yola girmeleriyle durduruldular, yolcuların istisnasız tümü 8 Eylül saat 14'e kadar gözetim altında tutuldular. Tüm yolcular kimlik kontrolünden geçirildiler. Herkes tek tek

M E K T U B U

arandı. Otobüsler titiz bir biçimde arandılar. Kimlik kontrolleri yapıldıktan sonra, tüm kimlikler bilgisayarlara yüklendi. Herkesin ikamet ettiği adresler de tek tek bilgisayarlara yüklendi. Tüm işlemler bilgisayarlarla yapılıyor artık. Son yıllarda bilgisayarlar faaliyete girdikleri için, daha önce gözaltına alınmış veya ceza giymiş, ceza yatmış veya herhangi bir olayda mahkemelik olmuş şahısların geçmişleri artık bir tuşa dokunmakla bilgisayar ekranına geliyor. (...)

7 Eylül gecesi gözetim altında olan yerler yalnızca Demokrasi Partisi ilçe teşkilatları değildi. Hayır! Şehirlerarası otobüs terminalleri, tren garları da gözetim altındaydılar. Buralarda da çok sıkı önlemler alınmıştı. O gece buralarda da kimlik kontrolleri, bilet kontrolleri, üst-baş, çanta aramaları yapıldı. Ankara yolcularına neden Ankara'ya gittiği vb. soruluyordu. Hele hele Ankara'ya giden veya gitmek isteyenler Kuzey Kürdistan doğumlu iseler bunlar soru yağmuruna tutuluyorlardı. Bunların Ankara'ya gitmeleri açıkça engelleniyordu.

7 Eylül gecesi Ankara istikametine giden tüm otobüsler, trenler ve diğer araçlar Ankara girişinde durduruldular. Polis araçlara binerek kimlik kontrolü yaptı. Kimlik kontrollerinde öncelikle doğum yerine bakılıyordu. Kuzey Kürdistan doğumlular kesinlikle indiriliyordu, sorgulanıyorlardı, Ankara'ya sokulmuyorlardı.

Ben ve bir yoldaşım 7 Eylül günü Ankara'ya gitmeye karar verdik. O gece tüm engellemelere rağmen propaganda ve ajitasyon malzemelerimizle yola koyulduk. Yapılacak cenaze törenine mutlaka katılmak istiyorduk. Biz tüm olumsuzlukları göze almıştık. Tabii ki olumsuzluklara karşı tedbirliydik. Gece saat 1'de otobüse bindik. Demokrasi Partisi otobüsleriyle gitmeyi doğru bulmadığımız için onlardan ayrı gittik. Ankara girişine kadar herhangi önemli bir engelle karşılaşmadık. Ankara girişinde otobüsümüz durduruldu. Otobüse bir polis binerek kimlik kontrolü yaptı. Kimlik kontrolünü yapan polis, kimlikteki resme bile doğru-dürüst bakmıyordu, onu tek ilgilendiren yan doğum yeriydi.

Ankara'ya vardık, doğru Kızılay'a gittik, saat 7.40'da Kızılay'da idik. her taraf polis doluydu. DEP genel merkezine giden ana yol polisler tarafından tutulmuştu. Yüzlerce, binlerce polis çevre sokakları tutmuşlardı, barikat kurmuşlardı, su sıkan polis panzerleri, polis çekicileri, ambulanslar hazır bekliyorlardı. Yüzlerce sivil polis tüm yakın parkları tutmuşlardı. Yer yer iki gencin birlikte yürümelerine bile müdahale ediyorlardı. Yer yer de kimlik kontrolleri yapıyorlardı. Polisler büyük bir tedirginlik içindeydiler. Bu yüzlerinden, hareketlerinden açıkça belli oluyordu. Kızılay'a çok yakın parklarda simitçilerden, seyyar satıcılardan –ki bunlar kesinlikle polistiler– geçilmiyordu. Biz parkın bir köşesinde otururak "ilgisiz" bir görünümde gazetemizi okuyorduk, bir taraftan da neler olup bittiğini izlemeye çalışıyorduk. Saat yavaş yavaş ilerliyordu. Park insanlarla dolmuştu. Herkes ikili, üçlü, dörtlü tur atıp duruyordu, oyalanmaya çalışıyorlardı. Herkes bir işaret bekliyordu. İşte o işaret, saat 10.30'da geldi. Birkaç dakika içinde ana yolda 100-150 kadar bir kitle toplandı. Ve "Kahrolsun faşizm!", "Kahrolsun Kontrgerilla!", "Faşist devlet!" şiarları yükseldi.

Kalabalık büyümeden, polis derhal saldırdı. 100-150 kadar kitleye 200-300 polis birden saldırdı dört bir yandan, kazma sapı kalınlığında tahta coplar kırıldı. Polisler hunharca bir biçimde saldırdılar. Bu saldırıda 10'dan fazla kişi ağır bir biçimde yaralandı. Örneğin saldırı esnasında onlarca tahta cop yiyen bir devrimci gösterici bayılmasına rağmen, hemen her gelen polis tüm gücüyle yerde yatana vuruyordu. Bu saldırı sonucu onlarca kişi de gözaltına alındı. Polis daha bu grubu dağıtmadan parkın diğer köşesinde bir başka grup oluşmaya başladı. Polis derhal o gruba da saldırdı. Polis yaklaşık yarım saat parkın o köşesinden bu köşesine koşup durdu. Tabii bu arada onlarca kişiyi de copladı, yakaladı.

Polisin bu saldırılarına rağmen, parklarda bulunan kadın ve erkek devrimci, demokrat, ilerici ve yurtseverler parklardan ayrılmadılar, beklemeye geçtiler.

Saat 15.30'da DEP genel merkezine giden ana caddedeki polis barikatı kaldırıldı. Barikatın kaldırılmasıyla parklarda bekleyen insanlar yavaş yavaş DEP genel merkezi önünde toplanmaya başladılar. DEP genel merkezi önündeki kalabalık sürekli büyüyordu. Bunu gören polis saat 15.45'de kitleye tekrar vahşice saldırdı. Genel merkez önündeki kitleyi de dağıttı. Bu saldırıda da çok sayıda kişi yaralandı, gözaltına alındı. Polis DEP genel merkezi önündeki kitleyi dağıttıktan sonra, sivil ve resmi polisler "Kahrolsun PKK!" diye slogan attılar.

Polisin 8 Eylül günü takındığı tavırlardan biri de; biriken, slogan atan kitleye saldırdıktan sonra feci şekilde yaraladığı insanları olduğu yerde bırakması, alıp götürmemesi oldu. Yer yer de yere yığılıp kalanların kimliklerine elkondu. Polis o gün açıkça öldürmek için saldırıyordu, vuruyordu.

8 Eylül günü Ankara Kızılay'da olup bitenleri bizler yerinde gördük, yaşadık, yaşananların içindeydik. O gün yüreğimiz kanadı, beynimiz sarsıldı, gözlerimize ateş düştü. Çünkü gözlerimizin önünde aleni bir biçimde insanlar öldürülürcesine, vahşice dövülüyorlardı. Ama biz fazla birşey yapamıyorduk. Kendimizi korumakla kaldık. İnsana en çok acı veren şey, gözlerinin önünde yaşanan insanlık dışı, faşist saldırılar karşısında birşey yapamamaktır. Böyle bir anda insan kendisini elbette kaybetmemeli, bireyselliğe kapılmamalı, akıllıca hareket etmesini bilmelidir.

8 Eylül günü Ankara Kızılay'a binlerce duyarlı insan geldi. Hepsi nefret, kin doluydular. Herkes faşizmi lanetlemek için oraya gelmişti. Fakat ne yazık ki buraya gelen insanların kinleri, nefretleri daha çok bireysel temelde kalıyordu. Bu kin, nefret bir komünist örgüt önderliğinde birleştirilmemişti. İnsanlar tek bir vücut gibi hareket edemiyorlardı. İşte o gün pratikte Bolşevik tipte bir partinin varlığının ne kadar önemli ve acil olduğunu, böyle bir partinin yaratılmasının ne kadar zorunlu olduğunu gördük, yaşadık. Orada yaşadıklarımız faşizme, emperyalizme olan kinimizi, nefretimizi on kat, yüz kat arttırdı. O gün orada yaşadıklarımız, faşist Türk devletinin ne kadar ikiyüzlü, sahtekar, cani olduğunu bize gösterdi.

Bütün bunlar bize bir tek şeyi gösterdi: Acil görev, Bolşevik örgütlenmeyi, Bolşevik Partiyi yaratmak. Başka yol kesinlikle yok!

Ya faşizm, ya devrim!

Çalışmalarınızda başarı dilekleriyle selamlar, sevgiler.

10 Eylül 1993
İstanbul ●

İBRAHİM KAYPAKKAYA

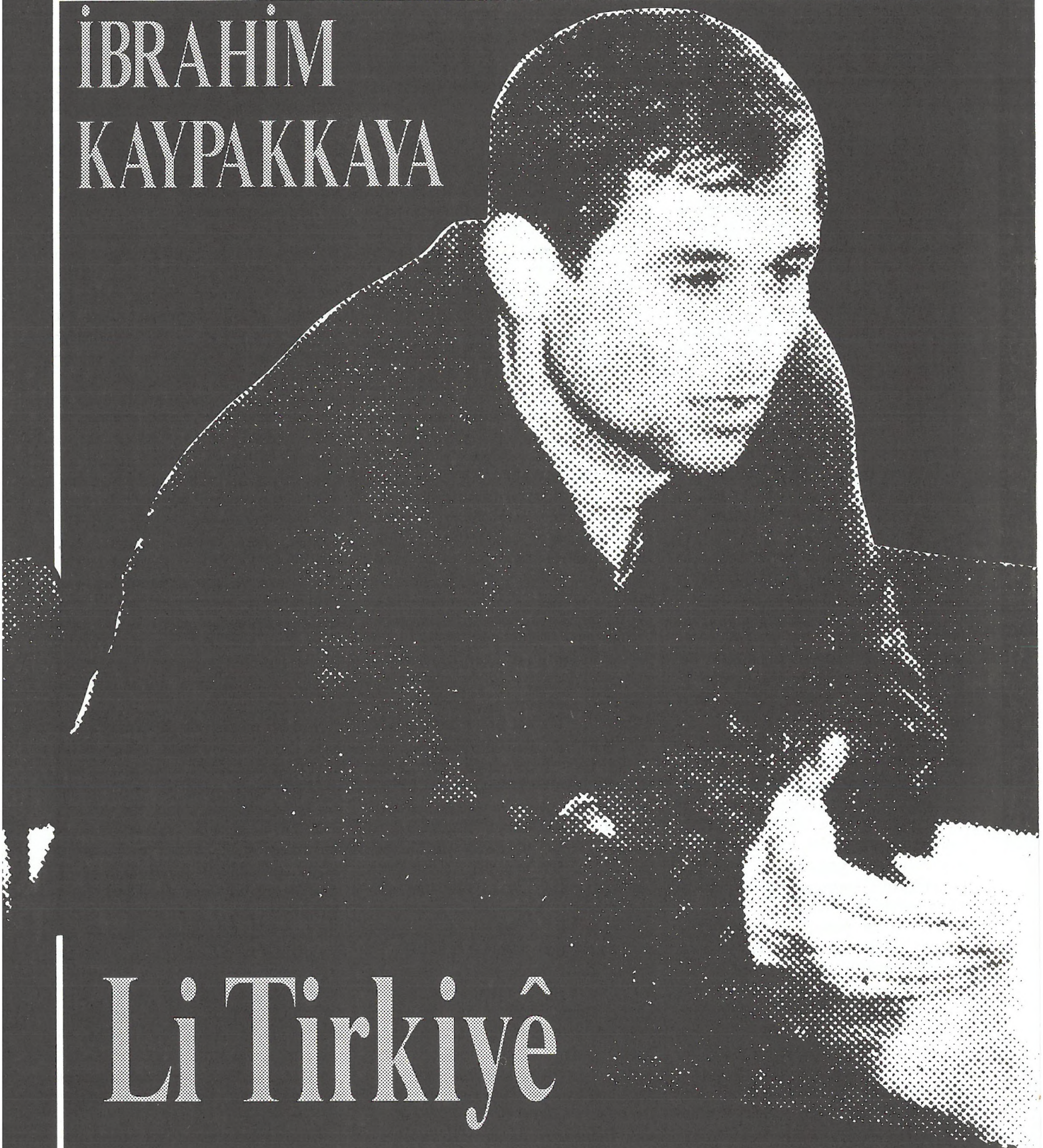

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

BEFİRBAR 1971

1. Tezên revîzyonîzma Şefaqê di pirsa netewî de:

«Bûrjûvazîya mezên ya ku bi axên feodal re tifaq danî, dijî gelê Kurd jî stembariya netewî û polîtîka halandinê pêkanî". (Pêşnuma programê, madde 10)

"Gelê Kurd, yê ku bi 6 milyon nifûs li welatê me dijî, dijî sitembariya giran ya netewî û polîtîka helandinê ya îqtidarên burjûva û axê erdan, ala tekoşînê rakir. Sînga xwe da ber zilm û êşkencên herî giran, yên ku îktidarên emerîkî ji bo ecizkirina gelê Kurd destpêkiri bûn. Tekoşina ku gelê Kurd ji bo mafên demoqratîk, wekheviya milliyetan û ji bo mafê çarenûsî destpêkiriye bi lezxurt dibe. Hemû karker û gundiyên Tirkiyê arîkariya vê tekoşînê ditin. Polîtîka emperyalîzmê ya ku armanca neyarî kirina gelên Tirkiyê ya hevûdu û biperçiqandina wan dajo, îflaz dike û pêwendiyên ku gelan di riya şorşê de dike yek, dixurtîne" (Pêşnuma programê, madde 25)

"Tevgera me, mafê çarenûsiya gelê Kurd û ku ew bixwaze mafê saz kirina dewleteke cûda nasdike, diyar dike.

"Tevgera me,... ji bo mafê çarenûsiya gelê Kurd di aliyê berjewendiya karker û gundiyên Kurd de be, dixebite.

"Tevgera me, li pê siyaseteke ku berê xwe dide yekitiya herdû gelên bira yên Tirkiyê di komara gel ya demoqratîk de bi xwedîbûna mafen wekhevî diçe.

"Tevgera me, dijî polîtîqa jêker ya çînên serdest û paşverû yên ji her mîlliyetî ya ku dijmintiya yekitiya şoreş û biratiya gelên Tirk û Kurd dajo, ditekoşe" (Pêşnuma programê, madde 52).

"Tevgera Marksist-Leninist, parêzkarê bê tawîz yê mafê çarenûsiya gele Kurd e û di eynî zemanî de ewê ji bo mafê çarenûsiya gelê Kurd di aliyê berjewendiya karker û gurdiyên Kurd de, wê tekoşînê bide. Tevgera Marksist-Leninist, bi vê ve, li pê siyaseteke ku berê xwe dide yekitiya herdû gelên Tirkiyê yên bira, di komara gel ya demoqratîk de bi xwedîbûna mafên wekhevî biçe" (Piştî 12 Adarê,, li Cihanê û li Tirkiyê Rewşa Siyasî, rûpel 74, bi Tirkî).

"Emê mafê çarenûsîya gelê Kurd bê tawîz biparêzin" (wnd., rûpel 72)

"Mafê çarenûsiya gelê Kurd [dûrre rizgariya wî], nikare ji tekoşîna şoreşa zêvî ya gundiyên xizan û ji tekoşina dijî emperyalîzmê bê jêkirin" (wnd, rûpel 73).

"Polîtîqa dijmintiya netewî û helandinê ya ku dijî gelê Kurd tê ajotin..." (Li ser Pirsa Sazkirina İqtidara Siyasî ya Sor).

"Tekoşîna dijî pêkanîna stembariyên netewî yên li ser gelê Kurd..." (wnd.)

"Divê em bi heter parastina mafê çarenûsiya gelê Kurd bidomînin. (wnd.)

Bi navê berê Şoreşgerê Proleter RONAHÎ (ŞPR), bi navê nuh revîzyonîzma Şefaqê di dema nuh de, ango ji 26 Nisan 1971 vir de di pirsa netewî de tezên ku pêşber dike hema hemû ev in. Di pirsa netewî de, em li ser xêza ku berî awartê dihate ajotin nasekinin. Ber ku, di wê demê de natewekariyeke tîr ya Tirk, ya ku ji Mihrivaniyê mêras e, netewekariyeke netewa serdest ya bitir hikim dajot, hema malûma herkesi ye, yên ku bi tevgerê ve pêvendiyê wan hebûn. Nuha, babetên netewekariyê yên zirav û xapînok hîn jîhatine pêşvebirin, divê ku îro li dijî van tekoşîn bê dayîn û ev bên pûçkirin.

Em li ser van tezanan bisekinin:

2. Stembariya netewi li ser kê tê pêkanîn?

Gor revizyonizma Şefaqê stembariya netewî, li ser gelê Kurd tê pêkanîn. Ev, stembariya netewî çi ye, ne fahmkirin e.

Stembariya netewî, stembariya serdest, kedxwar e, ya ku çînên serdest yên netewên serdest, li ser netewên bindest, girêdayî û tabeyît pêktîne. Stembariya netewî li Tirkiyê, ya çinên serdest yên netewa serdesta Tirk e, ya ku ne bi tenê li ser gelê Kurd, li ser hemû netewa Kurd, ne bi tenê li ser hemû netewa Kurd, li ser hemû netewên kêmahî û tabeyît pêktîne. Gel û netewe ne eynî tişt e. Averûya gel, îro bi gelemperî,çina karker, gundiyên xizan û rewşnav, nîv-proleteran û burjuvaziya-biçuk ya bajêr diguncîne. Li welatên paşdemayî, yek jî, yên ku dijî emperyalîzmê, feodalîzmê û burjuvaziya komprodor in û perê şoreşger yê burjuvaziya netewi di nava refê şoreşa gel ya demoqratîk de cîh digre jî dikeve navaçînên gel. Lê belê netewe, bi çînên serdest ve jî, hemû çîn û tebaqan digre nava xwe. «Millet [yan jî netewe]; civateke, ku tê de ziman, ax, yekitiya jiyana aborî û bi awayê çanda şirîk diyardibe, tê de yekitiya şikildana ruhî hukum dajo, bi dîrokî hatiye meydanê û bi îstikrar e» (Stalin). Hemû çîn û tebaqên ku eynî zimanî dipeyivin, li ser eynî axê dijîn, di nava yekitiya jiyana abori û yekitiya şikildana ruhî de ne, daxîlê averûya netewê ne. Di nava van de yên ku berjewendiya wan ji şoreşê heye, çîn û tebaqen ku dinava refên şorşê de cîh digrin hene û çîn û tebaqen ku neyarê şoreşê û di navbera şoreş û dijîşoreşê de demdemî dibin jî hene.

Gel, çîn û tebaqên ku di her dema dîrokî de berjewendiya wî ji şoreşê heye, ifade dike. Gel, ne civateke ku di demeke dîrokî belî de dertê holê û ne civateke ku durre windadibe, ew civateke ku di her dema dîrokî de mewcûd e. Lê belê netewe, bi tevî kapîtalîzmê ve, «di kurna bilindbûna emperyalîzmê de» derketiye holê; ewê di payeke sosyalîzmê pêş de tune be.

Guncana gel, di her paye şoreşê de tê guhartin. Lê belê guncana netewê, bi payên şoreşê ve ne girêdayîn e.

Dûmahîk Heyê

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM! YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM! YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM! YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!
BOLŞEVİZM YENECEKTİR! BOLŞEVİZM YENECEKTİR! BOLŞEVİZM YENECEKTİR! BOLŞEVİZM YENECEKTİR! BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

Bolşevik Partizan'ı güçlendirme kampanyasına katıl!

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bolşevizmin sesi!